2:50
I SVERIGE
3:75 moms

JERKU

AIKAMIESTEN LEHTI

n:o 11
1973

Jukka L. Mäkelä: VAKOILUA JA HARHAUTUSTA

HAKASALO HIRVEN SELÄSSÄ

SULJETUT SIVUT ERIÄISIÄ TANGOJA PARISISSA

Tätä et ole nähnyt edes elokuvissa!

NATSITIKARI ON KERÄILYESINE
mutta machetesta saa hyvän vesurin!

Jos haluat perustaa armeijan, voit käydä ostamassa sille varusteet Chris Grönlundilta — tai pyytää häntä lähettämään ne postitse. Katso kuitenkin tarkkaan, millaisen lipun alla lähdet sotimaan. Tikarinkahvassa ja paidanrintamuksessa saattaa nimittäin komeilla kotka ja hakaristi. Kuitenkin Chris Grönlund sanoo painokkaasti, että hän ei myy aatteita vaan ainoastaan vaatteita.

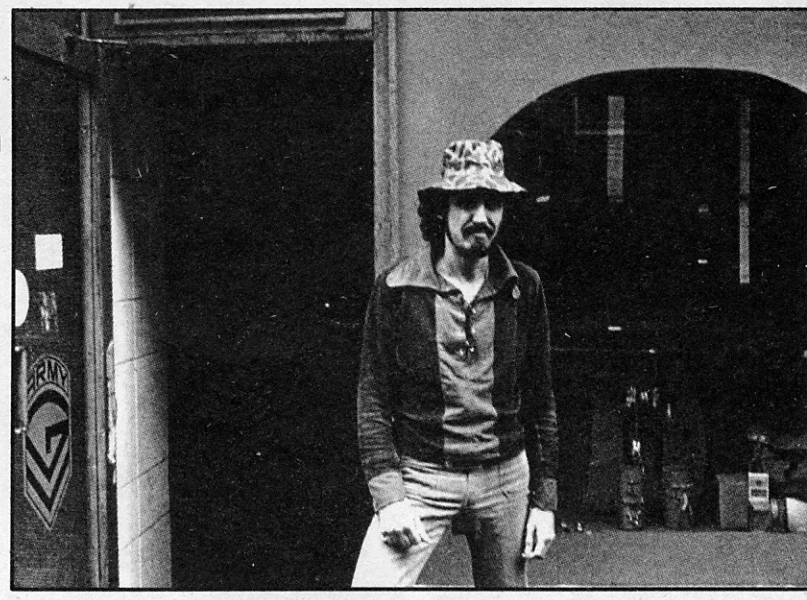

●●● — KUN MINÄ synnyin, välirauha purettiin, sanoo Chris Grönlund, eikä ole ollenkaan tosissaan. Tämä 32-vuotias pitkä, laiha mies on maan suurimmaksi ylijäämävarastoksi mainostetun helsinkiläisen Army-nimisen liikkeen johtaja ja omistaja.

Kun hän vetäisee kätensä taskusta, melkein odottaa että mukana seuraisi vähintään stiletti tai Colt .45 — mutta esiin tuleekin hopeinen savukerasia. No, itse asiassa ruumisarkkunaulat sopivat hyvin kuvaan, sillä seinällä riippuu konepistooli ja pöydän kulmalla lojuu kasa tylyn näköisiä taskuaseita.

— Noista aseista on otettu sisuskaluja pois, ne eivät toimi, Chris Grönlund kertoo — Ne menevät keräilijöille ja pelotusaseiksi. Tuollainen on siitä hyvä kapine, että sen piippuun tuijottaminen vie tappeluhalut hankalimmaltakin tyypiltä, mutta kuitenkaan se ei ole vaarallinen. Myyn minä toimiviakin tuliaseita, mutta vähemmän. Niiden kanssa on hankalaa, paperisota ja kaikki.

Armyn puolentoista miljoonan markan liikevaihdosta aseet ja muu rautatavara muodostavat vain pienen osan. Tärkein tavararyhmä ovat vaatteet, noin 65 prosenttia myynnistä. Kaikki on kuitenkin eri maiden armeijoiden ylijäämävarastoista hankittua, korjailtua, sovellettua. On mantteleita, maastopukuja, maihinnousukenkiä. Jeepinkuljettajan puserokin löytyy sellaista tarvitsevalle.

TIMANGIT PINKAT

Myymälässä on tunnelma kuin kotimaisen intin rättivarastossa. Kypäriä hyllyllä, housuja toisella, kenttäpuseroita kolmannella. Haju vain ei ole yhtä tympeä, ja asiakkaatkin näyttävät käyttäytyvän vähemmän sotilaallisesti. Ylimmäinen rättimikko Chris Grönlund sipaisee timangeja pinkkoja ja sanoo painokkaasti:

— Tämän kaman hankkiminen, kunnostaminen ja lajittelu vaatii pirusti työtä. Meitä on täällä hommissa kymmenkunta ihmistä. Tässä on nykyinen vaimoni, toimistossa tekee töitä entinen vaimoni ja serkkua ynnä muuta sukulaista on ajautunut ympärille melkoinen liuta. Meillä sujuu yhteistyö mukavasti, meille kaikille näitten tavaroitten kanssa hommailu on melkein kuin löytöretkeilyä.

Grönlund tuli alalle ensin toisen palvelukseen, mutta kun palkka ei tuntunut riittävän, hän siirtyi vähin erin omiin leipiinsä. Postimyynti on pyörinyt vuodesta 1965 ja pari vuotta myöhemmin hän avasi myymälän.

Kuka tätä tavaraa sitten ostaa? Muotitietoinen nuoriso vai sotahullut vanhat natsit?

— Kaksi selvästi erottuvaa ryhmää asiakkaissa kyllä on, mutta tuskin niihin juuri natseja kuuluu kumpaankaan. Toinen ryhmä on keräilijät ja toinen vaatteiden ostajat. Kun nämä kuteet ovat muotia, niitä ostavat miehet ja naiset. Sitten on tietysti metsästäjät ja muut ulkoilijat, jotka saavat täältä kestävämpiä ja käytännöllisempiä vaatteita kuin mistään muualta.

Näyteikkunassa on kuitenkin enimmäkseen epäystävällisen näköisiä teräaseita, hakaristejä (tosin nurinpäin) ynnä muuta natsirekvisiittaa.

»MINÄ EN MYY AATETTA»

— Joskus harvoin tulee joku ohikulkija vihaisena sisään huutamaan niistä. Jotkut käy ihan asiallisestikin ihmettelemässä niitä. Minä selitän, että natsitikari on minun mielestäni keräilyesine siinä kuin jokin muukin. Mitään aatetta minä en myy. Enkä minä usko, että näillä pistimillä tai maheteilla tai stileteillä henkirikoslukuja lisätään. Yhtä hyvin se lähtee henki leipäveitselläkin, jos on murhaaja kahvassa kiinni. Suomalaiset puukot ovat muuten maailmalla suosittuja keräilyesineitä. Amerikassa on lapinleuku tietysti yhtä eksoottinen esine kuin bowieveitsi meillä.

Kun katselee Armyn sekalaista tavaravalikoimaa, alkaa hyvin pian ihmetellä, mistä kaikki kamat voivat olla peräisin.

— Minulla on ulkomailla hankkijoita käytännöllisesti katsoen joka maassa. Myös muutamassa itäblokin maassa. Aasiasta, Afrikasta ja Keski-Idästä tulee paljon, mutta suurin osa kuitenkin Yhdysvalloista ja Englannista. Suomesta ja muista kehitysmaista ei ylijäämätavaraa juuri voi ostaa, koska näiden maiden armeijassa kaikki käytetään kirjaimellisesti loppuun. Aluksi solmin hankintasuhteita matkustelemalla, mutta nyt kun on vakiintunut verkosto, kaikki käy mukavasti postin kautta. Paitsi suoraan yksityisten firmojen kanssa on kauppaa tehty myös ulkomaanedustustojen välityksellä.

— Paras kauppa jossa olin mukana ei onnistunut. Yritimme myydä jordanialaisille israelilaisia maastopukuja. Meitä nimittäin kiehtoi semmoinen ajatus, että ne siellä rajalla pyörisivät kaikki samanlaisissa univormuissa . . .Mutta ne huomasivat — valitettavasti — ajoissa. Sen jälkeen eivät ole puhuneet sanaakaan minun kanssani.

ASEITA TYÖHÖN JA TAPPELUUN

— Tämä armeijan kama on yleensä suunnilleen samaa, tulipa se mistä maasta tahansa. Nehän kopioivat jatkuvasti toisiltaan. Aseet ovat tietysti poikkeus sikäli, että esimerkiksi Intiassa ampuma-aseita on aina vieroksuttu, ja siksi kai siellä on kehitetty tosi hurjia teräaseita. Vääriä, käyriä, vinoja — kaikenlaisia. Jenkeillä taas on juuri ampuma-aseita . . . sellaisia missä on kuusi piippua eri suuntiin tai jotakin muuta mielikuvituksellista.

Chris Grönlund käsittelee ilmeisen mielellään isoja veitsiään: mopplaheja, kukhreja, macheteja. Hän vetää intialaisen mopplahin tupesta ja katselee kunnioittavasti sen puolen metrin pituista, parin kolmen tuuman levyistä terää.

— Tällainen on mainio työkalu viidakossa. Sillä saa kulkutien pahimpaankin ryteikköön, jos vain ranne kestää iskeä. Tietysti tällä voi halkaista myös hankalan naapurin mahan, mutta ensi sijassa tämä on työkalu, yksi muunnos machetesta. 60-senttisiä macheteja ovat muuten monet ostaneet vesureiksi. Hinta on viisitoista markkaa ja materiaali aitoa Sheffieldin terästä.

— Onhan täällä myytävänä tappokalujakin, esimerkiksi käyräteräinen kris. Alkuperäisessä mallissa terä on kahvan juuresta rei'itetty. Se on nimittäin kertakäyttöase: lyöjä taittaa kahvan irti niin että terä jää uhrin ruumiiseen. Keräilijäthän näitä meillä ostavat. Puukotuksiin käytetään ihan tavallisesta rautakaupasta saatavia kauhavalaisia. Nämä pannaan tavallisesti seinälle riippumaan, ja se on tietysti ihan eri juttu kuin jos 200 miestä marssisi tikarit vyöllä vastaan. Silloin minä kaipaisin jo konetuliasetta.

Ja siinä pitäisi kai kaikkien osien olla tallella! □

Jukka L. Mäkelä

SA-KUVA

VAKOILIJOITA JA HARHAUTUSTA

Kannaksen halkijuoksun tähän asti tuntematon puoli

Tuhannen Salaisuuden Herra, kirjailija ja sodanaikaisen Päämajan tiedusteluosaston upseeri Jukka L. Mäkelä on jälleen saamassa yhden sotakirjan valmiiksi. Nimi on Teräsvyöry Kannaksella, kustantaja Werner Söderström OY ja kirja ilmestyy lähiaikoina.
JERMU on saanut erioikeuden julkaista kirjasta yhden sen jännittävimmistä luvuista. Luvun on kirjailija itse valinnut, hän sanoo sitä yhdeksi kirjansa monista kohokohdista.
Tämä tarina liittyy niihin ihmeellisiin ja nerokkaisiin salaisiin harhautustoimiin, joilla venäläiset vetivät huulesta koko Suomen armeijaa ja salasivat omat hyökkäysaikeensa — menestyksellisesti, kuten tiedetään.

●●● KOKO TALVEN kestäneen tauon jälkeen heräsi eloon Kannaksella myös vihollisen vakoilutoiminta. Se tapahtui aikaisessa vaiheessa lumen vielä peittäessä maan hanakkana juoruamaan liikkujien jäljiltä.

Huhtikuun 4. päivän aamuna muuan kannakselainen siviili näki lähellä Kämäräjärven eteläpäätä metsässä nuotion, jolta oli juuri lähtemässä hiihtäjien neljä sotilaspukuista miestä. Huomion tekijä kertoi havainnostaan eräälle metsätyönjohtajalle lisäten, että hän oli kuullut miesten puhuvan keskenään venättä. Metsätyönjohtaja titetenkin epäili heti kulkijoita laskuvarjomiehiksi ja meni viipymättä Kämäräjärven metsätyömaan päällikön, luutnantti Olavi Järvenpään puheille. Työmaalla oli silloin rintamavastuussa olevan 18. divisioonan miehiä hakkaamassa halkomotteja lieventääkseen osaltaan valtakunnallista polttoainepulaa. Luutnantti, jolla ei ollut heti käsillä kuin muutama mies, soitti läheisen lentokentän ilmatorjuntapatterista apuvoimia, ja lähti sitten omiensa kanssa matkaan. Mustuneella nuotiolla kohdattiin. Järvenpää otti koko porukan komentoonsa ja määräsi kersantti Hugo Himmin johdolla neljä parasta hiihtäjää ja yhden asiasta innostuneen siviilin seuraamaan nuotiolta lähtevää latua. Lopun joukon kanssa luutnantti lähti kiertämään katkaistakseen neljän etsityn todennäköisen reitin. Nopea ryhmä saavutti vihollisiksi epäillyt. Syntyi taistelu, ja sen melskeen kutsumana saapuivat päävoimat paikalle vieläpä sopivasti takaa-ajettujen selkäpuolelle. Ammuskelua kesti puolisen tuntia. Eräs venäläisistä haavoittui ja alkoi vaikeroida äänekkäästi. Toinen nousi pystyyn kädet ylhäällä ja ilmoitti selvällä suomenkielellä antautuvansa. Hätäisesti hän samalla vakuutti, ettei ollut ampunut laukaustakaan koko kahakan aikana, mikä myös todettiin tutkittaessa hänen konepistooliaan. Mies oli nimeltään Airikainen. Muita ei sillä hetkellä ollut näkyvissä, siis kaksi puuttui.

Luutnantti järjesti nopeasti haavoittuneille vartion ja lähti muiden kanssa jatkamaan takaa-ajoa, osoittihan latu, minne nuo kaksi olivat häipyneet. Tuskin oli lylyt lykätty liikkeelle kun joku huusi:

— Maahan!

Se käsky tepsi välittömästi joka mieheen. Samassa Järvenpäänkin huomasi pensaassa vain noin viidentoista metrin päässä miehen saksalaisessa sotilaspuvussa. Luutnantti karjaisi:

— Ruki vehr — kädet ylös!

Mies totteli ja nousi pystyyn kädet sojottaen kohti taivasta. Nopeasti hänet oli riisuttu aseista, luovutettu paikalle jäävälle vartiolle, ja sitten oltiinkin taas valmiit jatkamaan puuttuvan miehen takaa-ajoa. Airikainen kertoi, että tämä viimeinen oli sikäli pahin, että hän oli ryhmän sähköttäjä, jolla oli mukanaan toimintakuntoinen radio. Kysyttäessä Airikainen vakuutti pystyvänsä tunnistamaan pakenijan suksenjäljen ja tarjoutui hiihtämään ensimmäisenä. Pitkään ei ehditty sauvoa, kun luutnantti totesi vauhdin vähäiseksi, miestä täytyi vaihtaa. Vapaaehtoiseksi kärkeen ilmoittautui riuska kersantti Lauri Ruohomaa Inkisen Jalkaväkirykmentti 6:n eräästä jääkärijoukkueesta. Tahti muuttui ja matka taittui. Karkuun päässyt ei ilmeisesti ollutkaan mikään huono lumella liikkuja, sillä kesti kokonaisen tunnin, ennen kuin Ruohomaa näki edellään vilahdukselta vajaan sadan metrin päässä hiihtäjän, joka samassa kuitenkin häipyi metsän sekaan. Partion kärki kiihdytti vauhtia. Viitisen minuuttia kului, sitten ryöpsähti laukauksia sivulta. Miehet suojautuivat. Vähän aikaa siinä kytättiin puolin ja toisin, sitten kersantti pääsi räväyttämään konepistoolistaan sarjan, mikä päätti takaa-ajon. Mukana ei ollut vetoahkiota ja lähimmälle tiellekin oli useita kilometrejä, joten luutnantti määräsi vaatteet riisuttavaksi kuolleelta tarkkaa tutkimusta varten ja todistuskappaleiksi. Ruumis hylättiin hangelle. Myös amerikkalaisvalmisteinen radio otettiin mukaan samoin kuin konepistooli ja muut varusteet.

Antautuneet olivat vakoilupartion johtaja, ylikersantti Petrov sekä aliluutnantti Airikainen, sotakouluja käymätön, mutta nimitetty upseeriksi kuin kehotuksena tulla hyväksi vakoilijaksi. Kaatunut oli luutnantti Kolybin, ja pahoin haavoittunut korpraali Kuzmin, joka sittemmin kuolikin sotilassairaalassa. Joukkoon oli kuulunut vielä toinen ylikersantti, Beresnev nimeltään, mutta Airikainen väitti ampuneensa hänet edellisenä iltana muka vahingossa tarkoituksenaan tehdä selvää kaikista muistakin ja sitten ilmoittautua suomalaisille. Ylikersantin ruumis löytyikin osoitetusta paikasta.

Airikaisen vanhemmat olivat inkeriläisiä, vallankumouksen aikana Suomeen paenneita. Täällä syntyi poika, joka 1920-luvun alussa muutti vanhempiensa kanssa takaisin Inkerinmaalle.

Vaatetuksena oli kaikilla saksalai-

Äkkiä ryöpsähti laukauksia sivulta. Miehet suojautuivat. Vähän aikaa siinä kytättiin puolin ja toisin, sitten kersantti pääsi räväyttämään konepistoolistaan sarjan, mikä päätti takaa-ajon.

nen asepuku sekä suomalainen armeijan päällystakki tai muu tummahko takki sekä suomalainen sotilaspäähine kokardeineen. Vangit väittivät saaneensa saksalaiset varusteet pelkästään siksi, ettei suomalaisia ollut, ja kiistivät, että he Kannaksella saattaisivat joutua seuduille, joissa olisi saksalaista sotaväkeä.

Venäläinen tiedustelupalvelu näytti toimintaan lähtevälle vakoilijalle tehtävän laadittuna kirjallisen käskyn muotoon. Se oli luettava huolellisesti, sitten nimikirjoituksella kuitattava, jonka jälkeen lähettäjä vielä keskustelemalla varmistautui siitä, että tehtävä oli ymmärretty oikein. Tämän vakoilupartion tehtävänä oli tarkkailla liikennettä Viipurista Valkjärvelle, Muolaaseen ja Terijoelle johtavilla rauta- ja maanteillä. Partion lähettänyt everstiluutnantti, joka esiintyi epäilemättä tekaistulla nimellä Ivantsov, oli selittänyt, että rauhanneuvottelujen rauettua Suomen kanssa oli selvitettävä aikoivatko suomalaiset hyökätä vai ainoastaan puolustautua. Oli tarkkailtava joukkoja ja niiden vahvuuksia, esikuntia ja muita sotilaallisesti tärkeitä seikkoja, mutta erityisesti sitä, oliko Kannakselle tuotu myös saksalaisia joukkoja.

Tämän tavallista vahvemman partion oli myös pyrittävä sieppaamaan vankeja. Niitä oli ensin kuulusteltava ystävällisesti. Airikainen toimisi tulkkina, mutta jos tietoja ei ala herua, oli otettava käyttöön kovat otteet. Lopuksi vangit oli ammuttava.

Ivantsov painotti erityisesti, että missään tapauksessa ei saa antautua vangiksi suomalaisille, jotka ensin kiduttaisivat ja sitten kuitenkin tappaisivat. Parempi olisi ampua itsensä, mikäli uhkaisi kiinni joutuminen. Se joka antautuisi katsottaisiin isänmaan petturiksi, ja sukulaiset joutuisivat vastaamaan rikoksesta.

Partio oli pudotettu rautatien pohjoispuoliselle alueelle Peron ja Pilppulan asemien välillä huhtikuun 2. päivän alkutunteina. Heti maahan tultuaan miehet irrottivat laskuvarjot, jotka peitettiin lumeen, ja nopeasti kokoontuivat sovittujen vihellysmerkkien avulla. He löysivät kahdesta tavaratorpedosta vain suuremman, irrottivat siitä sukset, kätkivät sen, ja sitten äkkiä pois paikalta. Hiihdettyään koko yön he lepäilivät seuraavan päivän valoisan ajan. Leningradiin oli radioitu yksi ainoa varsinainen tiedusteluilmoitus, joka vaikutti melko asialliselta.

Tapauksessa kiintyy huomio saksalaisiin asepukuihin ja erityistehtävään ottaa selville saksalaisten joukkojen mahdollinen läsnäolo Kannaksella. Vihollinen siis epäili saksalaisia saapuneen sinne.

Muuan toinen tapaus. Vapunpäivänä kohta puolen päivän jälkeen saivat Kämärän puhelinkeskuksessa olevat Viestipataljoona 5:n linjanrakennustyömaan miehet kuulla siviileiltä, että Huumolan pysäkin lähellä olivat jotkut tuntemattomat majailleet maasaunassa. Sen takana lumessa erottui kiväärinperän jälkiä. Viestiryhmän varajohtaja, alikersantti Pekka Tuominen soitti apuvoimia lähistöllä sijaitsevalta sotavankileiriltä ja lähti vetämään koko porukkaa saunalle. Sieltä johtivat jalanjäljet metsään. Niitä seurattiin suunnilleen kilometrin verran, jolloin nähtiin sakean kuusen juurella nukkumassa mies. Hänet herätettiin ja komennettiin kädet pystyyn. Mieheltä tiukattiin missä on toinen toveri, koska jälkiä oli kahdet, jolloin hän huusi:

— Lenni!

Hetken kuluttua ryntäsi pystyyn toinen mies toisen kuusen juurelta, yritti pakoon, mutta pysähtyi varotuslaukauksen pelottamana. Pidätyshetkellä oli makuupaikkojen välillä puussa antenni ja maassa toimintakunnossa amerikkalaisvalmisteinen radio.

Toinen miehistä oli aitoa savolaista alkuperää, Väisänen nimeltään, syntynyt melko pian vuosisadan vaihteen jälkeen, aikanaan suorittanut asevelvollisuutensa Keski-Suomen Rykmentissä, sittemmin muuttanut Kanadaan. Hänen kumppaninsa Skoglund oli lähes parikymmentä vuotta nuorempi, syntynyt suomalaisista vanhemmista Yhdysvalloissa. Molemmat olivat samana vuonna 1931 suuren pulakauden vallitessa siirtyneet Ruotsin kautta propagandan paratiisiksi kuvailemaan Neuvostoliittoon.

Molemmilla oli vaatetuksena toppatakki ja -housut sekä suomalainen sotilaspäällystakki, päähineenä siviilimallinen karvalakki, mihin oli ommeltu kankainen sinivalkoinen kokardi. Kun toinen miehistä oli ihmetellyt sitä ennen lähtöä Leningradin liepeillä sijaitsevalta lentokentältä, oli saattava luutnantti vastannut arvoituksellisesti:

— Sota vaatii kaikkea.

Tehtävästä molemmat vakoilijat kertoivat, tietenkin erikseen kuulusteltuina, täysin yhtäpitävästi: Pudotuspaikasta piti siirtyä Viipurin—Summan maantielle, jonka varressa viivyttävä päivä, ja sitten mentävä Viipurin—Terijoen rautatien varteen Honkaniemen pysäkin paikkeille. Näissä kohdissa piti tarkkailla kuljetetaanko ja missä määrin saksalaisia joukkoja rintamalle päin. Tämä oli korostetusti päätehtävä. Sivutehtävänä oli ilmoittaa lentokoneista, mikäli niitä näkyi suurina muodostelmina. Suomalaisiin joukkoihin kohdistuvasta tiedustelusta ei mainittu sanallakaan.

Venäläisten tiedustelu-upseereiden puheet saksalaisista vaikuttivat niin voimakkaasti Väisäseen ja Skoglundiin, että nämä jopa tekivät havaintoja siltä pohjalta. Vakoilijat eivät lähettäneet montakaan sanomaa, mutta tässä kaiken kukkanen:

»Minun paikkani neliö 2208 (= Huumolan pysäkin seudulla). Näen joka päivä rautatiellä kulkee itään saksalaisia sotilaita. 2604 (= 26. 4.) kulki 5 junaa 1000, 1130, 1730, 1930, 2030 (= kellonaikoja) kaikkiaan 17 suurta ja 55 pientä vaunua sotilaita. 2604 kulki rautatietä itään aamulla 3 junaa suljettuja vaunuja keittiöi-

tä, lautoja, hirsiä, heinää. Länteen kulkevat tyhjät junat. Liikenne aktiivista aamulla, päivällä, illalla. Yöllä hiljaista.»

Väisänen sanoi, että junassa nähdyt sotilaat eivät olleet suomalaisia, puvut eivät varmaan olleet samanlaisia kuin 1920-luvulla, jolloin Skoglund luuli niitä saksalaisiksi. Junien ja vaunujen lukumäärät samoin kuin kellonajat olivat puhdasta mielikuvitusta, sillä miehet eivät tehneet mitään muistiinpanoja.

Nämä kuusi vakoilijaa oli pudotettu pari viikkoa aikaisemmin Ylä-Sommeen kylän itäpuoliselle aukealle, mutta vain kahtena päivänä he olivat tehneet liikennehavaintoja.

Ja jälleen tehtävänä tarkkailla saksalaisia, melkeinpä yksinomaisesti!

Leningradin Armeijaryhmässä tiedettiin vallan hyvin, että suomalaisilla ei ollut riittäviä voimia Kannaksella ryhtyäkseen hyökkäämään. Samoin tiedettiin varmasti, että saksalaisilla ei ollut varaa irrottaa mistään kokonaista hyökkäysarmeijaa siirrettäväksi Kannakselle. Kuulostaa silti luonnolliselta, että kaiken varalta täytyy pitää silmällä saksalaisten mahdollista esiintymistä, mutta samallapa siitä kuultaa hienoinen vivahde, joka avaa uudenlaisia näkymiä. Jos kerran Leningradin Armeijaryhmän tiedustelupalvelu olisi ollut vaikkapa vähänkin epävarma saksalaisten läsnäolosta, niin ei kai se olisi lähettänyt matkaan vakoilijoita saksalaisissa asepuvuissa. Se edellyttää jo täyttä varmuutta — sikäli kuin tarkoitus ei ollutkin aivan toinen. Ja se toinen tarkoitus oli saada suomalaiset vakuuttuneiksi, että venäläiset todella uskovat saksalaisia joukkoja siirretyn Kannakselle, että he todella pelkäävät Leningradia pohjoisesta uhkaavan vaaran kasvaneen, että he todella suorittavat kenttälinnoitustöitä ja siirtävät joukkojaan Kannaksen suuntaan yksinomaan varautuakseen kasvaneeseen uhkaan — eikä suinkaan hyökätäkseen itse!

On sangen todennäköistä, että venäläisillä oli varastossa yhtä hyvin suomalaisia sotilaspäällystakkeja kuin asepukujakin, joita he olivat saaneet kaatuneilta ja vangiksi otetuilta. Eiväthän suomalaiset toki tapelleet pelkässä manttelissa ja arkivaatteessa. Yhtä todennäköistä on, että ensimmäiseksi eksyneeltä vakoilupartiolta ei varmaan odotettu montakaan radiosanomaa, että tarkoituksena olikin partion joutuminen kiinni. Miehet uhrattiin tahallaan yhtenä osana suuresta häämäystoiminnasta. Jos miehet joutuisivat kiinni, he kertoisivat tehtävästään, jos he kaikki saisivat surmansa yhteenotossa, vaatetus kertoisi yhtä paljon. Venäläisten vakoilutoiminta Kannaksella oli alkanut dramaattisella ja mieliinpainuvalla tavalla, jota suomalaiset eivät hevin unohtaneet. Toinenkin partio saattoi olla pelkkä syötti.

Niin jatkui Kannaksen salainen sota. Joskus löydettiin vain vakoilijalle kuulunut laskuvarjo tai kuultiin eri puolilla liikuskelleista epäilyttävistä miehistä, joita suoritettujen tutkimusten perusteella pidettiin todennäköisesti toiminnassa olevina vakoilijoina. Joskus heitä pidätettiin, osa sai surmansa, mutta varmaan monet jatkoivat tehtäviensä täyttämistä. Heidän lukumääräänsä ja vastapuolelle antamiensa tiedustelutulosten arvoa ei luonnollisesti voida arvioida edes osapuilleen.

Saksalaisissa sotilaspuvuissa esiintyneiden miesten radion vaiettua venäläiset tiesivät varmuudella, että suomalaisille osoitettu viesti oli mennyt perille. Myöhemmin tavoitetut vakoilijat olivat, joitakin onnettomia poikkeuksia lukuunottamatta asiallisesti varustettuja, koska heidän tietenkin toivottiin pystyvän lähettämään hyödyllisiä tietoja sekä liikenteestä että muustakin arvokkaasta, mitä olivat havainneet. Saksalaisia sotilaspukuja ei enää nähty, mutta sen sijaan jokainen kiinni joutunut vakoilija kertoi yhtäpitävästi tehtäviinsä kuuluvan erityisesti tarkkailla saksalaisten mahdollista esiintymistä.

Vakoilijat välittivät tietonsa kenttäradiolla.

Toukokuun alussa Leningradin Armeijaryhmän tiedustelupalvelun laatima yhteenveto Kannaksella vastassa olevista joukoista kertoo yksinomaan suomalaisista yhtymistä. Saksalaisia ei mainita lainkaan.

Monet suomalaiset sekä tiedustelu- että operatiiviset upseerit tulkitsivat ainakin jonkin aikaa, jotkut varsin pitkäänkin, selvät hyökkäysvalmisteluihin viittaavat merkit puolustuksellisiksi. Neuvostojohto luulee tietenkin, että vaara uhkaa Leningradia pohjoisesta. Siksi sen on oltava varuillaan, kuinkas muuten. Tätä mahdollisuutta väläytellään vielä toukokuun loppupuolella.

Jälkeenpäin ajateltaessa kevään 1944 tapahtumia tuntuu ilmeiseltä, että harhautustoiminta oli suunniteltu sangen korkeassa portaassa lähellä Leningradin Armeijaryhmän komentajaa, josta sitä myös johdettiin. Eihän se rajoittunut yksinomaan neuvostotiedustelun piiriin, sitähän harrastettiin kaikilla muillakin aloilla sangen johdonmukaisesti — ja menestyksellisesti.

KUOLEMA TULI KUOKKAVIERAAKSI

SOTAMARSALKAN SEKSIJUHLIIN

Ronald F. Drucker

– Hänellä on yhdeksän henkeä, sanoi Rommel sotamarsalkka Heinrich Gulmetista. Ja totta olikin, että Gulmet pystyi huiputtamaan kuolemaa useammin kuin yhden kerran.

●●● — MEIDÄN TÄYTYY tehdä sokkolasku! lentäjä huusi. Sitten hän painoi Fairchild UC-64:n nokan jyrkkään laskuun alla levittäytyvän pimeyden läpi.

Koneen takaosassa kyyhötti helmikuun kylmyydessä väristen Jack Culhane. Hän imi paksua pikkusikaria ja tuijotti säkkipimeään yöhön. Kaukana alapuolella tuikki kaksi heikkoa valopistettä merkkeinä sen alkeellisen kiitoradan alusta — ja vain alusta — jonka Ranskan vastarintaliikkeen väki oli raivannut tiheään viinitarhaan.

— Olen minä yksi helvetin kusipää . . .

— Mitä? huusi lentäjä olkansa yli.

— Ei mitään. Ei yhtään mi-

Sten-konepistoolin luodit repivät sälöjä lattiasta, pirstoivat huonekaluja ja läiskähtelivät natsien lihaan.

tään.

Kone kosketti maata, pomppasi kerran korkealle ja laskeutui rytisten viinitarhaan. Melkein heti kuusi tummaa hahmoa livahti esiin puiden takaa samalla kun Citroen-kuorma-auto vyöryi vaivalloisesti paikalle. UC-64 pysähtyi kiitoradan päähän, Culhane hyppäsi maahan ja alkoi purkaa koneesta tavaroita.

Se oli omituinen näky: Ranskalaiseen viinitarhaan raivatulla salaisella kiitoradalla hontelo amerikkalainen ja joukko tuimailmeisiä ranskalaisia työskentelivät kuumeisesti, täydellisen hiljaisuuden vallitessa, siirtäen erikoista lastia — happisäiliöitä ja sammakkomiehen varusteita — lentokoneesta kuorma-autoon. Pitkä, tumma, noin 26-vuotias ristiverinen nainen astui esiin puiden varjosta. Hän oli toiminut aktiivisesti natseja vastaan suunnatuissa sabotaasi-iskuissa ja ollut johtavalla paikalla Ranskan vastarintaliikkeessä. Nyt hän ei voinut peittää kärsimättömyyttään.

— Olette 20 minuuttia myöhässä! hän kuiskasi ärtyneenä. — Natsit tietävät että jotakin epätavallista tapahtuu tässä viinitarhassa. Heidän partionsa voivat yllättää meidät millä hetkellä tahansa. Meidän täytyy liikkua liukkaasti, luutnantti!

— Kuules, ma petite mademoiselle, seuraavan kerran kun lähden Englannista keskellä yötä koiranilmalla natisevassa pienessä leijassa lentääkseni suin päin johonkin ryteikköön keskelle natsien miehittämää Ranskaa, yritän olla niin helvetin tarkka siitä että tulen minuutilleen ajoissa. Ja kun nyt tuli puheeksi, selvitetäänpä heti muutamia asioita . . .

Culhane ei ehtinyt sanoa sanottavaansa. Heidän ympärillään olevien puiden takana pimeys repesi rätisevään tulimyrskyyn.

— Natsien partio!

Kääntyessään Culhane näki saksalaisten sotilaiden juoksevan mutkitellen heitä kohti puiden lomasta. Automaattiaseet kiiltelivät omien suuliekkiensä hehkussa. Hän kuuli kumean naputuksen, kun konepistoolin sarja upposi UC-64:n runkoon.

Amerikkalainen oli koulutettu niin hyvin, että hän pystyi vastustamaan vaistomaista reaktiotaan vastata heti natsien tuleen. Sen sijaan hän heitti lastin viimeisen esineen, ison happisäiliön, kuorma-auton lavalle.

— Ei kannata ruveta taistelemaan! hän huusi laukausten rätinän yli. — Lähdetään äkkiä liikkeelle!

Genevieve juoksi kuorma-autoa kohti samalla kun luotisuihku tavoitti yhden vastarintaliikkeen miehistä ja leikkasi hänen päänsä irti. Culhane kompuroi astinlaudalle, ja kuljettaja painoi kaasun pohjaan ohjaten auton päin saksalaisia sotilaita.

Tulitaistelu muuttui pian teurastukseksi. Useimmat ranskalaiset partisaanit heittäytyivät puolustusasemiin lentokoneen ympärille, ja siihen saksalaisten luotisuihkut tappoivat heidät yhden toisensa jälkeen.

Riippuessaan kiinni läpi viinitarhan syöksyvässä kuorma-autossa Culhane näki natsien keskittävän tulituksensa lentokoneeseen. Lentäjä lisäsi moottoriin kierroksia ja oli juuri lähtenyt rullaamaan, kun luodit puhkaisivat polttoainesäiliön. Räjähdysmäinen tulenliesku nielaisi koneen sisäänsä. UC-64 muuttui tulipalloksi, josta lenteli palavia osasia joka suuntaan. Kuorma-auton tuulilasi putosi säpäleinä sisään ohjaamoon. Kuin ihmeen kaupalla pahemmilta vammoilta säästynyt pieni ja tukeva autonkuljettaja Arnoux tempaisi ohjauspyörää vasemmalle ja polki taas kaasun pohjaan. Culhane ja nainen kierähtivät ohjaamon lattialle auton ruhjoessa tiensä läpi sotilaiden rivin.

— Painu matalaksi! Culhane karjaisi, kun Genevieve yritti nousta pystyyn kuorma-auton hytissä päästäkseen käyttämään Sten-konepistooliaan. Auto raapaisi ohimennessään puuta, pomppasi pienen ojan yli ja jatkoi taas täyttä vauhtia eteenpäin. Culhane näki yksinäisen saksalaisen ilmestyvän heidän eteensä juuri kun Arnoux sytytti auton valot. Miehen huuto katkesi mätkähdykseen ja auto jatkoi matkaansa hänen ruumiinsa yli.

Culhane, Genevieve ja Arnoux ajoivat pitkin kapeaa maantietä. Kaikki muut vastarintamiehet saivat surmansa väijytyksessä. (Natsien virallisten arkistotietojen mukaan välikohtauksessa kuoli yhteensä 27 henkilöä, näiden mukana UC-64:n lentäjä.) Culhane nojautui hermostuneena taaksepäin, sytytti pikkusikarin ja katsoi matkatovereitaan.

— Lyhyt matka vain, Genevieve selitti. — Sitten tulemme venevajalle.

Aamurusko punasi taivaanrannan kun he astuivat venevajaan — hämärään, pahanhajuiseen paalujen päällä seisovaan lautahökkeliin. He olivat Eauclair-järven rannalla miehitetyssä Bretagnen maakunnassa. Vajassa oli riippumattoja, työkaluja, lyhytaaltoradio ja vanhoja koodikirjoja.

— Tämä venevaja on yksi syy siihen että ehdotimme tätä operaatiota, Arnoux sanoi kuin anteeksipyydellen. — Se kuului ennen sotaa Genevieven isälle. Hän omisti tässä lähellä olevat viinitarhat ja tuli välillä tänne lepäämään. Panimme rakennuksen siihen kuntoon, että täällä käyneet saksalaispartiot pitivät sitä hylättynä.

— Eivätkö he enää käy nuuskimassa täällä?

— Eivät ole viitsineet vaivautua viime aikoina. Mutta ehkä he viimeöisen tapauksen jälkeen käyvät taas tälläkin. Mene ja tiedä.

— Entä sitten? Culhanen katse kiinnittyi naiseen. Genevieve oli pitkä, ja hänen liikkeidensä sulavuus näytti olevan ristiriidassa uljaan, hieman luisevan vartalon ja isojen, pystypäisten rintojen kanssa. — Mitä hänelle sitten tapahtui? Isällesi nimittäin?

Tyttö katsoi maahan. Arnoux selitti:

— Hän oli vastarintamies. Natsit sieppasivat hänet eräällä sillanräjäytyskeikalla. Sotamarsalkka Gulmetin porukka sitoi hänet kiinni kaivoon eräässä kylässä tässä lähettyvillä. Ne leikkasivat häneltä sydämen irti ja tunkivat sen hänen suuhunsa.

Sillä aikaa kun Arnoux ja tyttö valmistivat aamiaista, Culhane tutustui radioon ja lähetti sillä sanoman. Lontoossa liittoutuneiden tiedusteluspesialistit salaisessa operaatiokeskuksessa FANX I:ssä ottivat vastaan Culhanen koodisanoman. Amerikkalainen ilmoitti saapumisestaan, kertoi aloittavansa tehtävän suorittamisen suunnitelmien mukaan klo 19.30 ja esitti pienen avunpyynnön.

— Annathan anteeksi että suutahdin sinulle, Genevieve sanoi hänelle hetken kuluttua.

— Sinulla on kai joitakin valokuvia.

— Ne ovat Arnouxilla.

Autonkuljettaja kaivoi esiin kirjekuoren ja levitti lattialle useita isoja valokuvia.

Culhane työnsi taas pikkusikarin suuhunsa. Hän nojautui eteenpäin ja tutki rakeista valokuvaa, joka esitti järven rannassa sijaitsevaa kolmikerroksista linnaa. Hakaristi koristi lippua, joka riippui rakennuksen sisäänkäynnin yläpuolella ja paikka oli kolmelta suunnalta piikkilangan ympäröimä. Piikkilangan lomassa oli siellä täällä hiekkasäkeistä rakennettuja konekivääripesäkkeitä. Neljännellä sivulla oli järvelle päin työntyvä tasanne, jolla natsiupseerit kauniilla säällä

Linnaa suojaamassa oli SS:n valiojoukkoa, jonka käytössä oli tehokas it-aseistus.

söivät ateriansa. Arnoux otti esiin toisen kuvan.

— Gulmet.

»Dotamarsalkka Heinrich Gulmet. Tunnetaan myös nimellä Tuhooja. Ikä 46, SS:n apulaispäällikkö ja Hitlerin henkilökohtainen apulainen.» Kuvassa oli romuluinen SS:n univormuun pukeutunut mies. Arnoux jatkoi:

— Gulmet on vastuussa järjestyksenpidosta miehitetyillä alueilla. Hän on aiheuttanut yli kymmenentuhannen syyttömän ihmisen kuoleman ja hänen sanotaan joskus itse tappavan ihmisiä huvikseen. Hänet lähetettiin tänne murskaamaan vastarintaliikettä ja tuhoamaan kaikki jotka saattaisivat auttaa liittoutuneita, kun ne aloittavat maihinnousun Euroopan mantereelle.

Genevieve keskeytti:

— Hän syö päivällistä valikoitujen natsipamppujen kanssa linnan ulkoterassilla klo 19.30 tänä iltana. Se on muka työkokous, mutta tuskinpa siellä työtä tehdään. Gulmetin seurassa ovat sotamarsalkka Erwin Rommel ja Dietrich, Führerin henkilökohtainen turvallisuusneuvonantaja.

— SS:n valiomiehet vartioivat linnaa. Viimeöisen tulitaistelun jälkeen he ehkä tuovat paikalle lisää joukkoja läheisestä varuskunnasta.

— Tai ehkä he peruuttavat päivälliset kokonaan, tuumi Culhane.

— Non! Gulmetilla on määräykset palata Berliiniin antamaan raportti Hitlerille. Hänen täytyy tavata Dietrich ja muut tänä iltana, koska . . . Nainen keskeytti äkkiäL

— Niin, tiedän. Mutta sano se kuitenkin.

— Siellä . . . siinä linnassa on tyttöjä, joille maksetaan siitä, että he makaavat natsikenraalien kanssa. Rommel ei harrasta sellaista, mutta Gulmetilla ja niillä muilla on siivellään kauniita nuoria tyttöjä, jotka tyydyttävät heidän . . . hm . . . seksuaalisia tarpeitaan. Heillä sanotaan olevan hyvin erikoisia harrastuksia tällä alalla. Gulmet pitää sellaisista huveista, mutta hänellä on vain harvoin tilaisuus niihin, joten hän ei jätä tätä iltaa käyttämättä . . .

Culhane ei ollut ensimmäinen mies joka oli lähetetty Heinrich Gulmetin kimppuun. Lontoossa sijaitseva Liittoutuneiden tiedustelupäämaja — amerikkalaisten OSS:n,

brittien MI-5:n ja vapaan Ranskan FFI:n yhteinen toimisto — oli seuraillut Gulmetin liikkeitä melkein kolmen vuoden ajan. Tämä laiha, kiihkeä natsi oli vastuussa kymmenien tuhansien vastarintamiesten ja viattomien sivullisten tappamisesta, silpomisesta ja vangitsemisesta. Joulukuussa 1943 Yhdysvaltain armeijan kapteeni Benjamin Park oli hypännyt laskuvarjolla Belgiaan toivoen saavansa Gulmetin ammutuksi. Park oli kuitenkin löydetty ja tapettu heti hänen laskeuduttuaan maahan.

Kuukautta myöhemmin Lontoosta oli johdettu toista yritystä: Yhdeksän Force Francaise de l'Interieurin eli Ranskan vastarintaliikkeen jäsentä oli hyökännyt pariisilaiseen ulkoilmakahvilaan, missä Gulmet söi päivällistä. Yli kaksikymmentä ihmistä oli saanut surmansa seuranneessa tulitaistelussa, mutta Gulmet oli saanut vain pari naarmua sirpaleista. Rommelin kerrottiin tämän tapauksen jälkeen todenneen:

— Gulmetilla on yhdeksän henkeä.

Gulmetin viimeisimmät liikkeet olivat tulleet liittoutuneiden tietoon erään vakoilijan kautta, joka oli »lainannut» salaisia asiakirjoja miehitetyssä Pariisissa sijaitsevasta kenttämarsalkan päämajasta. Suunnitelma Gulmetin pään menoksi oli laadittu nopeasti. Itse asiassa Jack Culhane oli vasta saapunut Lontooseen ja tullut mukaan linjojentakaiseen toimintaan valmentavalle kurssille.

Entisenä rikollisena Culhane oli tehtävän suunnittelijoiden mielestä erityisen pätevä tehtäväänsä.

— Jackilla on eräitä hyvän konnan luontaisia ominaisuuksia, sanoi E. G. Deming, ehdonalaisessa vapaudessa olevien vankien valvoja, joka tutustui häneen juuri kun hän oli päässyt vapaaksi Lewisburgin vankilasta — Hän on sitkeä, ovela, neuvokas.

Culhane oli saanut erittäin selvät määräykset: Tuhoa Rommel ja Dietrich jos voit, mutta ennen kaikkea tee selvää Heinrich Gulmetista.

Ennen kuin lähtivät suorittamaan varsinaista tehtäväänsä Culhane ja Genevieve piilottivat Citroenin ja naamioivat alueen. He ajoivat auton vajaan kilometrin päähän, tutkivat ympäristöä ja varmistuivat siitä, ettei natsien epäluulo kohdistunut venevajaan. He kävelivät takaisin järvenrantaa pitkin. Iltapäivällä sää oli lämmennyt samoin kuin Genevieven ja Culhanen välit viileästä alusta huolimatta. Siitä jäi todisteeksi viimeinen nopeasti tehty merkintä tytön päiväkirjassa.

Käveltyään puolet matkasta takaisin he istuutuivat rannalle ja jäivät katselemaan ulapalle. Linna oli näkymättömissä horisontin takana. Nainen alkoi hieroa Culhanen olkapäiden ja selän puutuneita lihaksia nopein, taitavin liikkein. Pitkät hiukset heilahtelivat miehen kasvoille tuoden hänen nenäänsä naisen tuoksun. Yhä tihenevässä tahdissa kiinteät, pyöreät rinnat hipoivat hänen selkäänsä.

Culhane kääntyi, tarttui tyttöä olkapäistä ja katsoi häntä silmiin aivan läheltä.

— Vaikka et oikein pitänytkään minusta aluksi, Genevieve . . . ellei tämä olisi näin mieletön aika ja paikka, haluaisin maata sinun kanssasi.

Nainen avasi suunsa. Culhane veti hänen pitkän, raukean vartalonsa itseään vasten. Hän ei vastustellut. Culhane riisui hänen takkinsa ja siveli hiljaa kädellään hänen rintojaan. Nännit sojottivat kovina, innokkaina.

— Paikka ei ole erityisen mukava, mutta ei se haittaa.

Tyttö puhui hengästyneellä äänellä.

— En minä vieläkään pidä sinusta kovinkaan paljon, Jack, mutta ei sillä ole väliä. En minä sinulta rakkautta halua. Nämä kovat ajat ovat opettaneet minut näkemään asiat koruttomasti. Minä haluan sitä, mikä sinulla on housuissasi.

He riisuivat vaatteitaan vain niin paljon kuin oli välttämätöntä. Rantahiekalla he sulautuivat yhteen äkkiä, rajusti, ilman mitään hellyyttä, ilman esileikkejä.

Jo kahdenkymmenen minuutin kuluttua Culhane ja nainen olivat täysissä pukeissa taas. He kävelivät Stenit selässään takaisin venevajan suuntaan.

Pimeä tuli vähän ennen puolta kuutta illalla, vain pari tuntia ennen suunniteltua hyökkäystä linnaan.

Culhane otti vielä kerran radiolla yhteyden päämajaansa. Sitten hän kääri Sten-konepistoolit vedenpitävään kankaaseen ja kiinnitti piippujen päälle kumisuojukset. Kaikki kolme kiskoivat vaivalloisesti kumipuvut päälleen, kapusivat soutuveneeseen ja lähtivät matkaan. Culhane sanoi naiselle:

— Suunnitelmassa on yksi kohta, josta sinä et tiedä. Ilmatuki. Tasan klo 19.30, kun me iskemme linnaan, neljä P-47:ä tulittaa paikkaa. Ne tulevat 50-kaliberisten kanssa suoraan päällemme, mutta saattavat helpottaa työtämme.

Klo 17.50: Sotamarsalkka Heinrich Gulmet laski sotilaallisen vartalonsa linnan terassilla olevaan tuoliin ja katsoi yli kaviaarin ja rosé-viinin kaunista vaaleaverikköä, jonka hän oli valinnut naisekseen sinä iltana. Gulmet nosti lasinsa ja joi maljan muiden pöydässä olevien natsipamppujen kanssa. Hän valitteli sitä, että Rommel oli myöhästynyt tilaisuudesta, mutta ilmoitti, että paikallaolijat aloittaisivat ilman häntä. Viileän tuulen puhallellessa leppoisasti järveltä Gulmet joi, puhui ja katseli kiinnostuneena daaminsa avaraa kaula-aukkoa . . .

Klo 18.20: Ylitettyään Ranskan rannikon neljä Kentistä, Englannista lähtenyttä 56. hävittäjälaivueen P-47 Thunderboltia laskeutui alemmas pimeän maaseudun yllä. Lentueen johtaja katsoi olkansa yli perässä seuraavia koneita.

— Selvä on, pojat, hän sanoi radionsa mikrofoniin. — Konekiväärit valmiiksi. Ollaan kohta tositouhussa . . .

Klo 18.40: Samaan aikaan kun Hitlerin henkilökohtainen neuvonantaja Dietrich nosti silmänsä päivällisen pääruokalajista kertoakseen hävyttömän vitsin sotamarsalkka Heinrich Gulmetille, Jack Culhane oli noin kilometrin päässä rannasta ja tähyili linnan valoja. Veden yli kantautui musiikkia ja puhetta. Culhane kumartui vielä kerran tarkastamaan sammakkomiehenvarusteensa. Sitten kaikki kolme kiinnittivät Stenit lujasti selkäänsä ja pulahtivat veteen.

Kylmä vesi iski heitä päin kasvoja. Hengittäen happea he alkoivat kauhoa alaspäin pimeässä, kylmässä tyhjyydessä antaen ruumiilleen vauhtia tasaisin, voimakkain vedoin.

Culhane heitti katseen olkansa yli, omien ilmakupliensa läpi. Hänen molemmat apulaisensa pysyivät hyvin matkassa mukana, vaikkei heillä ollutkaan kokemusta vedenalaisesta toiminnasta.

Vesi oli sameana liejusta. Arnoux joutui välillä vaikeuksiin menetettyään rytminsä, mutta pääsi pian taas takaisin tasapainoon.

Sotamarsalkka Gulmet nousi pöydästä, tarttui vaaleaa seuralaistaan käteen ja johdatti hänet sisään linnaan.

Sisällä Gulmet puhui muutaman sanan »kaksoisolennolleen», miehelle, joka oli aivan Gulmetin näköinen, käytti samanlaista univormua ja liikkui samalla tavalla nykien.

— Menkää minun paikalleni! Gulmet määräsi. — Työasiat on puhuttu loppuun. Rommel ei tule, ja Dietrich ja muut ovat niin juovuksissa etteivät huomaa poissaoloani.

Sivulle 62

HAKASALO HIRVEN SELÄSSÄ

»Täytyi pystyttää kieltotauluja, kun sivulliset rupesivat melkein asumaan täällä.»

Hypnotisoija Olavi Hakasalo on nyt maailman ainoan ratsuhirvilauman johtaja. Laumassa vallitsee tiukka työnjako: Hakasalo ratsastaa ja Vanu (se toinen hirvi) on ratsastettavana. Johtajan on ollut hieman vaikea saada lauman nuorempi jäsen uskomaan homman mielekkyyteen, mutta hän ei lannistu:
— Vielä minä teen siitä ratsun!
Tekeekö Hakasalo arvokasta tutkimustyötä vai yrittääkö hän vain alistaa metsän vapaan kruunupään orjakseen? Me emme tiedä.

Hirvilauma ja tykötarpeet: maassa kaurapussi ja aitaa vasten nojallaan johtajan sauva, jota Hakasalon on käytettävä tunnusmerkkinään koska hän ei ole vielä onnistunut kasvattamaan itselleen komeita sarvia.

»Olen rakentanut Vanulle useita aitauksia, joissa hän voi oleskella. Joka päivä hölkkäilemme lähimetsissä. Hän seuraa minua vapaaehtoisesti, ja kun muita hirviä tulee vastaan, hän piiloutuu selkäni taakse.»

●●● MIES pelkää selvästi. Leuka väpättää ja ääni tulee tavallistakin terävämpänä naputuksena Olavi Hakasalon suusta:

— Näette kohta ainutlaatuisen esityksen, jota on valmisteltu tiiviisti yli vuoden ajan. Ensi kertaa kiinnitetään nyt satula hirven selkään ja minä nousen siihen satulaan ratsastaakseni kouluttamallani ratsuhirvellä.

Olemme valokuvaajan kanssa hädin tuskin ennättäneet nousta autosta Hakasalon hirvitallin edessä, kun hirvenpaskalle haiseva isäntä syöksyy käsi ojossa meitä vastaan. Puhe ryöppyää nuotin mukaan muljahtelevana pötkynä kuin kovemman sortin saarnamieheltä:

— Hirviaitauksen luo on rakennettu lehtenne edustajia varten kaksipaikkainen katsomo. Ensin lähdemme yhdessä hakemaan metsästä ruokaa, ja kun lähestymme aitausta, teidän täytyy olla ehdottomasti hiljaa. Ei sanaakaan. Jos kysyn jotakin, vastaatte päätä nyökkäämällä tai pudistamalla. Onko selvä?

Hakasalo on tohkeissaan. Hän mennä viipottaa puulaatikko kädessään kohti metsänreunaa, ja me tallustelemme kuuliaisesti perässä. Katkomme pihlajista marjaisia oksia, hipelöimme niitä käsillämme ja panemme laatikkoon.

— Meidän täytyy tartuttaa teidän hajunne hirven ruokaan. Ehkä hän sitten hyväksyy teidät eikä säikähdä uutta tuoksua. Ette missään tapauksessa saa tehdä äkkinäisiä liikkeitä ettekä elehtiä turhaan hirviaitauksen läheisyydessä. Muistakaa tämä. Jos hirvi vierastaa teitä, hän hermostuu satuloimisesta niin paljon että ratsastaminen on mahdotonta — tai hengenvaarallista.

Koikkelehdimme pihlajanoksia kantaen Hakasalon perässä kuin hyvinkasvatettu hirvilauma ainakin. Pelottaa. Suorastaan hirvittää. Mitäs jos se elukka paiskaa ratsastajan maahan? Mitä me teemme ruumiille? Täytyisiköhän kysyä, kuka Hakasalon lähin omainen on?

HIRVI ON MIETTELIÄS ELÄIN

Hirviaitaus on reilusti parin metrin korkuinen vahvoista paaluista ja laudoista kokoonpantu pyöreä areena.

— Vanuu! Hakasalo ynisee.
— Vanuuuuuu! Pappa tulee!

Uljas tummanharmaa eläin nostaa päätään. Sen kaulassa riippuva kello kilahtaa. Parisataa kiloa jäntevää lihaa liikahtaa. Jättäydymme valokuvaajan kanssa jälkeen, kun Hakasalo menee aitaukseen, kävelee kiiltäväkarvaisen hirven luo ja ottaa sitä kaulasta kiinni. Eläin tulee parta vipattaen hänen perässään aitaukseen kuuluvaan pieneen karsinaan syömään pihlajanlehtiä ja kauroja.

— Täytyy aina äännellä kun tulee hirven luo, Hakasalo selittää. — Hirvi on nimittäin tavattoman mietteliäs eläin, joka usein uppoutuu kokonaan omiin ajatuksiinsa niin että hän huomaa hiljaisen tulijan joskus vasta muutaman metrin päästä, ja silloin hän voi säikähtää. Hänen kuulonsa on kyllä erittäin tarkka, mutta hajamielinen hän on.

Me kiipeämme kakkosnelosesta kyhätylle, lähes aitauksen yläreunan tasolla olevalle lavalle, jota hirvi-isäntä kutsuu katsomoksi. Lava huojahtelee ilkeästi syksynkalseassa tuulessa. Vedän peitteen polvieni päälle ja tunnen olevani safarilla.

Hirvi vilkaisee meitä olkansa yli. Korvat heilahtavat ja sieraimet nuuhkivat uutta hajua. Eläin ei näytä pahemmin hermostuvan, vaan jatkaa syömistään.

Keskellä aitausta on lankusta tehty pukki ja sen päällä satula. Hakasalo kävelee karsinasta satulan taakse, kumartaa juhlallisesti kuin sirkustirehtööri ja aloittaa shown.

— Arvoisat Jermu-lehden toimittajat! Teidän välityksellänne annan lehtenne lukijoille ainutlaatuisen näytöksen kiitokseksi siitä, että lehtenne on tukenut tieteellistä hirvenkasvatuskokeiluani . . .

Hakasalo on tässäkin tilanteessa esiintyvä taiteilija. Hän suggeroi katsojansa uskomaan, että jotakin tavatonta on nyt tosiaan tapahtumassa.

Alkuseremonian jälkeen Hakasalo kantaa satulan karsinaan ja laskee sen varovasti hirven selkään. Eläin vavahtaa ja liikuttelee rauhattomana jalkojaan. Hakasalon suu käy koko ajan kun hän oikoo jalustimia ja mahavöitä:

— Olen totuttanut hänet nahkahihnoihin, mutta satula on nyt ensi kertaa hänen selässään . . .

Hirvi ravistaa äkkiä jykeviä lapojaan, ja sitten satula ei enää olekaan hirven selässä vaan sen jaloissa. Hakasalo onkii kärsivällisesti satulan käteensä hirven mahan alta, nostaa sen takaisin paikoilleen ja selittää:

— Uskon että saan hänet hyväksymään tämän satulan. Muussa tapauksessa tästä ei tule mitään, sillä minä en aio pakottaa häntä mihinkään. Hän tekee kaiken vapaaehtoisesti, lauman jäsenenä. Meillä on kahden hirven lauma; minä olen johtaja ja hän seuraa minua. Hän on tunnustanut minut johtajaksi, vaikka silloin kun hänellä oli sarvet, hän yritti joskus kilpailla kanssani päästäkseen lauman johtoon. Sitten sarvet sahattiin pois. Ja sen lisäksi hänet on salvettu ja pian hänelle tehdään vielä yksi leikkaus, mutta enpä sano mikä.

MAATALOUS-MINISTERIÖ VALVOO

Hakasalo on saanut mahavyöt kiinni ja eläin näyttää mukautuvan vieraan esineen kosketukseen. Mitäpä se muuta voisikaan? Siltä on viety sarvet päästä ja munat mahan alta; ihminen on katsonut oikeudekseen asettua sen herraksi ja johtajaksi. Osaksi väkivalloin, osaksi viekkaudella vapaa luontokappale on lannistettu palvelemaan ihmisen tarkoitusperiä. Eikö näin ole, Olavi Hakasalo?

Hirvestähän yritetään tehdä kotieläintä!

— Me elämme normaalia hirven elämää, Hakasalo kertoo. — Hölkkäämme metsässä, nuuhkimme tuoksuja ja syömme puista lehtiä. En pidä häntä liekaköydessä, vaan hän seuraa minua vapaaehtoisesti. En pakota häntä mihinkään, sillä se kostautuisi myöhemmin.

Millä oikeudella Olavi Hakasalo on ottanut hirven kiinni ja pannut sen aitaukseen?

— Kaikki hirvet ovat valtion

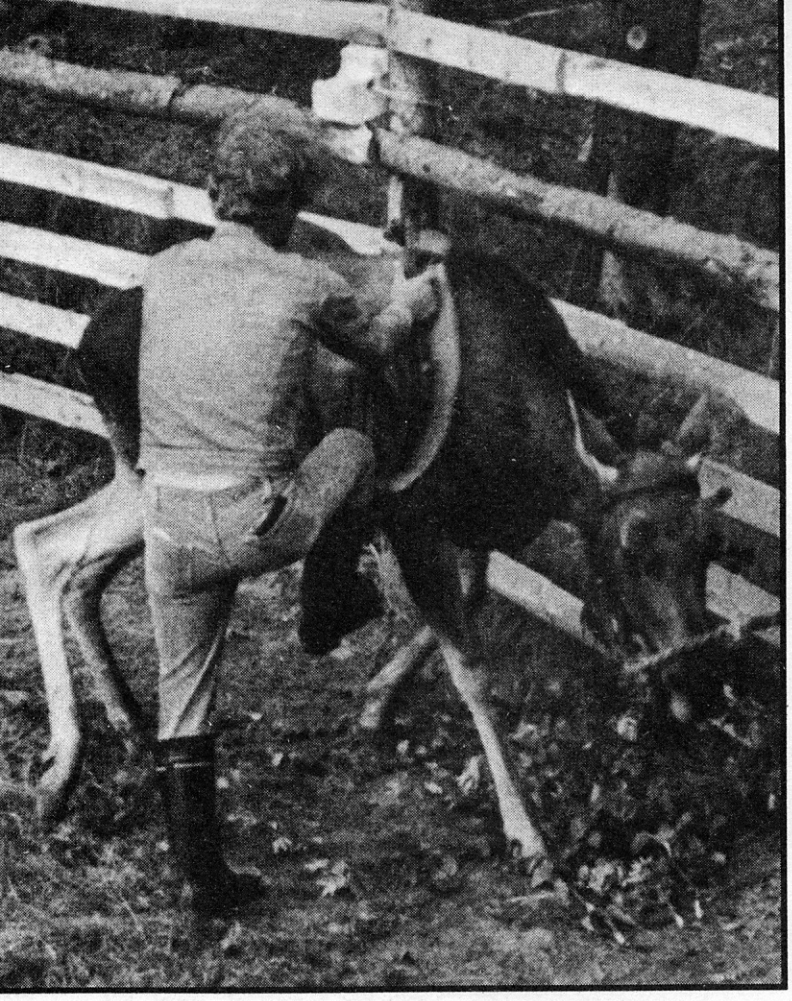

Lauma ei ole vielä päässyt täyteen yksimielisyyteen siitä, kuka ratsastaa, milloin ja miten. Hakasalo yritti satulaan ensin maasta, sitten aidalta ja viimeksi lankun päältä. Lauman nuorempi jäsen keskittyi koko ajan ruokailuun.

omaisuutta. Minä olen saanut maatalousministeriöltä luvan tutkimustarkoituksessa pitää tätä hirveä ja kouluttaa sitä, kokeilla sen oppimiskykyä. Maatalousministeriö valvoo jatkuvasti, että hirveä hoidetaan hyvin.

— Tietysti tässä saa pelätä, että eläinsuojelukiihkoilijat hyppäävät minun niskaani, mutta minä vakuutan, että olen itse luopunut useammista lajilleni tunnusmerkillisistä elämäntavoista kuin tuo hirvi oman lajinsa luonnollisista olosuhteista. Tosin minä en puputa pihlajanlehtiä — muuta kuin malliksi — vaan syön silakkaa ja perunaa, mutta muuten elän kuin hirvi. Olen täysin omistautunut tähän tehtävään. Se täyttää elämäni. Minusta tuntuu siltä, että pian jopa paskannan pipanoita. Minä olen vaalinut tätä eläintä yötä päivää siitä lähtien kun hän orvoksi jääneenä vasana tuli hoitooni.

Niinpä niin, Hakasalo. Sinä olet joutunut luopumaan entisestä ammatistasi hypnotisoimisesta ja monista elämän mukavuuksista, mutta olet saanut pitää vapautesi ja munasi. Sarviahan sinulla ei ole ollutkaan — ainakaan näkyvissä. Ja sinä olet tehnyt kaiken vapaaehtoisesti, mutta hirvi on pantu pakon eteen sinun tutkimustesi takia.

— No perkele, kuolemaanko se emoton hirvi sitten olisi pitänyt jättää sinne metsään? Tietysti usein kun eläimiä tutkitaan, niiden vapautta joudutaan rajoittamaan. En minä kuvittele, että tämäkään yksilö olisi hölkännyt metsästä minun luokseni ja pyytänyt minua panemaan satulan selkäänsä. Kyllä tässä ihminen käyttää valtaansa luontokappaleisiin. Mutta minä huomautan, että sellaista on tapahtunut tällä taivaankappaleella satojen vuosien ajan ja sitä pidetään luonnollisena.

— Mitään taloudellista hyötyä minulle ei tästä touhusta ole ollut. Pelkästään perkeleesti menoja. Olen joutunut lukemaan tuhansia sivuja tieteellistä kirjallisuutta perehtyäkseni täysin hirviin ja niiden elämään. Ja voin sanoa, että tiedän hirvien opettamisesta paljon sellaista, josta esimerkiksi Moskovan suuren sirkuksen eläinenkesyttäjillä ei ole aavistustakaan. Olen tavannut sikäläisen sirkushallinnon napamiehiä ja sopinut tietojen vaihdosta heidän kanssaan. He ovat tehneet paljon arvokasta työtä tutkiessaan hirvien kouluttamista, mutta siitä huolimatta uskon heidän lentävän selälleen kun näkevät minun raporttini, jonka olen luvannut tämän kokeilun jälkeen laatia heille.

— Näytöksiä en aio järjestää. Siihen minulla ei olisi oikeuttakaan maatalousministeriön luvan perusteella.

MURHAYRITYS EPÄONNISTUI

Hirviaitauksen ympärillä on maahan pistettyjä plakaatteja, joissa ankarasti kielletään eläimen häiritseminen ja valokuvaaminen ilman lupaa.

— Täytyi tökkiä noita tauluja tähän ympärille, kun naapurit meinasivat ruveta asumaan täällä. On täältä monenlaista kulkijaa saanut ajella pois.

— Kerran tämä hirvi on yritetty ehdoin tahdoin murhatakin. Eräs uutisnälkäinen lehtimiehentekele kävi salavihkaa syöttämässä hänelle sopimatonta ruokaa, jonka takia hän oli henkihieverissä monta päivää. Kaksi todistajaa sattui näkemään tämän »uutistenhankkijan» tempun, mutta en viitsinyt nostaa oikeusjuttua. Minulle on tärkeintä, että hirvi jäi henkiin. Jos hän olisi kuollut, olisin mennyt ja ampunut sen miehen. Tämän eläimen henki ja terveys on minulle tosiaan kaikki kaikessa.

Saatuaan mahavyöt kiinni Hakasalo painelee hirven selkää ikään kuin totuttaen sitä taakkaan. Eläin liikahtelee levottomasti, kääntelee päätään ja ynähtelee.

— Ei ole vielä suostuvainen ottamaan ratsastajaa. En tiedä, tuleeko tästä mitään. Voi olla vielä liian aikaista hänelle, mutta annetaan hänen vähän hölkkäillä ja tottua satulaan.

Hakasalo päästää hirven karsinasta aitaukseen. Se kävelee rauhallisesti edestakaisin aitoviertä.

Olemme ennakolta hieman odottaneet raisua rodeoesitystä, korskuvaa ratsua, joka aikansa tannerta tömisytettyään heittäisi miehen selästään. Sitä ei kuitenkaan taida tulla, sillä Hakasalo varoo hermostuttamasta hirveään.

Suomme välillä ruokatauon sekä itsellemme että hirvelle. Tuliaisiksi tuomamme Mulli-Herkku ei valitettavasti näytä maistuvan Hänen Pitkäturpaisuudelleen. Hän on tosiaan tarkka ruoastaan. Meille sen sijaan maistuvat Ruissalon uljaan lomahotellin lounaspöydän antimet, vaikka kuulemmekin viereі-

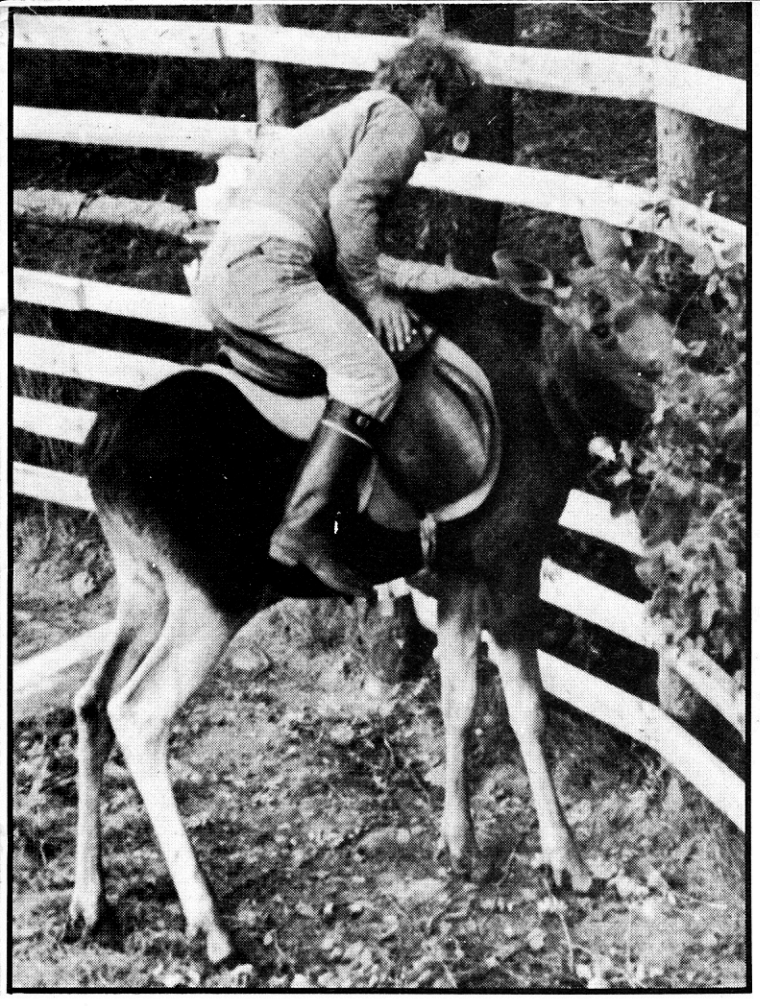

sessä pöydässä istuvan rouvan marisevan ruoan tasosta. Helkkari kun jäi se Mulli-Herkku sinne aitauksen luo, ehkä se olisi kelvannut rouvalle . . .

PAPAN POIKA EI SUOSTU

Kun palaamme aitauksen luo, hirvi ilahtuu selvästi nähdessään laumansa johtajan. Hakasalo menee aitaukseen, kaulailee suojattiaan, puhelee sille ja koettelee ohimennen, onko satulan mahavyö vielä kunnolla kiinni. Hän ottaa kaurapussin ja houkuttelee eläimen karsinaan.

Karsinassa Hakasalo kiipeää aidalle ja laskee painoaan varovasti hirven selkään. Eläin ynähtelee.

— Ei suostu vielä, Hakasalo toteaa.

Seuraa pitkä maanitteluvaihe. Hakasalo lepertelee hirvelle ja koettaa saada sen hyväksymään selässä tuntuvan painon:

— Vanuu, Papan poika. Tästä saat kauroja. Kyllä kai se vähän vituttaa kun pannaan satula selkään mutta älä välitä. Nyt ratsastetaan vähän ja sitten otetaan satula pois. Niin, se on Papan poika . . .

Hirvi ei näytä vieläkään innostuvan ratsastusideasta, mutta kaurat sille kelpaavat hyvin. Se seuraa Hakasalon kädessä olevaa kaurapussia ison aitauksen puolelle.

Hakasalo sitoo hirven kiinni aitaan ja kantaa sen viereen tukevan lankun, jonka toisen pään hän työntää metrin korkeudelle aidanrakoon. Hän kiipeää lankulle ja koettelee jalallaan hirven selkää. Hirvi ynähtelee ja siirtyy syrjään.

— Tuo on hirven kieltä ja tarkoittaa että EI, Hakasalo selittää asiantuntevasti.

Hirvi jatkaa yksitoikkoista kieltelyään, mutta Hakasalo yrittää sinnikkäästi päästä sen selkään.

— Minä voisin nyt hypätä selkään, mutta se olisi vastoin hänen tahtoaan.

Aika kuluu. Lauman johtaja kiipeilee aidalla ja siirtelee suojattinsa vieressä olevaa lankkua. Yhteisymmärrykseen ei päästä.

— Kyllä tuo oikeastaan kuuluisi metsään eikä tänne pieneen aitaukseen, mutisee valokuvaaja vieressäni. En ole varma, kumpaa hän tarkoittaa, mutta luulen että hirveä.

EI TÄMÄ OLE HIRVEN HOMMAA

Hakasalo on jälleen kerran lankulla. Hän puhuu koko ajan ja painaa jalallaan hirven selkää. Hirvi puristaa takajalkansa yhteen ja kusee kintuilleen.

— Nyt se onnistuu! Hakasalo riemuitsee. — Kintuille kuseminen on hirven alistumisen merkki. Pian hän luultavasti päästää minut selkäänsä.

Mutta hirvi ei ole vielä valmis. Se tempoilee levottomasti ja ravistelee itseään, kun Hakasalo yrittää laskeutua sen selkään.

Äkkiä Hakasalo nostaa päätään ja höristää korviaan. Jostakin kuuluu matkaradion käheä, rämisevä ääni. Sävelradio soi.

— Jaa perkele, se on tuo radio! Hakasalo sanoo ja lähtee kolmensadan metrin päässä olevaan naapuriin pyytämään hiljaisuutta.

— Tuommoinen ääni hermostuttaa häntä, Hakasalo selittää palatessaan aitaukseen. — Hänellä on niin tarkka kuulo, ja noin luonnottomaan mölyyn on vaikea tottua.

Hetken kuluttua hirvi taas painaa takajalkansa yhteen ja lorottaa kintuilleen.

— Papan poika, papan poika, Hakasalo hokee. — Pian ratsastetaan vähän että setä saa kuvan. Kyllä tämä vituttaa jokaista kunnon hirveä, mutta koeta kestää.

Hakasalo laskeutuu varovasti koko painollaan satulaan. Eläin ynähtelee ja siirtää hieman jalkojaan. Se näyttää kuitenkin rauhalliselta, pikemminkin kyllästyneeltä kuin hermostuneelta.

— Ei, nyt hän on väsynyt, täytyy vähän jaloitella, Hakasalo sanoo, laskeutuu satulasta ja päästää hirven irralleen aitaukseen.

Hirvi ottaa aitauksessa pienen verryttelyhölkän. Sitten se kävelee laiskasti Hakasalon luo. Ei se ainakaan näytä kantavan laumansa johtajalle kaunaa tämän ratsastusyrityksistä.

Sitten eläin asettuu makaamaan aidan viereen.

— No nyt hän alkaa märehtiä, Hakasalo toteaa alistuneesti. — Ei siitä ratsastamisesta tänään mitään tule. Hänen täytyy saada märehtiä rauhassa. Minä en pakota häntä mihinkään.

Päivän näytös on päättynyt. Kiipeämme alas katsomosta. Kyselemme lauman johtajalta Vanun tulevaisuudensuunnitelmia.

— Hän pysyy minun hoidossani niin kauan kuin minulla on lupa ja taloudelliset mahdollisuudet pitää häntä. Olen saanut muutamia tarjouksia . . . Esimerkiksi Kosken kunnan kanssa on ollut puhetta hirven siirtämisestä sinne. Matkailunähtävyydeksi tietysti. En tiedä voinko suostua. Hirveä ei saa käyttää kaupallisiin tarkoituksiin, enkä minä aio rikkoa luvan ehtoja.

Vielä lähtöä tehdessämme Hakasalo silmät hehkuen selittää, miten lähellä ratsastusyrityksen onnistuminen oli ollut.

— Pian Vanu on maailman ainoa ratsuhirvi! □

SULJETUT SIVUT

ÄLÄ AVAA SEURAAVIA SIVUJA

ennen kuin olet harkinnut, haluatko katsella sukupuoliyhdyntää esittäviä kuvia. Jermun mielestä jokaisella suomalaisella miehellä — ja tietysti naisellakin — on oikeus nähdä eroottista realismia jos niin haluaa. Emme kuitenkaan tyrkytä seksiä niille jotka siitä närkästyvät. Valinta on siis sinun kädessäsi.

ERINÄISIÄ TANGOJA PARIISISSA

Pariisi on seksiä. Pariisi on muotia. Pariisi on seksiä muodissa. Pariisi on muotia seksissä. Jermu kävi Seinen rannalla vähän verestämässä silmää ja vanhoja muistojaan Pariisin houkutuksista, joihin on aina yhtä mukava langeta. Ja ainahan sitä keksitään uusiakin viettelyksiä. . .

●●● JOSSAKIN pitkän, kapean, pimeän rue Boursaultin varrella 17. kaupunginosassa keskiluokan asuntoalueella käännyt kadulta pihalle ja kuljet kohti hyvinhoidetun yksityisen hotellin ulko-ovea.

Soitat kelloa pidellen koko ajan kädestä hermostunutta mutta päättäväistä suomalaista sihteeriä, joka on asunut Pariisissa kaksi vuotta eikä ole oman kertomansa mukaan »milloinkaan käynyt sellaisessa paikassa».

Suttuisesti pukeutunut nainen avaa oven ja päästää sinut seuralaisinesi nopeasti sisään. Hän ottaa ensimmäisen ryyppytilauksesi ja 100 frangia ja viittaa kädellään kohti portaita.

Ensimmäinen kerros: Neljä ovea, kaikki hieman raollaan. Menet ensimmäiseen, koska huone on tyhjä. Tavallinen huone . . . tai ei sentään. Tuo sänky! Se on kaksi metriä pitkä ja neljä leveä. Ja kaikkialla seinillä riippuu koukuissa vaatteita — pikkupöksyjä, solmioita, paitoja, pukuja. Kaihtimet on vedetty tiukasti alas. Muoviverhon takana on bidé, vessa, suihku, pesuallas peileineen. Siellä on myös paljon puhtaita pyyhkeitä ja suuvesipullo.

Riisuudutte hermostuneina yrittäen välttää katselemasta toisianne. Pian olet alasti. Tyttö pitää kuitenkin pöksyt ja rintaliivit yllään. Oli seksivallankumous tapahtunut tai ei, te olette joka tapauksessa vasta tavanneet toisenne . . . Miellyttävä odotuksen väristys kulkee selässäsi, kun kuulet naisten kikatusta viereisestä huoneesta. Juuri silloin palvelustyttö tuo huoneeseen kaksi pitkää viskiä ja lähtee nopeasti pois. Se murtaa jään. Nauratte molemmat, heittäydytte rennosti vuoteelle ja jäätte odottamaan. Vähäksi aikaa.

Ovi heilahtaa auki ja alaston pariskunta tupsahtaa sisään ranskaksi nauraen. He kävelevät oikopäätä *teidän* sänkyynne ja täysin välittämättä teistä kahdesta käyvät pitkäkseen ja alkavat hyväillä toisiaan. Käännät pääsi peilillä varustettuun sängyn päätyyn ja ajattelet: »Jos en ole huomaavinani, he kyllä menevät tiehensä.» Mutta aivan kuin vahingossa tulet kuitenkin syrjäsilmin seuranneeksi naapuripariskunnan puuhailuja hyvinkin yksityiskohtaisesti.

Mies on kalju, tumma, viisissäkymmenissä, ilman vihkisormusta, iso arpi olkapäässä. Sota? *Résistance*? Karvainen, iso maha, paksut nilkat. Tenniksenpelaaja? Nainen on pirteä, noin 35-vuotias, keskikokoinen, hyvät sääret, vaatimattomat rinnat, arpi vatsassa. Keisarinleikkaus? Iso timanttisormus ja vihkisormus, ei meikkiä, punainen tukka, hyvin älykkäät kasvot. Tuntuu aivan siltä kuin kävisit ensi kertaa nudistileirillä. Yrität ottaa savukkeet rintataskustasi mutta et onnistu.

Toinen pariskunta kävelee sisään. Mies on noin 40-vuotias ja aika komea. Voisi olla yhtä hyvin tohtori kuin duunarikin. Mistä sen tietää? Kun ihmiset ovat alasti, he ovat vain . . . alastomia ihmisiä. Hänen seuralaisensa on tyrmäävä: nyrpeä ilme kauniilla kasvoilla, ehkä 25 vuotta, ruskettunut joka kohdasta. Sihteerisi tuntee itsensä hieman hämmentyneeksi. Hän on ainoa ihminen huoneessa, jolla on vaatteita yllään. Hän pujahtaa ulos pöksyistään, napsauttaa rintaliivinsä auki ja ripustaa ne seinällä olevaan koukkuun.

Pian huomaat, että Kalju pitelee kättään sinun naisesi polvella. Nyt mies sivelee hänen reittään pitäen samalla vasemmallaan kiinni Pirteästä. Ja tässä tapauksessa oikea käsi kyllä tietää mitä vasen tekee.

— Mitä minä nyt teen? sihteerini kysyy suomeksi.

— Pidätkö hänestä?

— Ei tässä nyt siitä ole kysymys!

— Nouse sängystä ja kävele ympäri huonetta.

Sihteeri kävelee ja Kalju jatkaa Pirteän hyväilemistä. Mies ei näytä loukkaantuneen. Huoneeseen tulee vielä kaksi pariskuntaa ja heidän perässään innokas tirkistelijä. Sinä ja Sihteeri lähdette välillä tutkimaan taloa. Oikeastaan haluaisitte löytää tyhjän huoneen, jossa voisitte vähän sulatella ensimmäistä järkytystänne.

Toinen huone: Nuorehko pariskunta nyökkää teille ystävällisesti vuoteestaan. Lentoemäntä? Yliopiston professori?

Eteisaulasta kuuluu kiinnostavia ääniä. Yläkerrassa tapahtuu jotakin mielenkiintoista. Ihmiset juoksevat sinne. Tekin ryntäätte ylös portaita. Matkalla tönäiset paria popliinitakkista amerikkalaista herraa. CIA? Suurlähetystö? He ovat juuri tulleet sisään seurassaan pari naikkosta, joilla on kalliit vaatteet mutta selvä ilotytön leima

Yläkerta: Valtava väkijoukko yhdessä makuuhuoneessa. Muut kolme ovat tyhjinä. Tunget tuijottavien ihmisten joukkoon. Noin kymmenen pariskuntaa seisoo piirissä vuoteen ympärillä kunnioittavasti vaieten. Sängyssä atleettinen pariskunta suorittaa hyvin monimutkaista yhdyntää, joka kestää hyvin kauan.

Ympäriltä kuuluu kuiskauksia:

»Hän vain näyttelee . . .» Tuo on mahdotonta!» »Teeskentelyä!»

Mies on tietoinen yleisöstään. Hän esiintyy aivan kuin suorittaisi ohjelmanumeroa suuressa seksisirkuksessa. Asennot vaihtuvat vähän väliä. Mietit itseksesi, pitäisikö tämän näytöksen jälkeen taputtaa käsiään. Nainen näyttää olevan muissa maailmoissa. Hän haukkoo henkeään ja huudahtelee. Kaksi ikääntynyttä herraa kumartuu vuoteen yli työntäen kasvonsa niin lähelle varsinaisia tapahtumia kuin mahdollista mutta varoen millään tavoin häiritsemästä ohjelmansuorittajia.

Yhdellä katselijalla on ranteessa riippuva iso taskukello ja ohutsankaiset lasit degaullemaisen nenän päällä. Hän näyttää suhtautuvan tapaukseen täysin kliinisesti. Ilme ei värähdäkään. Mies muistuttaa isoa uteliasta kania, kun hän siinä tuijottaa sängyn päällä telmivää pariskuntaa.

Äkkiä kaikki tulevat mukaan toimintaan. Alastomia ruumiita. Hien hajua. Sääriä, rintoja, karvoja. Muutamia vitsejä, enimmäkseen kaksimielisiä. Uusia tulokkaita. Kauniita naisia. Ammattilaisia? Puoliammattilaisia?

Pari tuntia myöhemmin Sihteeri ja sinä loikoilette vuoteella jutellen Komean ja hänen Tyrmäävänsä kanssa. Hän ei ole tohtori vaan hydrauliikkainsinööri, naimisissa, kaksi lasta. Tyttö on pankkivirkailija, eronnut, ei lapsia. Melkein kaikki muut näyttävät jo lähteneen, kun hän alkaa puhua *partouzeista*,

Partouzet, yleiset seksijuhlat, on tunnettu Pariisissa jo kymmenien vuosien ajan. Siellä on paikkoja, joissa asian harrastaja voi tavata samanmielisiä melkein mihin vuorokaudenaikaan tahansa. (Ei kuitenkaan aamulla. Edes ranskalaiset eivät harrasta näitä hommia aamutuimaan.) Kiihottavinta koko touhussa on ilmeisesti se jännittävä viehätys, jonka rakastelu täysin tuntemattoman partnerin kanssa tuottaa. Et ole tavannut häntä aikaisemmin etkä todennäköisesti tule enää koskaan tapaamaankaan. Itsekin pysyt täysin tuntemattomana toisille.

Partouzet eivät ole ryyppy- tai huumejuhlia eikä niissä yleensä harrasteta seksuaalisia poikkeavuuksia. Homoseksuaaleilla on omat *partouzensa*. Ranskassa nautintoja ei sekoiteta, kutakin maistellaan sellaisenaan.

Pariisissa on siistejä, varsin tyylikkäitä paikkoja, *résidences meublées*, joihin sisäänpääsy maksaa 90 tai 100 frangia parilta, mikä näennäisesti on kahden ryypyn hinta. Epävirallisesti sinulla on näissä paikoissa tilaisuus tehdä mitä tahansa seksuaalista kenen tahansa paikallaolijan kanssa (henkilökuntaa lukuunottamatta), tietysti sillä edellytyksellä että vastapuolikin on halukas. Tavallisesti hän on. Juuri sitä vartenhan hän on sinne tullut.

Tyrmäävä jatkaa:

— Tietysti yläluokka on har-

rastanut *partouzeja* jo kauan, enimmäkseen yksityisissä juhlissaan. Eräs huomattava pariisilainen levytuottaja järjestää joka vuosi kahdet *partouzet*. Tunnettuja vieraita, diskoteekki . . . ja elokuvia. Vaatteet jätetään jo tullessa eteiseen tai ehkä päivällisen jälkeen isäntä ja emäntä nousevat pöydästä ja riisuutuvat ja vieraat seuraavat esimerkkiä. Mitä tahansa saattaa tapahtua. Hänen viimeisimmissä juhlissaan kaikilla oli kasvoillaan naamiot mutta ei yllään rihman kiertämää.

— Meidän keskiluokkamme keksi *partouzet* jo silloin, kun muualla maailmassa vasta alettiin suhtautua vähemmän vakavasti aviolliseen uskottomuuteen. Siitä on tullut Ranskan kansallisurheilu, joka on päässyt erityisesti muotiin X:n (erään tunnetun elokuvaohjaajan) ansiosta, jonka koko elämä, hänen monet avioliittonsa huomioon ottaen, on ollut yhtä suurta *partouzea*. Kerrotaan että hän kerran hankki avustajiksi kaksisataa »sotilasta» ja kaksisataa »maalaistyttöä». Kaikille tytöille kerrottiin, että kyseessä on *partouze*. Filmaus saatiin loppuun kolmessa päivässä. Kohtaus oli tietysti kuvattava Ranskan Alpeilla. Kolmetoista päivää je tekivät siellä sitä *partouzea*. Siitä otettiin purkkiin kahdeksan minuuttia, mutta elokuva jäi sitten tekemättä.

— *Partouzeissa* mukana olijoilta vaaditaan ennen kaikkea kunnioittavaa käyttäytymistä. Ja liberaalia luonteenlaatua. Saat tehdä mitä haluat, kunhan et rajoita toisen oikeuksia. Nainen ei voi rajoittaa sinun vapauttasi etkä sinä naisen. Mutta tietysti mies ei saa naista ellei nainen itse halua. Eikä kenenkään pitäisi loukkaantua kieltäytymisestä. Naiset ovat tavallisesti aktiivisempia kuin miehet — jo pelkästään fysiologisista syistä. Jotkut miehet tulevat tänne vain katselemaan.

— Tämä paikka (rue Boursault) ja eräs toinen rue Le Chatelierilla ovat yleisistä *partouze*-paikoista siisteimpiä. Täällä käy aika hienojakin ihmisiä. Yksityiset *partouzet* ovat tietysti kaikkein parhaita — on mahdollisuus valikoida vieraat. *Partouzet* on kuitenkin vaikea saada onnistumaan. Kaikkien pitää olla kauniita, älykkäitä ja sensitiivisiä — tai ainakin kahta näistä kolmesta.

Komea keskeyttää:

— Monet minun tuttavani ovat käyneet *partouzeissa* ainakin kerran. Minä käyn ehkä kerran kolmessa kuukaudessa. Ulkomaalaiset ovat tervetulleita sikäli kuin he noudattavat sääntöjä. On tietysti tultava aina parittain. Nämä ovat siinä mielessä nyyttikestit. Sinä tuot jotakin ja minä tuon jotakin.

Ovi lentää auki ja iso vaaleaverikkö, ei ollenkaan hullumman näköinen, hyppää sänkyymme. Hän jää siihen selälleen, jalat harallaan. Ja hetken kuluttua tulee myös Utelias Kani, joka läähättää innosta valmistauduttuaan ilmeisesti koko illan tähän suoritukseen. Hetkessä kaikki on ohi, ja he lähtevät pois.

Lähtiessänne huomaat, että paikalla on anniskeluoikeudet. Lisää tietoa: Avoinna klo 15.00—02.00 joka päivä. Ryypyt (100 frangin pääsymaksun jälkeen) 10 frangia kappale. Talo jakelee asiakkaille kortteja, joissa on osoite ja puhelinnumero, ystäville annettaviksi. Onhan nimittäin *partouzeissa* olennaista juuri se, että saadaan uutta verta mukaan. Sitä kun ajan mittaan väsyy samoihin vanhoihin . . . kasvoihin.

Onko tämä sitten laillista?

— Rakastaminen on laillista Ranskassa, ja siksi *partouzet* ovat laillisia, totesi pariisilainen huoltopoliisin tarkastaja. — *Partouzet* eivät ole vaaraksi yhteiskunnalle tai yksilöille, kuten eräät toiset ryhmäharrastukset: LSD-orgiat ja muut sellaiset huumehipat. Jos *partouzeista* koituu harrastajille psyykkistä vahinkoa, se on psykiatrin todettava. Minä en ole sellaista huomannut. Meidän oikeusjärjestelmämme ei puutu aikuisten keskinäisiin sukupuolisuhteisiin.

Poliisi tuntee kaikki *partouze*-paikat. Kaikilla on anniskeluoikeudet ja kaikki tarjoavat vieraille myös yksityishuoneita. Sikäli kuin asiakas maksaa vain ryypystä eikä seksistä, lakia ei voida sanoa rikotun. Anniskeluoikeuksia peruutetaan joskus samasta syystä kuin tavallisilta baareilta tai yökerhoilta: alaikäisille tarjoilun tai mellakoiden takia jne. Poliisi käy tietysti silloin tällöin tekemässä tarkastuksia. Äskettäin eräs paikka suljettiin, koska sieltä löytyi peilin takaa elokuvakamera.

Pariisissa on enemmän rakastavaisille tarkoitettuja pistäytymishotelleja kuin missään muualla. Se seikka, samoin kuin tieto siitä, että kaupungissa on *résidences meublées* ja *hôtels particuliers* (sananmukaisesti: kalustettuja huoneita ja yksityishotelleja) kaikkialla, kertoo Pariisista enemmän kuin kaikki laulut, runot ja matkaesitteet yhteensä.

Olettakaamme, että olet ulkomaalaisena saapunut Pariisiin ensi kertaa. Käyskentelet Champs Elysées'llä uuden ystävättäresi kanssa. Tapasitte toisenne iltapäivällä Domessa ja lähditte Fouquet'lta tunti sitten, ja nyt olette väsyneitä molemmat. Väsyneitä kävelemiseen. Tyttö asuu kotona vanhempiensa luona ja sinä matkustat yhdessä vanhapiikatätisi kanssa. Mikä neuvoksi? Mitä ranskalainen tekee, kun olisi epämukavaa, sopimatonta tai täysin mahdotonta lemmiskellä kotona omassa vuoteessa tai tytön kotona hänen vuoteessaan?

Kävelkää tai ajakaa taksilla Étoilelta rue Paul Valéry 46:een, 16. kaupunginosaan, yhteen Pariisin arvokkaimmista asuntoalueista. Uljas monikerroksinen harmaakivirakennus kätkee sisäänsä yhden kaupungin tyylikkäimmistä *meublées*-hotelleista. Pieni kuparinen laatta kuiskaa hienovaraisesti: »Pavillon Villejust, Résidence Meublée». Soita ovikelloa.

Älä odota näkeväsi loistavaa neonkilpeä. Muista, että hienova-

raisuus on näiden liikeyritysten tunnusmerkki.

Pavillon Villejustin hoitaja saapuu pian avaamaan. Hän on herttainen vanha rouva, joka on juuri ohjannut edellisen pariskunnan huoneeseen. Täällä näyttää vallitsevan sääntö: Vain yksi pari kerrallaan eteiseen. Näin ei ole vaaraa kiusallisista kohtaamisista ystävien, sukulaisten tai kilpailijoiden kesken. Itse asiassa sinua ei näe kukaan. Iäkkäät portierit ovat oppineet olemaan katsomatta asiakkaitaan kasvoihin.

Vuokraat huoneen lyhyeksi ajaksi, vaikka hinta onkin aivan sama vietitpä huoneessa tunnin tai kaksi tai koko yön. Neljäkymmentäkahdeksan frangia (noin 40 markkaa), valtava kaksoisvuode, bidé ja suihku. Sinut ja seuralaisesi johdatetaan numeroon 6, »venetsialaiseen» huoneeseen.

Venetsialaiselta se näyttääkin. Seinällä on valtava maalaus, joka esittää rasvaista eteläeurooppalaista herrasmiestä kopeloimassa kaunista tyttöä gondolissa. Vuodevaatteet ovat puhtaat. Vesijohdot erinomaisessa kunnossa. Vaatehuonetta ei ole, mutta koukut ja ripustimet riittävät niille vaatteille, jotka teillä on yllänne, ja sen enempää ei kukaan sivistynyt ihminen tällaiseen hotelliin tuokaan. Pieni yöpymislaukku on vielä hyväksyttävissä, mutta älä milloinkaan tuo matkatavaroita tänne. Portieeri voisi säikähtää. Täällä matkatavarat vaikuttaisivat yhtä epäilyttäviltä kuin matkalaukuton vieras Helsingin Marskissa.

Kun haluatte lähteä, paina vain soittokelloa. Kiltti vanha rouva tarkastaa ensin, ettei appiukkosi ole eteishallissa, ja tassuttelee sitten huoneesi oven taakse. Hän koputtaa hiljaa. Sinun täytyy avata ovi, sillä ulkopuolella ei ole kädensijaa.

On korostettava sitä, että on täysin asiakkaan oma asia, kenet hän tuo huoneeseensa. Hotellin puolesta ei mitenkään sekaannuta siihen (paitsi että alaikäisiä ei päästetä sisään). Hotelli vain antaa vuokralle huoneita. Se ei siis ole ilotalo. Monissa paikoissa madame voi kuitenkin asiakkaan toivomuksesta järjestää puhelintytön paikalle.

Bordellit ovat olleet ehdottomasti laittomia Pariisissa samoin kuin koko Ranskassa vuodesta 1946 lähtien. Tyylikkäin ilotalo on avenue

Kléberin sivukadun varrella, 16. kaupunginosan keskellä, lähellä Étoilea. Tämä valkoisessa kivitalossa sijaitseva laitos on niin tyylikäs ja luottamuksellisuudestaan tunnettu, että sekä kotimaiset että ulkomaiset liike-elämän ja virkamieskunnan isokenkäisimmät edustajat käyttävät säännöllisesti sen palveluksia. Se onkin vuosikausia tunnettu nimellä »diplomaattibordelli».

Pullea, äidillinen madame hymyilee sinisen tukkansa alta ja tervehtii sinua lämpimästi, vaikkei ole koskaan ennen nähnytkään sinua. Olet ilmeisesti laatuunkäyvän näköinen tummassa puvussasi ja konservatiivisessa solmiossasi. Niinpä madame saattelee sinut nopeasti sisään pystybaarin ohi isoon Ludvig XV:n tyyliseen salonkiin. Rentoudu 10 frangin viskisi tai samppanjacocktailisi parissa ja nauti huoneen muhkeasta sisustuksesta. Noin kymmenen minuutin kuluttua tulee kaunis, vähän yli 20-vuotias vaaleaverikkö katsastettavaksesi. Hänellä on tyylikkään yksinkertainen Chanelin puku, koristeena vain helminauha, ja hän käyttäytyy kuin suurlähettilään tytär. Etiketti vaatii, että tarjoat hänelle 10 frangin ryypyn (nimenomaan samppanjacocktailin) ja että keskustelette hetken ennen kuin siirrytte liikeasioihin. Yksi tunti hänen seuraansa yläkerran makuuhuoneessa maksaa 300 frangia.

Kysymykseesi madame vastaa vakuuttavalla äänellä, että jos tulet uudelleen muutamien ystäviesi kanssa, lisää samantasoisia tyttöjä kyllä löytyy. Mutta on vaikea kuvitella viehättävämpää nuorta naista kuin tuo deneuvemäinen kaunotar, joka istuu sievästi edessäsi odottaen päätöstäsi. Tilanne on varsin miellyttävä. Siinä voi ottaa pari ryyppyä, kävellä baarissa, ihailla ensimmäisen kerroksen aulassa olevia maalauksia ja lähteä käymättä yläkerrassa odottavassa isossa sängyssä. Kiusausta on kuitenkin vaikea vastustaa. Tytöt ottavat asiakkaita vastaan klo 15—02, ei kuitenkaan sunnuntaisin. (Tämä ei ole vitsi, paikka on tosiaan kiinni sunnuntaisin.)

Palaat muutaman kuukauden kuluttua katsomaan, vieläkö talo on paikoillaan. Tällä kertaa sinut työnnetään ystävällisesti baarin puolelle, missä madame ottaa esille kymmenen kaunottaren värivalokuvia sisältävän kansion.

— Valitkaa, monsieur. Yksi heistä maksaa neljäsataa frangia, muut kolmesataa.

Ahaa, tietysti se jonka valitset on sitten se neljänsadan tyttö, epäilet. Niinpä tutkit kuvia tarkoin ja kysyt ovelasti, aivan kuin pelkästä uteliaisuudesta, kuka tytöistä on se kallis. Madame näyttää uhkean ristiverikön kuvaa, joka muistuttaa Jane Russelia elokuvassa Lainsuojaton. Madame vakuuttaa, että tyttö puhuu useita vieraita kieliä. Ylimääräinen satanen menee siis ilmeisesti kielitunteihin.

Pariisin tunnetuin ilotalon emäntä on madame Claude. Valitsitpa kenet tahansa madame Clauden tytöistä, voit olla varma siitä, että hän saapuu täsmällisesti ja yhtä viehättävänä kuin innokkain rakastajatar, ja tapaaminen voidaan järjestää aivan missä haluatte. Mitä tyylikkäämmässä hotellissa asut, sitä paremmat suhteet madame Claudella on hotellin väkeen, joten voit saada tytön suoraan huoneeseesi. Tai halutessasi voit mennä hänen luokseen.

Madamen arkistossa on 100—300 tyttöä: opiskelijoita, valokuvamalleja, mannekiineja, kotirouvia, näyttelijättäriä, tanssijattaria, ulkomaisten lähetystöjen sihteerejä — jopa yksi tuomari ja lääkäri. Valikoima vaihtelee kysynnän ja tarjonnan mukaan. Aidot vaaleaveriköt — joista monet ovat ruotsalaisia ja saksalaisia — näyttävät olevan aina suosittuja, varsinkin rikkaiden arabien keskuudessa. Monet tytöistä ovat vain lyhyen ajan tällaisessa työssä. Jotkut rahoittavat aviomiehensä opiskelua, toiset odottelevat sitä suurta elokuvaroolia. Ja jotkut tanssivat iltaisin strippipaikoissa. Kaikille on yhteistä kauneus ja tyylikkyys.

Usein yhtä viehättäviä kuin madame Clauden tytöt, tavallisesti nuorempia ja — ainakin ulkomaalaisen mielestä — paljon vaikeammin tunnistettavia prostituoituja ovat *les étoiles filantes*. Monet näistä »tähdenlennoista» vaikuttavat täysin luoksepääsemättömiltä. Mutta Pariisissa asia on usein niin, että mitä vaikeammalta palalta tyttö näyttää, sitä helpompi hän itse asiassa on. Varmin tapa saada asiasta selvyys on yrittää — pyytää esimerkiksi lainaksi sokeriastiaa hänen pöydästään. Jos hän pitää sinusta, sattuu tarvitsemaan rahaa ja on tosiaan puoliammattilainen, hän kyllä antaa sinun huomata sen.

»Tähdenlentoja» on monentasoisia. Enimmäkseen he ovat keskiluokan naisia. He eivät oikeastaan ole varsinaisia prostituoituja. Monet ovat opiskelijoita, sihteerejä, kotirouvia, huonopalkkaisia malleja — ja usein erittäin hyvien perheiden tyttöjä. He ovat halukkaimmillaan kuukauden loppupuolella, kun palkka tai isäpapan antama kuukausiraha alkaa käydä vähiin.

Muuan viranomainen on arvioinut että Pariisissa on noin 25 000 tällaista amatööriä. Varsinaisia ammattilaisia on paljon vähemmän. Harrastus on levinnyt laajalle, jopa säädyllisyydestään huolta kantavan keskiluokan asuinalueille. Siellä saattaa onnistua iskemään sivubisnestä harrastavan kotirouvan pikamyymälästä tarjoutumalla maksamaan hänen ostoksensa.

Tämä kuulostaa uskomattomalta, niin Pariisissa kuin ollaankin. Mutta kokeilepa itse! Huomaat, että muutamalla kympillä saat sievän pikku rouvan yhtä hyvin Epinay-Villetaneusesta kuin Deuilla-Barresta.

Suomessa Caravelle tunnetaan ranskalaisena lentokoneena. Ranskassa *une caravelle* on huippuluokan prostituoitu, nimenomaan Champs Élysees'n alueella työskentelevä. Sesongista riippuen hän työskentelee toki muuallakin — aina siellä missä raha liikkuu. Hänet voit tavata Ranskan Alppien rinteillä, Cannesin hiekoilla, jopa Frankfurtin kirjamessuilla. Liikkuessaan baareissa, suurten hotellien auloissa ja Champs Élysees'llä nämä kaunokaiset muistuttavat erehdyttävästi kaikkia muita elegantteja naisia, joita tällä alueella paljon näkee. Mutta sinun ei tarvitse löytää heitä, he löytävät sinut. Hinta on 200—500 frangia riippuen ajasta (yksi tunti on minimi) ja sesongista.

Monet caravellet — joista suuri osa on syntyperäisiä pariisittaria — pitävät sutenööriä palveluksessaan. Ei siis päinvastoin, kuten tapa on. Caravelle on aivan liian hieno sutenöörin määräiltäväksi. Hänen miehensä toimii eräänlaisena agenttina, jonka täytyy tosiaan tehdä työtä palkkansa eteen ja hankkia tarmollaan ja neuvokkuudellaan naiselleen mahdollisimman varakas asiakaspiiri. Palkkioksi tästä hän saa tavallisesti pienen osuuden liikevaihdosta, mutta ei mitään muuta.

Moottoroidut prostituoidut, *»les amazones»*, kiertelevät Étoilen aukiota autoillaan. Satasella tai kahdella nämä 8. kaupunginosan amatsonit —joista useimmat ovat nuoria ja aika kauniita — tarjoavat ovelta ovelle -palvelun. Monta vuotta sitten muuan yritteliäs liikemies sijoitti kaikki säästönsä ostamalla kaksitoista kallista valkoista autoa, hankkimalla niihin täysvakuutukset ja vuokraamalla pysyvästi käyttöönsä kaksitoista huonetta eräästä *hôtel particulierista*. Nykyään hän on miljonääri, ja hänen autonsa ja tyttönsä — molemmat aina uusinta vuosimallia — risteilevät Champs Élysees'n alueella. Hän saa 40 prosenttia liikevaihdosta. Kauniilla säällä monet näistä tytöistä seisovat passissa rue de Tilsittin ja avenue Friedlandin kulmassa, joskus myös rue de Presbourgin ja avenue Kléberin kulmassa.

L'echassière, puujaloilla kävelijä, on saanut tyyppinimensä siitä, että hän katselee tapahtumia baarituolin päältä. Koska Champs Élysees'n alueella on paljon baareja, siellä on myös paljon tällaisia naisia. Hinta on 200—300 frangia ja siihen tulee lisäksi 20 frangia huoneesta ja ties kuinka paljon samppanjasta. Joskus voi päästä maksamasta huoneen hintaa, jos kauppa käy huonosti ja tytöillä on vakiohuone jossakin hotellissa. Asiakkaan on kuitenkin aina itse tingittävä alennus, muuten sitä ei tule.

Varsinaiset liikenaiset liikkuvat Place Pigallella. He ovat kaikkein kovimpia ammattilaisia ja veloittavat asiakkaaltaan 30—300 frangia. Suuret hintaerot puhuvat puolestaan: asiakkaalta nyljetään niin paljon kuin pystytään.

Halvimmat naiset liikkuvat kadulla, kalleimmilla on suhteita baarien omistajiin ja muihin vastaaviin pienyrittäjiin. Kun turisti kysyy taksikuskilta, mistä hän voisi löytää tytön, hänet viedään tavallisesti Pigallelle. Taksikuski saa hyvän provision hankkimistaan asiakkaista — ja asiakas saa turpiinsa, menettää kaikki rahansa ja parhaassa tapauksessa pääsee myös tekemään tempun. Kaikkien Pariisissa kävijöiden pitäisi kuitenkin pistäytyä Pigallella. Eihän sitä oikeastaan voi sanoa edes Pariisissa käyneensä, ellei ole ollut juttusilla montmartrelaisen sutenöörin kanssa:

— Haluatko nähdä näytöksen? Kaksi tyttöä sängyssä. Vain 50 frangia. Etkö? Eh bien, tahdotko katsella kahta miestä ja yhtä tyttöä? Ei käy? Entäpä yksijalkainen vanha rouva ja valkoinen vinttikoira?

— Ei kiinnosta nyt . . .

— Eikö?!! No, voin järjestää hyvin erikoista: kaksi miestä, kolme tyttöä, aasi ja . . . seepra!

— Kuules kaveri, minä en halua nyt mitään muuta kuin mehevän pihvin!

— Ahhh! Te ulkomaalaiset! Kyllä te olette perverssejä! □

RAHA LIIKKUU JA KÄY HYVIN PYYDYKSEEN

Minulla oli tuottoisa homma ja Sharonilla oli kuumat pöksyt. Niinpä minulla riitti rahaa ja naista - niin kauan kuin riitti. Sehän oli joka tapauksessa liian hyvää ollakseen oikein totta...

DICK LOVE

Sillä aikaa kun minä kaivoin jääkaapista kaksi olutpurkkia, hän kiipesi kaapin päälle istumaan.

SULJETUT SIVUT
ÄLÄ AVAA NÄITÄKÄÄN SIVUJA

ellet ole varma siitä, että et pahastu ns. rohkeista kuvista. Meidän mielestämme nämä kuvat ovat kauniita, mutta tiedämme että niiden katseleminen saattaa joistakin lukijoistamme tuntua kiusalliselta. Siksi jätämme valinnan jälleen sinulle.

Art by Charles Vess

●●● EN OLLUT nähnyt 0,45-kaliberista sen jälkeen kun pääsin armeijasta, ja muistin sen oikeastaan vain hankalana metallikapineena, jota piti turhan takia purkaa ja koota monta kertaa. En ollut ennen tajunnut, miten iso sen piippu on — mutta enpä ollut koskaan ennen joutunutkaan tuijottamaan siihen edestäpäin.

— Siirryhän syrjään! McCormick murahti lyhyesti ja painoi ison putken ohimolleni.

Siirryin syrjään ja hän istahti viereeni varastettuun Buickiin. Hän piteli asetta vasemmassa kädessään, käynnisti moottorin, ja minä mietin kuumeisesti, miten saisin hänet pois pelistä. Että kaiken pitikin mennä pieleen! Ja juuri nyt — nyt kun minusta oli tulossa rikas.

Tekisi mieleni sanoa, että se oli Sharonin syy, mutta tiedän että se ei ole totta. Hänestä se kuitenkin alkoi, ja juuri hänen takiaan minä sain sitä hommaa niinkin kauan. Ja tietysti myös sen tonnin takia, jonka Duffy minulle viikossa maksoi.

Hän oli vähän yli 20-vuotias, pitkäsäärinen ja sopivista paikoista pullea. Ja hän kumartui syvään tiina tilaisuuden tullen eikä panut ollenkaan pahakseen sitä että miehet katselivat häntä milloin niltäkin suunnalta.

— Tämä on Sharon, Duffy sanoi. — Paras sihteeri mitä minulla on ollut.

— Hei, sanoin ja yritin olla katsomatta.

— Haluat siis homman, Duffy katkoi. — Mitä tiedät autokaupoista?

Duffy oli vanha, yli viisikymmentä, ja hänen mahansa riippui aika monta tuumaa vyön päällä.

— Olin töissä Jim Davisilla, erroin. — Hoitelin vaihtoautoja vuoden verran.

— Niin? Duffy äännähti hajamielisesti samalla kun hänen sienet silmänsä mittailivat minua.

— Olin viimeisen puoli vuotta lastaavana siellä.

— Miksi lähdit?

— Jim meni nurin.

— Kuule, Duffy sanoi vakavalla äänellä. — Haluatko oppia tämän homman oikein kunnolla?

— Haluan.

— Et saa kuukausipalkkaa. Pelkän provision vain. Kaksikymmentä prosenttia voitosta.

Epäröin. Tavallinen taksa on vain seitsemän prosenttia, ja siksi minun olisi pitänyt käydä oikein selvetin epäluuloiseksi. Mutta toisalta — olin ollut työttömänä kolme viikkoa . . .

— Voitko aloittaa huomenna? Duffy kysyi.

— Voin.

Puhelin soi. Sharon vastasi ja ojensi sitten kuulokkeen Duffylle.

— Siellä on McCormick, hän sanoi.

Duffy puhui matalalla äänellä puolisen minuuttia ja laski kuulokkeen paikoilleen.

— McCormickilla on meille jotakin, Duffy sanoi Sharonille. — Hän haluaa että käyn siellä.

Duffy lähti kohti ovea, pysähtyi kuitenkin matkalla ja sanoi minulle:

— Viitsisitkö sinä viedä Sharonin kotiin?

— Mikäs siinä, sanoin. — Kyllä se käy.

Hiljaisuus. Duffyn lähdettyä Sharon takoi innokkaasti antiikkista Remingtoniaan. Minä tuijottelin ikkunasta Duffyn pihalla seisovia pariakymmentä käytettyä autoa. Ne olivat kaikki ainakin viisi vuotta vanhoja, ja mietin siinä itsekseni, montako minun olisi myytävä että nettoaisin sata taalaa viikossa.

Tyttö hakkasi kirjoituskonetta parikymmentä minuuttia. Sitten hän nousi, käveli kortistokaapin luo ja kumartui. Ja sitten hän sanoi sen:

— Etkö ole ennen nähnyt sitä?

Hän oli kääntynyt äkkiä ja yllättänyt minut katselemasta.

— Kumarruit noin ihan tahallasi, minä väitin röyhkeästi.

— Ihmettelin jo miten kauan kestäisi ennen kuin huomaat, hän nauroi.

— Joko olet lähdössä? kysyin.

— Mennään pois, hän sanoi.

Me lähdimme. Juuri hänen käytöksensä takia minä pidin hänestä heti alusta alkaen. Avoin, rehellinen ja suorapuheinen. Niin minä ainakin luulin.

— Missä sinä asut? kysyin, kun olimme nousseet kymmenen vuotta vanhaan Chevy Super Sportiini ja ajoimme pois Duffyn Laatuautojen Myyntikeskuksesta.

— Lähistöllä, Sharon sanoi. — Laurel Canyonin tornitalossa.

Käännyin Laurelin suuntaan ja ajoin seitsemän korttelia kohti Studio Cityä.

— Oletko naimisissa? hän kysyi.

— En tällä hetkellä.

Pysäköin auton lähelle kerrostaloa, jonka edessä nurmikon keskellä törrötti kaksi puoliksi kuivunutta taatelipalmua.

— En ole minäkään, hän sanoi.

— Hyvä.

— Olen ollut, hän sanoi. — Erosin.

Nousin autosta ja avasin hänelle oven.

— Tule nyt sisään saman tien, hän sanoi. — Minulla on olutta kotona. Käykö olut?

Sanoin että olut kävi, ja me kävelimme nurmikon poikki huoneistoon kaksitoista.

Huonekalut olivat nykyaikaista muotoilua ja keinonahkaa. Odotin modernilla tanskalaisella sohvalla sillä aikaa kun hän haki olutta. Ensimmäinen tölkki maistuu aina kaikkein parhaalta.

— Kauanko olet ollut erossa? hän kysyi.

— Puoli vuotta.

— Minä olen ollut jo vuoden.

Ensimmäinen tölkki tyhjeni, ja hän meni hakemaan keittiöstä lisää.

— On se kummallista, hän puhui hajamielisesti. — Oletko huomannut että joskus sitä vain katsoo ihmistä . . . sitä miten hän puhuu ja liikkuu . . . ja vaikkei olisi ikinä ennen tavannutkaan niin tietää että tuosta ihmisestä minä pidän?

— Huomasin heti kun näin sinun liikkuvan, sanoin.

— Ei, ihan totta! hän sanoi. — Niinkuin tunnustelisi toista eikä kuitenkaan edes kosketa.

— Niinkuin kumartuisi syvään, minä sanoin.

— Senkin . . ! hän nauroi ja minä nauroin, ja äkkiä suutelimme aivan kuin olisimme tunteneet toisemme sata vuotta.

— Sitä tarvitsee toista ihmistä, hän sanoi. — Minä tarvitsen nyt sinua.

— Niin, sanoin ja ymmärsin.

Samalla yritin koskettaa tuhatta paikkaa, hätäisesti, kädet vavisten, koettaen suudella ja vetää ylös hänen hamettaan. Ja hänen kätensä oli jo minun housuissani. Se kaikki kävi aika kömpelösti.

— Älä hosu, sanoin. Siirryin hänen taakseen, avasin hänen villapuseronsa vetoketjun ja vedin vaatekappaleen hänen päänsä yli. Sitten avasin rintaliivien hakaset, työnsin käteni eteen ja löysin kaksi täyttä kourallista rintoja.

— Onhan meillä aikaa, sanoin.

Nännit kovenivat ja painuivat kämmeniäni vasten.

Avasin hänen leninkinsä napit. Pitkät sääret, nilkat hyvin ohuet ja reisissä persikan mehevyyttä.

— Anna kun katselen sinua, hän sanoi.

— Mitä?

— Riisu vaatteesi, hän sanoi. — Haluan katsella sinua.

Hiljaisuus. Hänen silmänsä tutkivat joka paikan. Sitten hän käveli luokseni ja me suutelimme painautuen tiukasti toisiamme vasten. Hän kiersi kätensä takapuoleni ympärille ja puristi lujasti.

Kaikki kävi hyvin harkitusti. Makuuhuoneessa hän istuutui sängylle, asetti hitaasti kauniit jalkansa oikeaan asentoon ja avautui katsellen koko ajan, että minä pysyin tarkkaavaisena. Hän huoahti syvään, kun menin sisään ja aloitin.

Hän liikutti jalkojaan. Hän liikutti aina jalkojaan. Ratsastin pää pystyssä, ja hän nosti nilkkansa olkapäilleni. Hän äännähti hiljaa jokaisella työnnöllä ja katseli koko ajan.

Kippurassa, rinnat sylissä, sitten jalat alas ja suoriksi, tiukka ote, ja sitten hän tuli — kurkusta nousi matala, melkein valittava ääni ja polvet puristuivat minua vasten.

— Aaah!

Hän ojentautui samalla tavalla — harkitun hitaasti, katsellen.

— Se teki hyvää.

Menimme keittiöön ottamaan olutta, ja sillä aikaa kun minä kaivoin kaksi purkkia jääkaapista, hän kiipesi sen päälle istumaan. Repäisimme purkit auki. Ne tuntuivat kylmiltä ihoa vasten. Kävelimme sohvalle istumaan. Kello oli kai kahdeksan tienoilla, kun hän äkkiä näytti tajuavan ajan kulumisen.

— Et voi jäädä, hän sanoi.

— Mitä?

— Yöksi. Sinun täytyy lähteä.

— Aha.

— Valitan, hän sanoi.

— No, eihän siinä mitään . . .

Nousin seisomaan ja aloin keräillä vaatteitani. Tunsin itseni jotenkin häkeltyneeksi.

— Tavataan taas joskus, hän sanoi ja saattoi minut ovelle.

Minusta on ikävä nukkua yksin. En minä niinkään juttukaveria kaipaa, sillä luen paljon. Mutta yksin on kerta kaikkiaan helkkarin tylsä mennä sänkyyn.

Pistäydyin kotimatkalla erääseen Van Nuysissa olevaan baariin, jonka tytöt tunnen melkein kaikki. Ei sillä että minä olisin sen puutteessa ollut, mutta halusinpahan vain ottaa vielä yhden oluen.

Lynn oli pitkä ja tanssi baarissa. Ja sillä aikaa kun hän tanssi, ajattelin monta pitkää ajatusta ja otin aika monta olutta. Menin Lynnin luo yöksi, mutta en ollut erityisen hyvä. En tiedä miksi. Ei se ainakaan Lynnin syy ollut. Hän on tavallista parempi nainen ja

nauraa ja osaa paljon. Siksi minä toivoinkin että olisin ollut parempi hänelle. Oli arki-ilta. Jätin hänet nukkumaan ja lähdin ennen kuin hänen lapsensa heräsivät.

Tulin kotiin, otin suihkun, ajoin partani ja päätin olla syömättä aamiaista. Pysäköin autoni Duffyn putiikin eteen puoli kymmeneltä ja jäin odottelemaan häntä. Hän tuli neljännestä yli kymmenen uudella Cadillac El Doradolla, ja Sharon oli hänen mukanaan.

— Sinähän olet aikainen, Duffy sanoi.

Tuijotin Sharonia, mutta hän katsoi poispäin. Hän nousi Duffyn Cadillacista, avasi toimiston oven ja vältti tarkoin kääntymästä minuun päin.

Hitaasti minulle valkeni, että hän oli viettänyt yön Duffyn kanssa. Kuvittelin mielessäni näkeväni, miten hän peuhasi sängyssä miehen kanssa, jolla oli ikää kaksi kertaa enemmän kuin hänellä ja yli kaksikymmentä kiloa ylipainoa — ja minä melkein nauroin. Melkein.

— Tule toimistoon, Duffy sanoi. Hän työnsi käteeni kolmen auton rekisteröinti-ilmoitukset. — Kirjoita nimesi näihin punaisiin lappuihin.

— Nimeni? Mihin? kysyin.

— Tähän ostajan kohdalle. Tuonne taakse.

— Älä viitsi naurattaa, sanoin.

Kaksi rekisteröinti-ilmoituksista koski uutta Cadillacia ja kolmas Lincoln Mark IV:a.

— Kuule, hän sanoi tosissaan. — Haluatko sinä tämän homman vai et?

— Haluan.

— Kirjoita sitten nimesi.

Kirjoitin.

— En minä tajua vieläkään, sanoin.

— Minä selitän, Duffy sanoi. — Menen rekisterivirastoon, annan punaiset laput sinne ja saan rekisteriotteet jotka osoittavat että sinä omistat nämä autot.

— Miksi?

— Siksi että voisit myydä ne, hän sanoi. — Katso. Näetkö nuo autonromut jotka seisovat tuolla pihalla?

Nyökkäsin.

— Romurautaa myymällä ei pääse palkoille. Mutta kun saat El Doradon kolmella tonnilla ja myyt sen seuraavana päivänä kuudella, se tietää rahantuloa.

— Mistä sinä saat uuden El Doradon kolmella tonnilla?

— Yksi näistä uusista Cadillaceista on Pennsylvanian tulvaalueelta, Duffy selitti. — Nuo kaksi muuta ovat uudelleen koottuja kolariautoja. Toimin yhteistyössä erään kaverin kanssa, joka omistaa autohajottamon.

— Mutta miksi minun piti allekirjoittaa punaiset laput?

— Välittäjät eivät maksa huippuhintoja autosta jonka hajottamo on omistanut. Kun myyt nuo autot, papereissa ei näy muuta nimeä kuin omasi.

— Luuletko että se onnistuu?

— Kerrot vain jonkin tarinan siitä miten olet jäänyt työttömäksi ja tarvitset äkkiä rahaa. Maailmassa ei ole ahneempaa ja herkkäuskoisempaa kusipäätä kuin sellainen autokauppias joka uskoo pääsevänsä jymäyttämään pulassa olevaa autonomistajaa muutaman satasen arvosta. Usko minua. Minä tiedän että se onnistuu.

Duffy sanoi laittavansa paperit kuntoon seuraavaksi päiväksi, joten minä menin pankkiin, siirsin viimeisen satasen säästötililtä shekkitilille ja kirjoitin 75 dollarin shekin entiselle vaimolleni. Se peitti suurimman osan viime kuun elatusavusta.

Menin haukkaamaan yhden hampurilaisen, mutta siinä oli liikaa sipulia. Enkä minä ollut niin nälkäinenkään kuin luulin, joten jätin puolet siitä syömättä. En koskaan juo ennen viittä, mutta nyt ei tosiaan ollut muuta tekemistä, ja se vei suusta sipulin maun.

Lynn oli baarissa kuten ennenkin.

— Kaipasin sinua tänä aamuna, hän sanoi.

Sanoin hänelle jotakin. En muista mitä. Kuuden tienoilla söin kaksi kovaksikeitettyä munaa ja pihvin ja menin yksin kotiin.

Duffy odotti toimistonsa edessä seuraavana aamuna kun ajoin sinne.

— Tässä on sen El Doradon avaimet, jonka papereihin eilen pistit nimesi, hän sanoi. — Sen käypä hinta on ainakin 6700. Sinun pitäisi saada siitä myydessäsi ainakin kuusi tonnia.

— Tuletko mukaan? kysyin.

— Joka ikinen tämän kaupungin autokauppias tuntee minun naamani, Duffy sanoi. — Soita puhelinkopista kun olet saanut kaupat tehdyksi. Tulen sitten autolla hakemaan sinut.

Cadillacissa on jotakin rauhoittavaa. Ehkä se johtuu sen hajusta — tai siitä ettei vaihteen siirtymistä edes huomaa. Koko matkan Beverly Hillsin Cadillac-liikkeeseen ajattelin, miten helppo minun olisi tottua omistamaan El Dorado. Yksi Lincoln Mark IV näytti itsepintaisesti roikkuvan perässäni koko matkan, mutta en kiinnittänyt siihen sen enempää huomiota. Minun olisi pitänyt . . .

Kerroin vaihtoautojen ostajalle että olin saanut potkut Liggettiltä ja jouduin myymään El Doradon, koska tarvitsin rahaa.

— Se on paras auto mitä minulla on koskaan ollut, vakuutin otsa rypyssä.

— Viisituhattayhdeksänsataa, mies sanoi ja alkoi tutkia autoa. Se oli putipuhdas. Se joka oli puhdistanut auton tulvan jälkeen oli tehnyt tosiaan huolellista työtä.

— Viisi ja yhdeksän. Ylemmäksi en voi mennä, mies toisti.

— Ei riitä, sanoin ja aloin hinautua takaisin autoon.

— Hetkinen vain, kaveri kiirehti. — Mitäs siitä pitäisi saada?

— Ainakin 6700 taalaa, sanoin ja aloin tosissani hieroa kauppaa.

Kymmenen minuutin kuluttua tulimme siihen tulokseen, että oikea hinta oli 6300 dollaria. Teimme paperit, sain shekin ja lähdin. Koko homma kävi alle tunnissa.

— Miten kävi? Duffy kysyi. Hän otti minut autoonsa puhelinkopin luota.

— Hienosti, sanoin ja näytin hänelle shekkiä. Pysähdyimme lähimmän pankin eteen, kävin vaihtamassa shekin rahaksi ja annoin setelinipun Duffylle.

— Siinä on, hän sanoi ja antoi minulle takaisin seitsemän satasta. — Tuo on sinun osuutesi.

— Oletko tosissasi? minä kysyin.

— Minähän sanoin että tämä on rahakasta hommaa.

Minun oli vieläkin vaikea uskoa sitä.

— Huomenna tulee yksi de Ville Coupé, hän sanoi. — Jos kaikki käy suunnitelmien mukaan, pystyt myymään kolme autoa viikossa. Jumaliste, milloin olit viimeksi sellaisessa hommassa josta saa yli tuhat taalaa viikossa?

— En milloinkaan, sanoin.

Seuraavana päivänä Sharon tuli minun luokseni. Oli ilta. Olin pannut suurimman osan siitä seitsemästäsadasta pankkiin, käynyt syömässä ja nyt olin juuri hankkimassa itselleni känniä, kun ovikello soi. Suljin radion ja menin avaamaan oven.

— Terve, sanoin Sharonille.

— Et soittanut etkä sanonut mitään.

Pidin ovea auki ja hän tuli sisään.

— Tulin vain sanomaan että haluan tavata sinut uudestaan.

— Entäs Duffy? kysyin.

— Miten niin?

— Sitä vain, että hänen takiaanhan sinä heitit minut illalla ulos.

— Me lemmiskeltiin ja oli kivaa ja minä sanoin että et voi jäädä yöksi. En minä sanoisi sitä ulosheittämiseksi.

— Kuule, se on vähän hankalaa jos rupeaa pimpauttelemaan pomon tyttöystävää.

— Älä viitsi.

— Duffy on kaksi kertaa niin vanha kuin sinä. Varsinainen vaari. Ja möhömaha.

— Ja kiva, hän sanoi. — Duffy antoi minulle homman kun olin pinteessä ja ihan auki. Hän on joskus yötä minun luonani ja mitä silloin tapahtuu, se on ihan kokonaan Duffyn ja minun välinen asia.

— Okei, sanoin.

— Mitä se merkitsee? hän kysyi.

— Se merkitsee sitä että minä soitin liikaa suutani ja pyydän anteeksi ja olen iloinen siitä että tulit ja tarjoan sinulle ryypyn jos huolit.

Hänen rintansa tuntuivat mukavan kimmoisilta ja pyöreiltä, ja hajuveden tuoksu hiveli nenääni. Hän osasi kosketella ja käytellä käsiään juuri sillä oikealla tavalla. Tarkoitan, että muutamat naiset tarttuvat siihen kuin lenkkimakkaraan ja laskevat sen käsistään aivan kuin se olisi likainen tai epämiellyttävä tai muuten jotakin sellaista jonka kanssa he oikeastaan eivät halua olla missään tekemisissä.

Mutta Sharonilla oli sellaiset sormet — sellaiset hellät ja häpeilemättömät.

Hän käytti niitä ja tuli lähelle ja kosketteli ja katseli.

— Huomaat kai, etten käske sinua lähtemään, sanoin.

Juuri silloin minä ihan tosissani ajattelin, että rakastan häntä. Niin siinä tavallisesti käy. Lemmiskellessäni minä melkein aina rakastun siihen naiseen jonka kanssa olen.

— — —

Neljänteen autoon katkesi urani Duffyn leivissä. Minulla oli jo silloin tonni pankissa, taskut täynnä rahaa, kolme uutta pukua vaatekaapissa ja kaikki vanhat velat maksettuina. Aloin juuri tottua esiintymään pikkusikariportaan miehenä, kun kaikki hajosi.

— McCormickilla on taas yksi valmiina meille, Duffy sanoi. — Se on se Riviera josta kirjoitit

paperit viime viikolla.

En ollut koskaan ennen käynyt McCormickin luona. Duffy antoi minulle osoitteen ja minä ajoin eräällä Duffyn myytävänä olevalla autolla Comptoniin McCormickin Autohajottamoon, puolen hehtaarin tontille, jolle oli pinottu pariin kolmeen kerrokseen läpiruostuneita vanhoja autonrämiä.

— Sinä olet kai Jerry, McCormick sanoi heti kun ilmestyin paikalle. — Duffy kertoi että tulet.

Paiskasimme kättä ja mittailimme katsein toisiamme. McCormick oli pitkä ja laihanlainen, ja hänellä oli lyhyt tumma parta ja kylmänkirkkaat silmät. Minusta tuntui jotenkin siltä kuin olisin nähnyt hänet ennenkin, mutta en muistanut missä.

Hän antoi minulle avaimet.

— Se on tummansininen ja siinä on vinyylikatto, hän sanoi. — Se on pysäköitynä parin korttelin päässä tuolla kulman takana.

— Miksi se on niin kaukana? kysyin.

McCormick hymyili aivan kuin olisi kuullut vitsin, eikä vastannut.

— Se on melkein uusi, hän sanoi. — Se on helppo myydä.

Riviera seisoi siellä missä Mc Cormick oli sanonut. Minusta se näytti tuliterältä. Siinä se kimalteli auringossa eikä näyttänyt ollenkaan kolariautolta.

Auto kulki moitteettomasti. Siitä huolimatta minulla oli tunne että jotakin oli pielessä, mutta en oikein pystynyt kuvittelemaan mitä se voisi olla. Vasta puolimatkassa takaisin kaupunkiin asia alkoi valjeta.

Se alkoi siitä, että edellä ajanut auto päätti äkkiä kääntyä vasemmalle. Minä jouduin polkaisemaan jarrun pohjaan, ja silloin etuistuimen alta liukui esiin auton käsikirja. Jostakin syystä olin siitä niin kiinnostunut, että ajoin kadun reunaan, pysähdyin ja aloin tutkia kirjaa.

Vanhan omistajan nimi oli J. R. Dunsbury Beverly Hillsistä, ja nimen viereen oli kirjoitettu auton rekisterinumero. Se ei ollut sama numero kuin siinä Rivierassa jota ajoin — ja ihmettelin muutenkin, miten käskirja olisi voinut joutua romuista kootun auton istuimen alle. Mutta pian sekin selvisi.

Ajoin erään suljetun huoltoaseman takana sijaitsevan puhelinkopin luo, kysyin tiedotuksesta Dunsburyn numeron ja soitin sinne. Naisääni vastasi.

— Onko rouva Dunsbury? kysyin.

— On.

— Soitan siitä teidän uudesta Buickistanne, sanoin.

— Se varastettiin eilen, hän sanoi. — Kuka siellä on?

Ripustin kuulokkeen koukkuun, kuulin kolikon kilahtavan laatikkoon ja jäin tuijottamaan puhelinkopin seinää. Riviera oli varastettu ja papereiden mukaan minä olin nyt sen omistaja. Ennen pitkää joku huomaisi paperit väärennetyiksi, ja silloin poliisi olisi minun niskassani.

Joku koputti puhelinkopin oveen. Käännyin ja näin McCormickin seisovan ulkopuolella.

— Mitä sinä siellä teet? hän kysyi.

— En mitään erityistä, sanoin ja astuin ulos.

— Jotakin hämminkiä? hän kysyi. Rivieran takana seisoi valkoinen Lincoln, ja minä tiesin missä olin nähnyt sen ennen.

— Olet seurannut minua, sanoin.

— Se kuuluu työn luonteeseen, hän sanoi.

— Olet seurannut ennenkin, jatkoin. — Ihan alusta asti. Seurasit sitä ensimmäistä El Doradoakin.

Hän tuijotti minua pitkään kuin miettien ja sanoi lopulta:

— Entäs sitten?

— Riviera on varastettu, sanoin.

Hän hätkähti vähän, silmät terästyivät, mutta hän ei sanonut sanaakaan.

— Ja kaupat tehdään minun nimissäni, jatkoin. — Punaisessa lapussa on minun nimeni. Kun poliisit huomaavat tempun, he käyvät ilman muuta minun kimppuuni.

— Sinä saat siitä maksun, hän sanoi. — Olet saanut jo yli kaksi tonnia.

— Ja paskat! sanoin. — Parilla tonnilla minä en rupea istumaan vankilassa. Vien tämän auton poliisille.

Käynnistin moottorin.

— Etkä vie, McCormick sanoi. Tyynenä hän ojensi kätensä ja käänsi virran pois.

Ehdin juuri startata uudestaan, kun huomasin hänen käteensä äkkiä ilmestyneen automaattipistoolin.

— Siirryhän syrjään, hän sanoi ja tönäisi aseella ohimoani.

Siirryin hitaasti oikeanpuoleiselle etuistuimelle. McCormick istuutui ratin taakse.

Yritin selittää hänelle, että jättäisin asian silleen, etsisin itselleni uuden työpaikan ja unohtaisin kaiken mitä olen nähnyt ja kuullut.

— Turpa kiinni, McCormick sanoi.

En minä suunnitellut sitä. Minä en nimittäin ole tappelija. Ja olen aivan varma, että jos olisin ehtinyt ajatella asiaa, olisin mennyt sinne minne McCormick ja hänen pistoolinsa osoittivat. Mutta minä menetin malttini. Harmi ja pettymys purkautuivat ulos suuni kautta.

— Saatanan kusipää! huusin.

— Niin? sanoi McCormick ja työnsi pakin päälle peruuttaakseen pois puhelinkopin luota.

Karjaisin jotakin, en muista mitä, ja huitaisin vaihdevivun ykköselle. Ase oli McCormickin vasemmassa kädessä, ja minä tartuin siihen estääkseni häntä tähtäämästä minua.

— Saatanan saatana! hän huusi. Ase laukesi käsissämme. Olin kääntänyt sen piipun alaspäin, ja luoti meni oikeaa säärtä pitkin jalkaterään. Hän nytkähti, ja auto ampaisi eteenpäin, heitti puhelinkopin nurin ja rämähti tyhjän huoltoaseman peltiseinään. Sitten moottori sammui.

Kuului toinen laukaus. Repivä kipu tunkeutui oikeaan pakaraani. Sain aseen äkkiä käteeni. McCormickista vuoti paljon verta, Rivieran valkoinen matto muuttui hänen jalkansa alla helakanpunaiseksi. Löin häntä. Ase oli kädessäni ja löin häntä. Löin kerran toisensa jälkeen.

Tahmeaa punaista ainetta tunki esiin hänen partansa seasta. Hänen oikea silmänsä oli ummessa eikä hän enää yrittänyt puhua. Työnsin hänet ovesta ulos asfaltille ja potkaisin häntä. Hän lakkasi liikkumasta ja näytti hyvin, hyvin kalpealta. En tappanut häntä. Hetken luulin jo tappaneeni, mutta erehdyin.

Oikea jalkani alkoi puutua ja polven liikuttaminen kävi tuskalliseksi. Avasin housujeni vetoketjun ja tuijotin syvää punaista reikää pakaran sivussa. Verta ei tullut paljonkaan.

Nostin McCormickin takaistuimelle. Buick haisi ruudille ja kojelaudan päällä oli hylsy. Jäähdyttimestä tippui nestettä, mutta ajoin silti koko matkan Duffyn toimiston luo. Pysäköin savuavan ja höyryävän auton oven eteen, ja kun nousin ratin takaa, kuulin McCormickin alkavan ulista.

Käveleminen oli vaikeaa. Duffy istui toimistossaan. En tiedä missä Sharon oli — ei minulla nyt ollut hänelle asiaakaan.

— Missä helvetissä sinä olet ollut? Duffy kysyi. Hän oli hyvin hermostunut ja lihava ja tuijotti lahkeessani olevaa hyytynyttä veriraitaa. — Mitä sinä olet tehnyt sille Rivieralle?

Heitin Buickin avaimet hänen eteensä pöydälle.

— Se on tuossa oven edessä, sanoin.

— Entäs McCormick? Duffy vinkaisi.

Heilautin kädelläni Buickiin päin. Sisällä näkyi hahmo, jolla törrötti leuassa punaisen ja mustan kirjava parta. Hän yritti saada oven auki. Duffy juoksi auttamaan häntä ja minä soitin poliisille.

Annoin pistoolin poliisikersantille ja yritin selittää hänelle varastetun Buickin tarinan. Hän kuunteli pari minuuttia, keskeytti minut sitten ja soitti paikalle autovarkausryhmän miehet.

Olin sairaalan poliklinikalla kun autovarkausryhmän etsivät tulivat. Lantioni tuntui jäykältä, mutta luodinreiästä ei enää valunut verta.

— Näitä kahta kaveria me olemme yrittäneet saada kiikkiin jo parin vuoden ajan, etsivät sanoivat. — Kertokaahan nyt kaikki alusta alkaen.

Hetken jo pelkäsin, että he vaatisivat minulta takaisin Duffyn maksamat rahat, mutta poliisi ei puhunut niistä mitään, joten minäkään en puuttunut asiaan. Minut haluttiin vain todistajaksi.

Noista tapahtumista on nyt kulunut kaksi kuukautta, ja pakarassani oleva arpi hehkuu vieläkin punaisena. Sain poliisilta kuulla, että Duffy pääsi vapaaksi takuita vastaan ja McCormick on yhä piirikunnan vankilan sairaalassa.

Sharonia en ole sen jälkeen tavannut. Yritin kyllä, mutta kukaan ei avannut kun soitin ovikelloa. Kolmannella kerralla menin kysymään talonmieheltä.

— Hän muutti pois, talonmies kertoi. — Lähti äkkiä. Pakkasi tavaransa jonkun miehen autoon ja häipyi. Sen jälkeen häntä ei ole näkynyt.

— Miltä se mies näytti?

— Paljon vanhemmalta kuin tyttö. Hän oli varmasti yli 50-vuotias ja ajoi tosi hienolla autolla. Uudella El Doradolla.

Olen ajatellut aika paljon Sharonia. Tiesikö hän että autot olivat varastettuja ja että Duffy sahasi minua silmään? Luultavasti hän tiesi. En ole varma. Vaikka samapa se. Minä rakastan aina sitä naista jonka kanssa olen. □

Pidellen kirvestä kaksin käsin Withers valmistautui suden hyökkäykseen...

MONTANAN TAISTELEVA SUSI

Automaattiaseiden armottomasta tulituksesta selviytynyt peto kätkeytyi heimonsa surmaajien koneeseen - kostaakseen...

Rudolph Swenn on tunnettu ruotsalaissyntyinen luonnontutkija. Hän toimi monta vuotta riistanvartijana Keniassa ja Ugandassa. Myöhemmin hän on tutkinut Kanadan harmaakarhuja, Kalifornian kondorikotkia ja Yucatanin gila-hirviöitä. Oheinen tarina on kaudelta (1970—71), jolloin hän tutki Yhdysvaltojen länsiosien metsäsusia.

●●● LIENEEKÖ eläinkunnassa jalompaa otusta kuin metsäsusi? Tosin tämä harmahtava koiran sukulainen ei ole juuri tavallista saksanpaimenkoiraa kookkaampi, sillä ei ole leijonan majesteettisuutta eikä simpanssin matkivaa älyä. Mikään sen ulkonäössä ei viittaa norsun muistiin ja viisauteen. Mutta joutuessaan vastatusten ihmisen kanssa susi säilyttää itsetuntonsa ja arvokkuutensa paremmin kuin mikään muu nelijalkainen. Sutta ei voi orjuuttaa. Se ei suostu pitämään hassua hattua, ajamaan pyörällä tai hauskuuttamaan ihmisiä muinkaan sellaisin tavoin. Tietysti sen arvokkuus saa usein hurjia muotoja. Hyvä esimerkki on tarina sudesta, jota Montanan vuoriseudun karjankasvattajat sanoivat Butcher Boyksi — Teurastajapojaksi. Sain jutun kokoon vaivatta, sillä Butcher Boyn hyökkäyksiä karjan kimppuun pelättiin, ja sen liikkeitä seurailtiin tarkoin. Olen tästä tarinasta suurelta osin kiitollinen Bud Withersille, joka näytteli siinä huomattavaa osaa ja on ystävällisesti kertonut minulle monia merkittäviä yksityiskohtia.

Lauma vietti koko päivän luoliensa lähimaastossa, lähes 2000 metrin korkeudella eräällä nimettömällä vuorenrinteellä. Sudet oli-

Metsäsudet ahdistavat karjaa vain nälissään, mutta niitä metsästetään lentokoneiden, koirien, rautojen ja myrkyn avulla...

vat luultavasti järkyttyneitä edellispäivän kokemuksista. Metsästäjien lentokoneet olivat ahdistaneet niitä puuttomalla alueella vuorten juurella kivääri- ja konekivääritulella joskus vain 10 metrin korkeudesta. Lauma oli juossut hurjasti, kauhuissaan rätinästä ja siitä, että yksi toisensa jälkeen jäi ilman näkyvää syytä liikahtamatta makaamaan. Niitä oli surmattu 22 kappaletta, ja enemmänkin olisi kaadettu, ellei lauman johtaja olisi saanut silmittömään säntäilyyn jotakin tolkkua ja vienyt heimoaan metsän suojaan.

— Butcher Boy oli kuin vääpeli, kertoi Bud Withers, joka ohjasi erästä kolmesta Cessnasta. — Se puri armotta vitkastelijoita. Viimein se sai laumansa metsään, emmekä me sitten enää paljoa mahtaneet.

Lauma juoksi luoliensa suojaan, monet susista vikisivät haavoittuneina, ja ainakin kaksi kuoli vielä matkalla. Butcher Boy ei luultavasti juossut perille asti, vaan pysähtyi kohta metsään päästyään katsomaan, miten koneet laskeutuivat ja ammutut sudet koottiin maastosta. Voi hyvin kuvitella, miten se makasi piilossaan silmät rakosina, kieli roikkuen hampaiden välistä.

— Saimme susista kaksikymmentäviisi taalaa kappaleelta, mikä on hyvä hinta, Bud Withers sanoi. — Mutta jotkut karjamiehet alkoivat joutua paniikkiin susivahinkojen vuoksi. He muistivat vuoden -64, jolloin sudet saattoivat monta rancheria ihan konkurssiin tappaessaan niin lampaat kuin naudatkin. Moisen toistumista ei toki odotettu, mutta kun johtajana oli Butcher Boyn kaltainen tekijä, sitä ei koskaan tiennyt. Se oli valtavan älykäs peto. Se tutki asioita. Se on ainoa selitys eräille sen puuhille. Se painoi visusti mieleensä senkin, miten ammutut sudet heiteltiin koneisiin.

Koneiden lähdettyä Butcher Boy juoksi laumansa luo luolille. Siellä sudet pysyivätkin koko yön ja seuraavan päivän Cessnain tutkiessa aluetta. Jäljistä voitiin todeta, että sudet tänä aikana tappelivat keskenään, ilmeisesti oltuaan kauan ruoatta. Ne olivat olleet metsällä, kun ne yllätettiin, ja joutuivat pakenemaan saamatta kaniiniakaan. Seuraavana päivänä ne rähisivät keskenään nälästä hurjina. Jotkut koettivat pyrkiä takaisin alamaastoon karjan lähelle, mutta Butcher Boy esti yritykset päättävästi, koska tiesi, ettei tasangolle ollut menemistä.

Susilauman johtajan tapa puolustaa johtajuuttaan on muuten maininnan arvoinen. Nujerrettuaan haastajansa se iskee hampaansa tämän niskaan ja ravistaa hurjasti. Jostakin syystä moinen kuritus tekee hävinneestä vikisevän penikan, joka ryömii koloon ja värjöttelee siellä tuntikausia tutisevana myttynä. Kuluu usein päiviä ja jopa viikkoja, ennen kuin siitä taas alkaa olla sudeksi.

Butcher Boy piti siis koko sen vuorokauden laumansa koossa — tai mitä laumasta oli jäljellä. Ne ammutut 22 sutta edustivat noin kolmannesta laumasta, ja lisäksi ehkä 11 tai 12 oli niin pahoin haavoittunut, ettei niistä ollut metsälle, vaan nälkäkuolema oli varma. Mutta seuraavan illan pimetessä johtaja pani toimeksi. Noin klo 23 lauma hölkkäsi R. J. Fullertonin ranchille, joka oli eräs tienoon suurimmista.

Koirat ja aseelliset paimenet vartioivat lampaita, mutta Butcher Boy johti omansa sellaiseen aidan kohtaan, jossa valvonta oli hatarinta. Sudet pääsivät lampaiden kimppuun, ennen kuin kukaan ehti huomata mitään. Lampaat nostivat tietysti mahtavan metelin, ja Fullertonin koko puolustajajoukkko ryntäsi sille suunnalle. Mutta kun sinne ehdittiin, sudet olivat tappaneet 51 lammasta repäisten auki kurkun tai mahan ja luikkivat juuri takaisin aidan toiselle puolelle kantaen mukanaan saaliinaan verisiä lihamöykkyjä ja pienempiä lampaita kokonaisinakin.

Useita susia sortui kuitenkin hankkeeseen. Taakkansa vuoksi ne eivät päässeetkään kyllin vikkelästi aidan yli. Paimenet ampuivat ne, ja koirat repivät haavoittuneet. Mutta loput häipyivät, vilistivät pimeään ja pysähtyivät vasta Butcher Boyn salliessa ruohikkoon syömään saamaansa.

Lentokoneet tulivat jonkin ajan kuluttua yläpuolelle, mutta Butcher Boy ei komentanut laumaansa metsään. Miksikö? Oli pimeä, ja koska se itse ei nähnyt koneita, se arveli asiallisesti, ettei koneistakaan voitu nähdä susia.

Mutta tämä sinänsä johdonmukainen arvelu oli erheellinen. Äkkiä alue kylpi valossa. Kaikki kolme konetta pudottivat laskuvarjoilla valopommeja. — Näky oli unohtumaton, Bud Withers kertoi. — Joka puolella oli verta ja luita, ja sudet siellä seassa. Ne katsoivat ylös kellertävät silmät kiiluen. Ne jähmettyivät paikoilleen. Butcher Boy teki kyllä parhaansa näykkien ja ärhennellen, mutta silloin me jo tulitimme, eikä se siinä suuriakaan mahtanut.

Lentäen matalalla lauman yläpuolella koneet noudattivat huolella harkittua suunnitelmaa. Keveinä koneina ne pystyivät pysyt-

Susilauman johtajan tapa puolustaa johtajuuttaan on muuten maininnan arvoinen. Nujerrettuaan haastajansa se iskee hampaansa tämän niskaan ja ravistaa hurjasti. Jostakin syystä moinen kuritus tekee hävinneestä vikisevän penikan, joka ryömii koloon piiloon...

telemään juoksevan suden yläpuolella seuraillen sen mutkittelua. Ammunnan alkaessa sudet pinkaisivat juoksuun. Bud Withers: — Se oli kuin kihisevä muurahaispesä. Ja me ammuimme kuin hullut. Kaikki tapahtui niin vikkelästi, ettei siinä voinut muuta kuin paahtaa piipun täydeltä.

Withersin ampujana toimi 19-vuotias Roy Castle. Miehet eivät sanottavasti pitäneet toisistaan, mihin vaikutti ikäerokin. — Kolmenkymmenenkuuden ikäisenä olisin melkein voinut olla Royn isä, Withers sanoo, mutta jatkaa: — Vaan oli siinä muutakin. Roy oli pyssyhullu. Ei saanut kyllikseen ampumisesta. Jostakin syystä sellaiset heput ottavat minua aivoon. Roy oli esimerkiksi ollut vuotta aikaisemmin mukana siinä kotkien ammuskelussa. Niiden lintujen tappaminen on kauhea teko. Eivätthän ne tee vahinkoa kuten sudet. Urheilua sekin, ammuskella niitä lentokoneesta! Susien tappaminen oli työtä. Ja se täytyy kyllä tunnustaa, että siinä Roy osasi hommansa. Tulitti M-16-kiväärillä maalia toisensa jälkeen.

Jos sudet olisivat malttaneet mielensä ja juosseet metsään, monet niistä olisivat pelastuneet. Mutta valopommien outo loiste muutti maiseman ja hämmensi ne. Tuskin puoli tusinaa pääsi pakoon verilöylyä. Loput sortuivat luoteihin. Kun viimeinenkin näytti keikahtaneen, koneet laskeutuivat, ja miehet ryhtyivät kokoamaan saalistaan.

— Jotkut olivat vielä elossa, kuolemaisillaan, ja nehän piti lopettaa, Withers sanoo. — Se oli ilkeää puuhaa, ainakin minusta. Mutta Roy kyllä nautti siitä. Ei hän tietenkään kiduttanut niitä, kuten jotkut ihmiset halusta tekevät eläimille. Mutta ihan selvästi hän nautti työntäessään aseen suden silmää vasten ja laukaistessaan.

Nuo kuusi miestä varmistivat huolella, että kaikki sudet olivat kuolleita. He toimivat ryhmänä ja saivat palkan yhteisesti jaettavaksi, joten siitä ei tullut riitaa, kuka oli mitenkin monta ampunut. Susien kokoaminen kesti silti kauan, koska alue oli laaja. Sitten noustiin taas ilmaan ja lähdettiin kohti Rutledge Cityn kaupunkia purkamaan lasti ja perimään rahat.

Bud Withers ohjasi Cessnaansa Roy Castlen istuessa vieressä. Nuorukainen oli riemumielellä. Hän naureskeli, siveli kaiken aikaa kivääriään ja sanoi jossakin vaiheessa tuntevansa itsensä melkein varkaaksi: — Saada nyt vielä rahaakin sellaisesta, mitä tekee mielellään.

Hän ärsytti Withersiä naureskelullaan ja kiväärinsä hypistelyllä.

Withers lensi huolellisesti, koska seutu oli vuorista. Hän kertoo, että edessä oli Intiaaninpääksi kutsuttu huippu, kun hän tajusi liikettä vierellään. Seuraavalla hetkellä nuorukainen huudahti: — Hyvä Luoja! Yksi susista . . .!

Loppu hukkui karmeaan ärinään. Withers vilkaisi sivulleen tietäen, että juuri nyt piti olla tarkkana ohjaimissa, kun Intiaaninpää oli aivan edessä. Hän näki vilahduksen kiiluvista silmistä ja harmaasta turkista.

Withers muistaa nähneensä johtajasuden silloin, kun tämä koetti hätistää laumaa liikkeelle valopommien syttyessä. Sen jälkeen hänellä oli liian kiire ohjatessaan konetta. Eikä hän muista Butcher Boyn olleen niiden susien joukossa, jot-

sivulle 59

Minä teen Teistä kiinalaisen KUNG-FU mestarin

Itämainen menetelmä, jonka avulla vastustaja saadaan hetkessä toimintakyvyttömäksi murhaavalla varmuudella.
Kiinalainen itsepuolustusmenetelmä, joka on salaisena kulkenut vain isältä pojalle, koska sen avulla voidaan salamannopeasti lamauttaa vastustaja ja tehdä hänet lopullisesti kyvyttömäksi vahingoittamaan ketään. Nyt nämä salaisuudet, jotka eivät vaadi ruumiinvoimia eivätkä harjoitusta, paljastetaan Teille suomen kielellä. Sen tekee omalla vastuullaan eräs 'KUNG-FU'-mestari.

Mikä on 'KUNG-FU'?
'KUNG-FU' on tyrmistyttävin puolustus- ja hyökkäysmenetelmä mitä koskaan on keksitty. Vieläpä karaten ja judon mestaritkin vapisevat ajatellessaan voivansa joutua ottamaan mittaa **'KUNG-FU'**-mestarista, sillä he tietävät, kuka olisi voittaja. Pelkästään tuntemalla **'KUNG-FU'**n alkeet, jotka opitte helposti kotonanne, Te voitte jo helposti nitistää minkä tahansa kovanaaman, taistella menestyksellä kahta, kolmea, jopa neljää judo- tai karatemestaria taikka ammattipainijaa tai -nyrkkeilijää vastaan! Kurssi on täydellisesti kuvitettu. Kun posti tuo Teille **'KUNG-FU'**n, avatkaa sivulta 37. Helppotajuisista kuvista näette heti, miten vähällä voitte torjua mitä vaarallisimman vastustajan hyökkäyksen lamauttavalla potkulla rintaan — liike, jonka opitte parin minuutin harjoituksella. Katsokaa kaksi sivua jäljempää, kuinka kuristusotteesta selvitään linkoamalla vastustaja maahan.

Puolustakaa itseänne ja omianne
Yli 150 kuvan ja yksinkertaisten ja selvien selitysten avulla **'KUNG-FU'**-mestarinne opastaa Teidät askel askeleelta ymmärtämään ja käyttämään salaisia **'KUNG-FU'**-menetelmiä, niin että Teistä tulee käytännöllisesti katsoen haavoittumaton.

Älkää pelätkö enää milloinkaan!
Tämä kurssi on laadittu Hongkongissa mitä suurimmassa salaisuudessa, toimitettu sieltä salaa Hawaijille, jossa se on kaikessa hiljaisuudessa painettu ja lähetetty sieltä Yhdysvaltoihin ja vihdoin Suomeen. Tarkoin rajoitettu painos on varattu henkilöille, jotka suostuvat käyttämään **'KUNG-FU'**-menetelmää yksinomaan puolustustarkoituksessa. Koska **'KUNG-FU'** on kuvaamattoman säälimätön (ja koska hyökkäystekniikka opetetaan samalla kuin puolustuskin) kurssia on painettu vain erittäin rajoitettu määrä. Emme paljasta **'KUNG-FU'**n salaisuuksia hyökkäysmielessä, vaan kehoitamme turvautumaan niihin ainoastaan puolustaessanne itseänne, perhettänne tai ystäviänne.

Ei mitään muuta ostettavaa
'KUNG-FU'-kurssi on täydellinen. Sen lisäksi ei tarvitse koskaan ostaa mitään. Ei tarvitse harjoitella nuken kanssa, ei tarvita harjoitusvälineitä, heti saatuanne **'KUNG-FU'**n voitte heittää menemään muut itsepuolustuskurssit, joita Teillä ehkä on, sillä mikään muu ei ole **'KUNG-FU'**n veroinen. **'KUNG-FU'** tehoaa silloinkin, kun päällenne hyökätään ollessanne maassa tai vaikkapa nukkumassa ettekä ole vähääkään varuillanne. **'KUNG-FU'**n hinta on poikkeuksellisen alhainen. Jos Te ystävinenne ette myönnä, että **'KUNG-FU'** on tehnyt Teistä uuden miehen, joka ainoa penni kirjan hinnasta maksetaan takaisin. Teidän tarvitsee vain palauttaa kirja ja rahat lähetetään takaisin kyselemättä ja enemmittä puheitta. Postittakaa allaoleva kuponki viipymättä. Saamme sen huomenna.

KUKA ON TÄMÄ MIES?
Tämän naamion taakse kätkeytyy arvoisa mestari **'KUNG-FU'**. Tämä ei tietenkään ole hänen oikea nimensä. Jos Te kuulutte **'KUNG-FU'**n salaisuuksien tuntijoihin, Te tuntisitte hänen nimensä heti, jos voisimme sen Teille paljastaa. Se on kuitenkin mahdotonta, sillä kiinalaiset **'KUNG-FU'**laiset kostaisivat hänelle armottomasti sen, että hän on paljastanut salaiset kuolettavat menetelmät, joiden salaisuutta hän on valallaan vakuuttanut varjelevansa.

Teistä tulee uusi mies!
Älkää olko puolustuskyvytön. Turvatkaa itsenne ja seuralaisenne. **'KUNG-FU'**n avulla voitte käyttää hyväksenne kaikkia Teihin kätkeytyviä voimia ja hallita kaikki tilanteet. Te kykenette kaikkeen ilman mitään voimanponnistusta. Teidän uusi kykynne saa ystävänne ja läheisenne hämilleen.

Suomea varten luovuttanut:
The National Self Defence Council, U.S. Headquarters, Washington D.C.

PALAUTTAKAA TÄMÄ UHKAROHKEA TARJOUS – TEILLÄ EI OLE MITÄÄN RISKIÄ!

TIETOTIE
Lokero 626 Helsinki 10

VARAUSTODISTUS NUMERO **1177**
Teille taataan mahdollisuus saada kurssi rajoitetusta painoksesta 15 päivän aikana. Vaarallisuutensa vuoksi **'KUNG-FU'**n julkaiseminen voidaan lopettaa. Välttykää pettymyksiltä postittamalla tämä kuponki, joka samalla on **varaustodistus**, ja saatte kurssin kolmessa päivässä.

Arvoisa mestari 'KUNG-FU': Hyväksyn rohkean tarjouksenne saada ilmaiseksi ja ilman riskiä tutustua 'KUNG-FU'n salaisuuksiin. Lähettäkää minulle täysin kuvitettu kurssi suljetussa kuoressa huomiota herättämättä. Totean, että muuta ostettavaa ei ole — milloinkaan. Jollemme minä ja ystäväni ole hämmästyneet ja mielissämme uusista 'KUNG-FU'-voimistani ja uudesta itseluottamuksestani, rahani lähetetään minulle viipymättä takaisin, kun palautan kurssin.

☐ Olen maksanut postisiirtotilillenne n:o 153806-3 mk 15
☐ Oheistan mk 15 (Shekkinä tai seteleinä)
☐ Maksan mk 15 + postikuluja mk 2 postiennakoa vastaan

Nimi: ..... Ikä: ....v.

Osoite: .....

.....

(kirjoittakaa selvästi, mieluimmin tekstaamalla)

• Sitoudun olemaan milloinkaan käyttämättä 'KUNG-FU'a hyökkäystarkoituksessa ja käyttämään sitä vain puolustukseen. En koskaan väärinkäytä 'KUNG-FU'n oppeja enkä paljasta niitä kenellekään.

HUOM! Niitä tuhansia, jotka ovat vastanneet mestari KUNG-FU'n kutsuun, muistutetaan siitä, että KUNG-FU'n tuntijat muodostavat todellisen kansainvälisen veljeskunnan. Siksi jokaisen mukana seuraa numeroitu KUNG-FU jäsenkortti.

Jermu 11/73

EI HARTIAT HÖLKKÄÄMÄLLÄ LEVIÄ

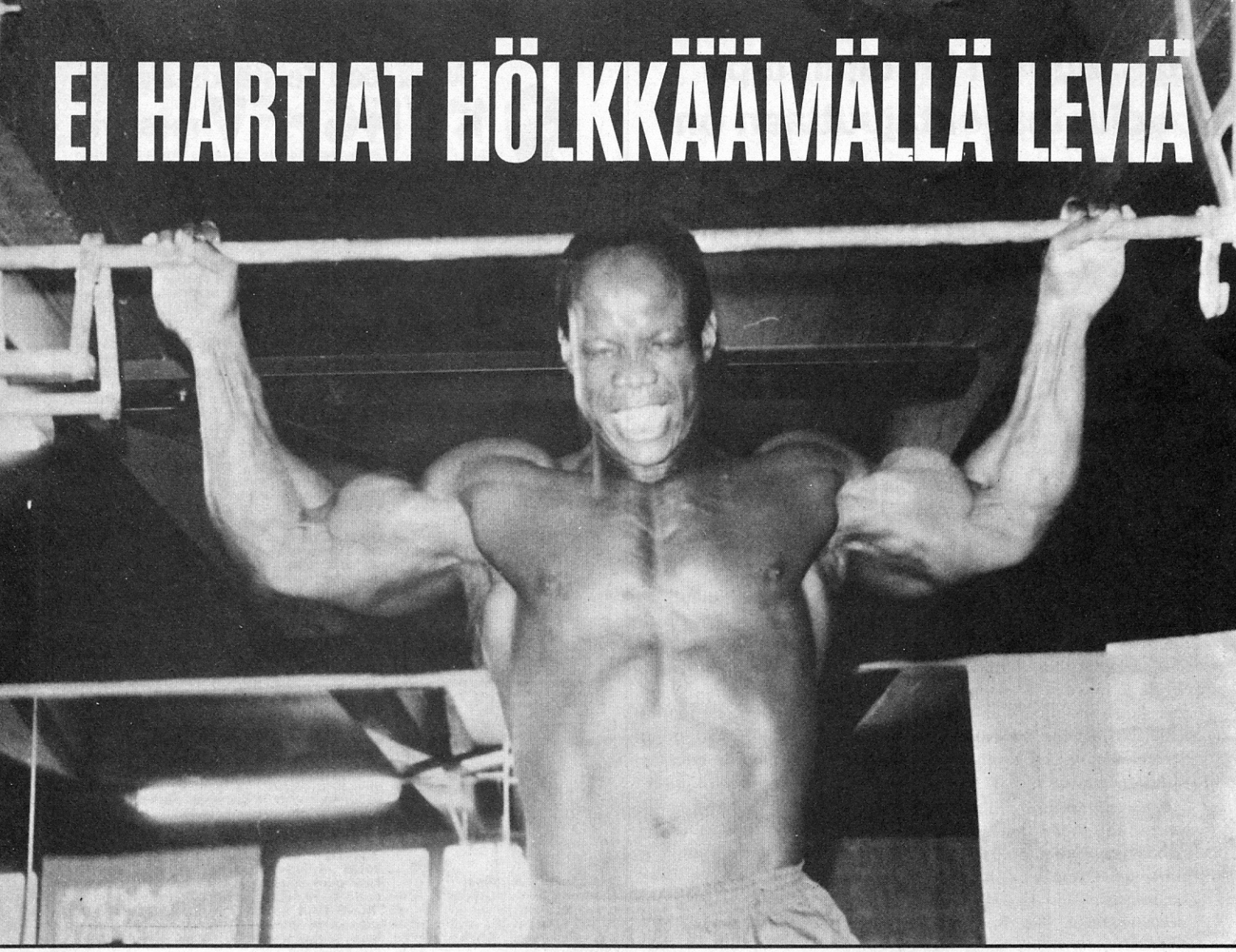

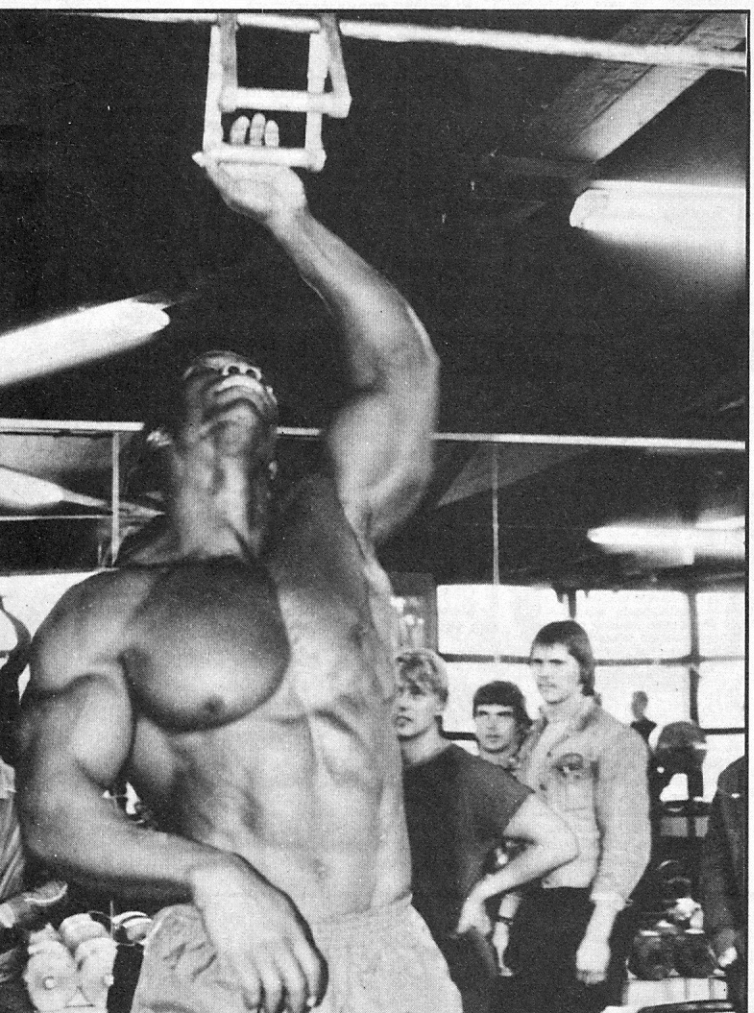

Kehonrakentajan tavalliseen kunto-ohjelmaan kuuluu puntinkolistelun lisäksi 2—4 viikottaista juoksulenkkiä. Myös pyöräilyllä voi mies hankkia sopivan pohjakunnon. Albert Beckles ei pyöräile eikä paljon juoksekaan, mutta hän korvaa sen muulla nopealla, hapenottokykyä lisäävällä liikunnalla.

Kehonrakentajat eivät käytä isometristä menetelmää — eivät ainakaan niin paljon kuin luullaan. Isometrinen harjoitus kun ei kuulemma nosta paljon muuta kuin verenpainetta. Reipastahtinen raudanheiluttelu taas lisää sekä hapenottokykyä että miehistä muotoa.

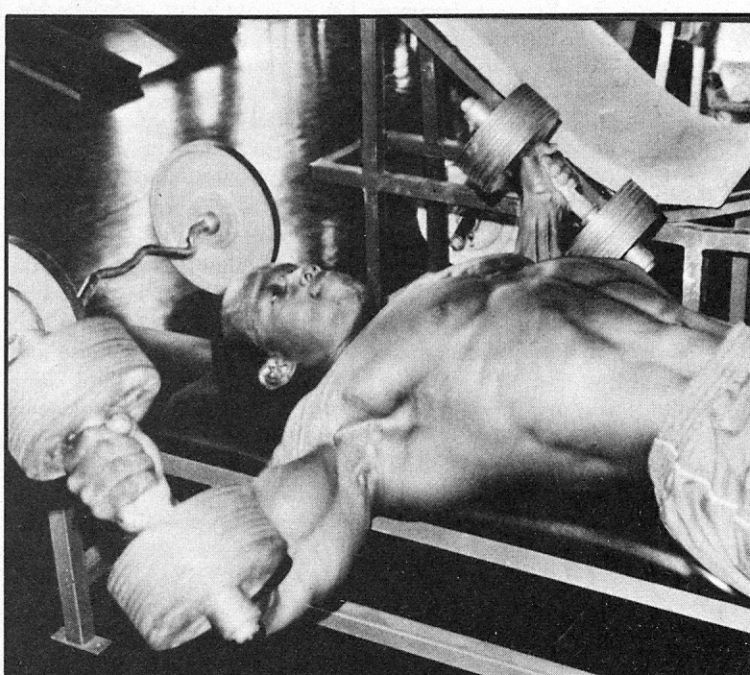

sanoo kunnon virkamies Albert Beckles

Kehonrakentajia on herjailtu sekä kuohuvan kaljalasin ääressä että professoritason lehtikirjoituksissa. Väärinkäsityksiä ja asiantuntemattomuutta, sanovat bodybuilderit. Erehdyksiä kävi oikomassa vuoden 1971 Mr Universum Albert Beckles.

●●● URHEILUFYSIOLOGIT haluaisivat varmaan hartaasti iskeä piikkinsä erään Englannin tie- ja vesirakennushallituksen virkamiehen lihaan ja katsoa mitä sieltä löytyy: löytyykö hitaita soluja vai nopeita soluja vai mahdollisesti molempia.

Tämä iso musta virkamies on Barbados-saarilla 34 vuotta sitten syntynyt Albert Beckles, 94, 52, 132, 68. (Ensimmäinen tunnusluku on paino, toinen hauis, kolmas rinnanympärys ja neljäs reisi.)

— Minä en usko että kehonrakentajaksi synnytään. Kyllä kaikilla on samanlaiset mahdollisuudet kehittää itseään, väittää Albert ja hymyilee ystävällisen hämillisesti — sillä tavalla kuin isoilla, kompleksittomilla miehillä on tapana hymyillä hyvällä tuulella ollessaan.

Albert Beckles, vuoden 1971 Mr Universum ja kehonrakennuksen maailmanmestari, kävi syyskuussa Suomen kehonrakennus- ja voimanostoliiton vieraana antamassa kansainvälistä väriä liiton järjestämiin kehonrakennuksen SM-kilpailuihin. Hän tosin esiintyi vain kilpailun ulkopuolella, ja niinpä vanha konkari Eino Akkila nappasikin taas kerran ensimmäisen sijan.

Suomen kehonrakennus- ja voimanostoliitto on jo joitakin vuosia yrittänyt paukuttaa ihmisten ja varsinkin viranomaisten päähän, että suomalainen liikuntapolitiikka on liian yksipuolisesti hölkkälinjalla. Viime vuonna kävi Arnold Schwarzenegger näyttämässä täkäläisille miehen mallia ja nyt tuli Albert samalle asialle.

Albertia on kenen tahansa helppo uskoa. Hän vie kevyesti läpi tavanomaisen puolen tunnin harjoitusohjelmansa, jossa tulee tehdyksi lihastyötä suunnilleen saman verran kuin tavallinen laiskamato suorittaa viikossa. Isot, muljahtelevat lihakset liikuttavat tuhansien kilopondimetrien verran rautaa Body Building Clubin kokoseinäpeilin edessä. Ja ihailevat katseet seuraavat jokaista liikettä.

— Jumalaut, on komee kundi . . .

Kehonrakennuksen harrastajat korostavat, että urheilu on myös kosmeettista terapiaa eli kehon kauneuden hoitoa. Hölkkäämälläkään ei tietysti kukaan pysty hartioitaan leventämään, mutta kunnon kehonrakentajan tuntee heti ulkonäöstä ja liikkumisesta: hän on se kaveri joka tulee ovesta sisään kylki edellä.

Kehonrakennuksen perusteista tärkeimpiä on oikean ravinnon käyttö. Oikea bodybuilder syö vain rakentavaa ruokaa, paljon vihanneksia ja valkuaispitoisia aterioita. Juuri siksi he ovatkin harmissaan siitä, että heitä pidetään pelkkinä muskelinpullistelijoina, jotka kummallisilla poppakonsteilla ja ovelilla laitteilla ovat keränneet luittensa ympärille tavallista paksumman kerroksen pullottavaa lihaa. Kuitenkin koko komeus perustuu luonnolliseen lihasten rasittamiseen, jossa ihmeellisillä patenttivimpaimilla ei ole mitään osaa. Välineistön puolesta kaikki rullaa levytangon varassa.

— Meidän kilpailumme eivät ole mitään miesten missikisoja, Albert korostaa. — Missi-ihanne hanhan onkin luonnoton, lihaksistoltaan kehittymätön. Monissa maissa on järjestetty kehonrakennuskilpailuja myös naisille, ja silloin eivät arvosteluperusteet ole ollenkaan samat kuin missikilpailuissa — eivätkä tietysti myöskään samat kuin miesten kehonrakennuskilpailuissa. Sopusuhtaisesti kehittynyt lihaksisto on aina kaunis. □

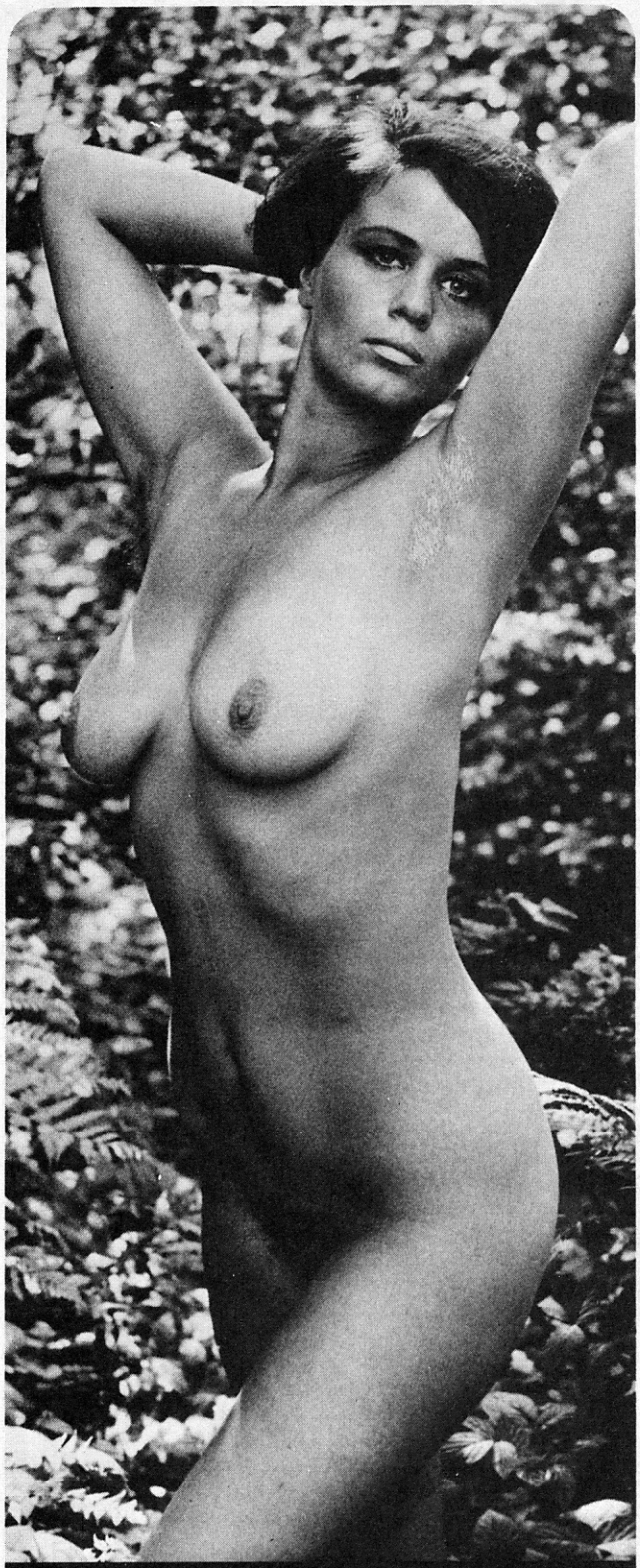

MYÖS NAISET RAKENTAVAT KEHOAAN...

. . . ja pitävät kuulemma kilpailujakin — ei tosin vielä toistaiseksi Suomessa. Kehonrakentajien kansainvälisen liiton sääntöjen mukaan määräävinä arvosteluperusteina ovat 1) kehon tasasuhtaisuus, 2) lihasten koko ja selväpiirteisyys ja 3) kyky esitellä lihakset. Vaikuttaa mielenkiintoiselta.

MITÄ MIELTÄ JERMUSTA?

Äänestys JERMUN lukijoille

Jokaiselle vastaajalle SEXY WESTERN -kirja

Nimi .....

Osoite .....

.....

Ammatti .....Syntymävuosi ....

		ARVOSTELU				
		ERINOMAINEN	HYVÄ	KESKINKERTAINEN	HEIKONLAINEN	HUONO
1	Natsitikari on keräilyesine					
2	Vakoilijoita ja harhautusta					
3	Kuolema tuli kuokkavieraaksi					
4	Hakasalo hirven selässä					
5	Erinäisiä tangoja Pariisissa					
6	Raha liikkuu ja käy hyvin pyydykseen					
7	Montanan taisteleva susi					
8	Ei hartiat hölkkäämällä leviä					
9	Bunkkerin kaunis vanki					
10	Veristä kultaa Kaakkois-Aasiasta					
11	Vuosalmi 1944					
Kuvat	Kansikuva					
	s. 16					
	s. 18					
	s. 26					
	s. 31					
	s. 39					
	s. 49					

Huomautuksia: .....

.....

.....

.....

.....

.....

Jatketaan tarvittaessa eri paperille.

Jermu on taas uudistunut. On tullut lisää näköä ja kokoa. Juuri niinkuin lukijamme haluavat, uskomme me.

Mutta mitäs meidän uskostamme — tehän tässä asiassa viimeisen sanan sanotte. Te, lukijat.

Mitä mieltä Sinä olet Jermusta?

Ilmoita mielipiteesi merkitsemällä oikealla oleviin sarakkeisiin kunkin jutun ja kuvan kohdalle rasti sen mukaan, pidätkö juttua tai kuvaa erinomaisena, hyvänä, keskinkertaisena, heikonlaisena vai huonona.

Kysymme siis juuri Sinun omaa henkilökohtaista mielipidettäsi.

Ilmoita myös nimesi, osoitteesi, syntymävuotesi ja ammattisi. Nimen ja osoitteen tarvitsemme voidaksemme lähettää Sinulle palkinnon; syntymävuosi ja ammatti kertovat meille, millaisille miehille me tätä lehteä teemme.

Postimaksu on 60 penniä ja osoite:

JERMUÄÄNESTYS
PL 10645
00101 Helsinki 10

Jokaisen asianmukaisesti täytetyn vastauslipukkeen lähettäjä saa — riippumatta siitä, miten hän on äänestänyt — paluupostissa ilmaiseksi kovan Sexy Western -kirjan — seikkailuja niiltä ajoilta jolloin seksi valtasi lännen.

Vastausaika päättyy tämän vuoden lopussa 31.12. postitetut vastaukset otetaan vielä huomioon.

37 päivää elävältä haudattuna bunkkerin pimeyteen. Seurana vain kaksi tappajaa. Tavallinen tyttö olisi kuollut päivässä hermoromahdukseen. Sylvia selvisi.

JERMUN KOVA MIEHENMITTAINEN

Luodit raastoivat kapinallisen parkkiintunutta nahkaa ja mies kierähti alas luukusta. Callenin ase ei vaiennut vaan sylki lyijyä uusien yrittäjien halujen hillitsemiseksi.

BUNKKERIN KAUNIS VANKI

●●● — YKSI NAINEN ja kaksi miestä samassa pienessä luolassa. Ei kuulosta kovin hyvältä, ei ainakaan tytön kannalta, vai kuinka? Etenkin kun on syytä muistaa, etteivät nuo kaksi miestä ole koskaan kantaneet herrasmiehen titteliä.

Puhuja oli karskin näköinen plantaasin etumies, jonka ruskea nahka ei pystynyt ulkopuoliselle kertomaan tuon olion rodullisesta alkuperästä yhtään mitään. Pienet tihrusilmät tuijottivat kylmästi hampaitaan kiristelevää jenkkiä. Dan Callen ei vastannut. Hänen kasvonsa pysyivät näennäisen peruslukemilla, mutta jokainen lihas hänen ruumiissaan oli äärimmäisen jännittynyt. Callen oli aina pitänyt itseään herrasmiehenä, joten Clemente Ruizin syytös loukkasi hänen itsetuntoaan. Hänellä ei kuitenkaan ollut halua eikä mahdollisuuksia alkaa oikoa puoliverisen käsityksiä. He olivat kaikki samassa veneessä, loukussa kuin rotat. Kaikki voimat oli syytä keskittää ulospääsyn keksimiseen. Nahistelu ei hyödyttäisi ketään.

Tyttö istui lähellä ahtaan poteron takaseinää. Hänen nimensä oli Sylvia Chavez, ikää tuskin yhdeksäntoista. Karbiidilyhdyn niukka valo ei tehnyt oikeutta tytön puhtaille piirteille, jotka hehkuivat etelämaalaista lämpöä. Vielä äsken hän oli ollut rikkaan plantaasinomistajan tytär. Nyt hän oli kuolleen miehen tytär, joka oli itsekin käynyt hyvin lähellä kalman kartanoita. Siitä kertoi selvää kieltä tytön oikea reisi, jota kiersi verinen side. Luoti oli iskenyt pehmeään ja sileään ihoon ruman reiän. Tytön kasvot olivat jännityksestä ja tuskasta kalpeat, mutta se ei poistanut mitään hänen hätkähdyttävästä kauneudestaan.

Nuo kolme olivat pahemmassa kuin pulassa. Kahdeksan päivää aikaisemmin, elokuun 12. päivänä kapinallississit olivat hyökänneet suurella joukolla ja hampaisiin saakka aseistautuneina Chavezin plantaasin kimppuun. Jokainen elävä olento noita kolmea lukuunottamatta oli tällä hetkellä erittäin kuollut. Sissit olivat kyselemättä murhanneet jokaisen tielleen osuneen ja nuo bunkkerin vangit olivat elossa vain siitä syystä, että olivat ehtineet salaiseen piilobunkkeriin juuri ajoissa ennen sissien ryntäämistä heidän jäljilleen. Bunkkerissa vallitsevan kuolonhiljaisuuden rikkoi nyt vuorostaan Callenin väsynyt ja karkea ääni

— Jos sinulla on valittamista, Ruiz, antaa kuulua vaan. Minun korvani kyllä kestävät!

Etumies kohautti hartioitaan ja silmäili hetken amerikkalaista.

— Yhden meistä on lähdettävä hakemaan apua. On hälytettävä armeija ja olen päättänyt valita sinut tehtävään, toveri!

Callen tiesi yhtä hyvin kuin Ruizkin, että plantaasi oli lounaisen Kolumbian kaikkein syrjäisimmässä kolkassa. Sen ympärillä oli satojen mailien leveydeltä pelkkää viidakkoa ja llana-tasankoa. Vaikka hänen onnistuisikin livahtaa bunkkerista sisien huomaamatta, oli tuskin mitään mahdollisuutta, että hän selviäisi hengissä ihmisten ilmoille.

— Käytähän hiukan aivojasi, Ruiz. Sinä olet asunut täällä koko ikäsi ja tunnet seudun kuin omat taskusi. Minä olen täällä muukalainen. Sinulla on huomattavasti suuremmat mahdollisuudet selvitä viidakosta kuin minulla.

— Vastalauseesi on hylätty, jenkki. Sinä lähdet vapaaehtoisesti ja sillä hyvä! virkkoi Ruiz hampaittensa välistä ja kaivoi likaisen paitansa alta .45 automaatti-Berettan. Sen ilkeän suuri reikä tuijotti suoraan Callenin napaan. Aseen näkeminen sai tytön nurkassaan huokaamaan pelästyneenä. Kiihtynyt hengitys sai hänen täyteläiset rintansa kohoilemaan kiivaasti puoleksi läpinäkyvän yöpaidan alla, joka oli tytön ainoa vaatekappale. Muuta hän ei ollut ehtinyt siepata ylleen, sillä pakoon oli täytynyt rynnätä mahdollisimman nopeasti.

— Mistä hitosta te olette tuon tykin saanut? kysyi Callen hämmästyneenä ja raivoissaan. Hengitys sihisi kiihtyvällä voimalla hänen hampaittensa lomitse.

— Se on ollut mukana alusta alkaen, vastasi Ruiz virnistäen ja nosti aseensa piipun osoittamaan Callenin rintaa. — Ei ollut mitään syytä kertoa sen olemassaolosta aikaisemmin, sillä kaksi miestä ja yksi ase on melkein yhtä ikävä asetelma kuin kaksi miestä ja yksi nainen. Parasta, että lähdet kalppimaan sovinnolla, jenkki. Ota suunta lähteen suuren suoalueen läpi. Siellä ei ole sissejä, sen takaan. Krokodiilejä kylläkin, mutta nehän eivät ammu!

Callen tiesi kirotun hyvin, että Ruiz toimitti hänet pois tieltä tytön takia. Puoliverinen oli silmäillyt puolialastonta kaunotarta huuliaan nuoleskellen aina siitä saakka kun he olivat päässeet bunkkeriin. Ruiz kantoi jo ennestään melkoista mainetta paikallisten intiaanityttöjen raiskaajana, joten Sylvian kohtalo olisi päivänselvä Callenin saatua matkapassit bunkkerista. Ruiz ei välittäisi tuon taivaallista vaikka tyttö olikin haavoittunut. Se suorastaan auttaisi puoliveristä pyrkimystensä perille pääsemisessä, sillä haavoittuneena tyttö tuskin pystyisi tekemään vastarintaa. Callenin korvissa aseen iskurin naksahdus kuulosti ukkosen jyrähdykseltä. Ruiz ei todellakaan pelleillyt, vaan antoi sormensa vapaasti puristua liipaisimen kylmää metallia vasten. Raivosta pihisten Callen asetti jalkapohjansa tikkaitten alimmalle puolalle. Nuo tikkaat johtivat luukulle, jonka takana piili raitis ulkoilma ja — kuolema.

Daniel Callen oli ammatiltaan maatalouskemisti. Tuon ammatin valitessaan hän ei olisi ikinä uskonut sen johtavan hänet niin mielikuvitukselliseen seikkailuun kuin sissihyökkäys ja bunkkerivankeus olivat. Callen oli kotoisin Bayonnesta, New Jerseyn osavaltiosta. Hän oli ehtinyt viettää kolme pitkää vuotta Vietnamissa 1960-luvun alkupuolella. Hän ei suinkaan käyttänyt aikaansa sotimiseen, vaan opetti paikallisia talonpoikia kasvattamaan riisiä ja muita viljelyskasveja oikein, jotta ne antaisivat mahdollisimman hyvän sadon. Työ oli Yhdysvaltain hallituksen alaista ja Callen ehti työskennellä useammassa kylässä. Hän organisoi siellä aivan vapaaehtoisesti vastarintajoukkoja Vietkongin tuhopartioiden karkottamiseksi ja onnistui siinäkin kohtalaisen hyvin. Hän oli joukkojensa etunenässä ehtinyt karkottaa monta sataa sissipartiota takaisin viidakkoon, ennenkuin hänen esimiehensä saivat vihiä näistä ohjesäännön vastaisista toimista. Se tiesi Callenille siirtoa muihin tehtäviin.

Vuodet kuluivat ja Callen päätyi lopulta Etelä-Amerikkaan auttamaan taistelussa kahvi- ja kumiplantaaseja vaivaavia kasvitauteja vastaan. Siellä alkoi seikkailu, joka oli paljon hurjempi kuin yksikään Vietnamin kokemus. Callen oli perustanut oman keskuslaboratorion Rio de Janeiroon ja oli juuri lähdössä lomalle kun hänen puhelimensa soi. Langan päässä oli Raul Sanchez, rahamies, josta Callen oli kuullut kerrottavan mitä merkillisimpiä tarinoita. Häntä pidettiin yleisesti hieman höyrähtäneenä ja Callen oli valmis yhtymään tähän mielipiteeseen kuultuaan Sanchezin asian. Mies aikoi pistää pystyyn uuden kumiplantaasin ja tällä kerralla keskelle asumatonta viidakkoa lounais-Kolumbiaan. Itse asiassa plantaasi oli jo valmiina, samoin istutukset suurimmaksi osaksi. Tuotannon laajentaminen oli kuitenkin kohdannut huomattavia vaikeuksia.

— Kumiplantaasini on menossa päin helvettiä, selitti Sanchez kiihtyneenä Callenille. — Olen sijoittanut siihen suuren määrän rahaa, enkä halua menettää omaisuuttani vain jonkin luonnonoikun takia. Kumipuut näyttävät aivan terveiltä, mutta niiden tuottama raakakumi on tullut äkkiä aivan arvottomaksi. Se on niin juoksevan ohutta, ettei siitä saa kunnon kumia. Olen ystävieni kautta saanut kuulla, että te olette pätevä hoitamaan puut kuntoon, joten tarjoan teille tuhat taalaa viikossa ja täyden ylöspidon jos suostutte lähtemään Kolumbiaan. Palkan saatte jokaiselta siellä viettämältänne viikolta, saattepa sitten plantaasin kuntoon tai ette. Sopiiko? Matkat maksetaan tietenkin lisäksi.

Callenilla ei ollut kanttia hylätä tuhannen taalan viikkopalkkaa pelkän loman takia, joten hän tilasi oitis lipun Bogotaan menevään koneeseen. Hän ihmetteli mielessään, kuinka suuri hätä Sanchezilla oikein oli, sillä tuhannen taalan viikkopalkka oli liian suuri. Äijän täytyi tietää se itsekin, sillä Callen hoiti tavallisesti homman puolet halvemmalla. Bogotan lentokentällä häntä vastassa oli Clemente Ruiz, plantaasin etumies. Vielä siinä vaiheessa Callen oli tavallaan pitänyt tuosta kursailemattomasta puoliverisestä.

— Toivottavasti pidätte yksinäisyydestä, Mr Callen, oli Ruizin ensimmäinen tervehdys. Callen tajusi vasta myöhemmin mitä sanat todella tarkoittivat. Bogotassa he nousivat ikivanhaan DC-3 rumilukseen, jonka oli määrä viedä heidät seuraavaan etappiin matkalla plantaasille. Tutiseva konevanhus kiipesi melkein siipiään räpytellen ilmaan ja pian aukeni matkaajien alla lohduttoman aution näköinen viidakko.

— Eipä näytä kovinkaan houkuttelevalta, virkkoi Callen kurkistaessaan ulos koneen likaisesta ikkunasta.

— En minä tuonne hyppäämistä suosittelisikaan. Siellä ei ole muuta kuin käärmeitä ja krokodiileja, jaguaareja ja verenhimoisia alkuasukkaita, virnisti Ruiz koko naamansa leveydeltä.

— Lisäksi siellä lymyilee melkoinen joukko hieman sivistyneempiä metsärosvoja, joilla on kiinalaiset tuliaseet ja runsaasti ammuksia. Ne kutsuvat nykyisin itseään kommunisteiksi, vaikka ovatkin samoja metsärosvoja kuin aina ennenkin. Niistä alkaa olla plantaaseille kirotunmoinen riesa.

Heidän leijansa laskeutui vihdoin töyssähdellen keskelle vii-

dakkoa raivatulle lentokentälle, joka ei ilmasta käsin näyttänyt tavallista peltotilkkua kummemmalta. Kentällä heitä oli odottamassa jeep, jolla he suuntasivat kohti plantaasia. Kuoppainen tie johti heidät tiheän piikkilanka-aitauksen ympäröimän haciendan pihaan. Callen huomasi sekä portilla että pihalla aseistautuneita vartiomiehiä.

pöydän pintaa ja tämä kertoi Callenille paljon isännän mielentilasta.

— Nuo kiinalaisten agitoimat paskiaiset eivät ikinä pääse hävittämään tätä plantaasia, murisi Chavez viinilasinsa takaa.

— Olen nähnyt monta plantaasia maan tasalle poltettuna ja koko asujaimisto julmasti tapettuna. Sellaista ei saa tapahtua täällä.

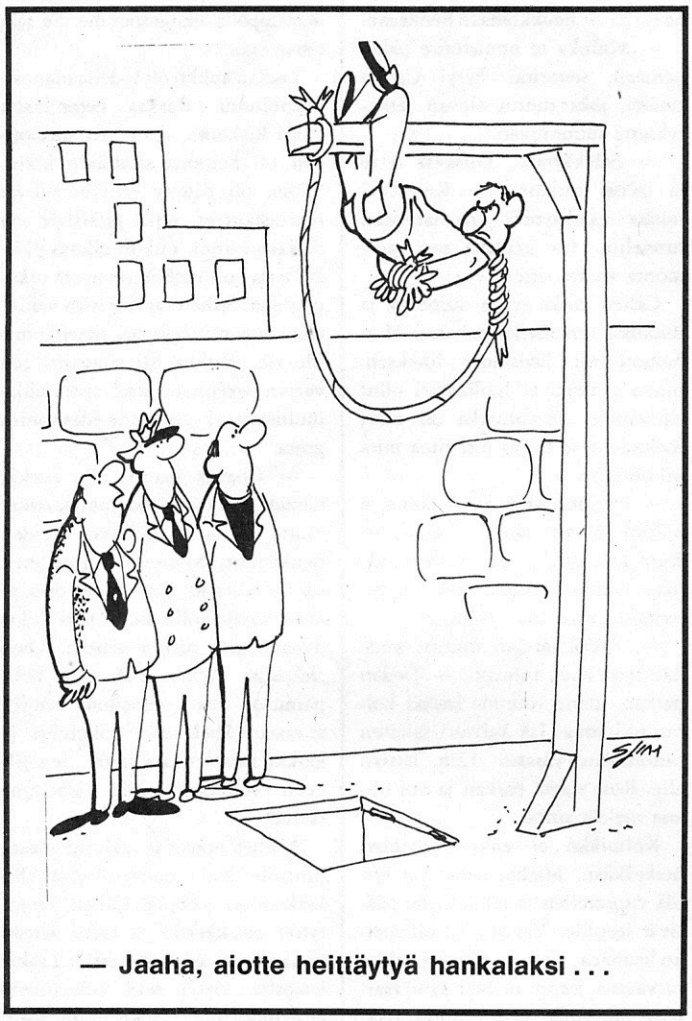

— Jaaha, aiotte heittäytyä hankalaksi . . .

— Pomonne ei jätä mitään sattuman varaan, huomautti Callen seuralaiselleen. — Eikö armeija pysty suojaamaan plantaaseja vai mitä varten täällä on yksityinen sotajoukko?

— Lähin armeijan tukikohta on yli 200 mailin päässä Florenciassa. Joskus ne lähettävät helikopteripartion etsimään sissejä, mutta mitään ei koskaan löydy. Meidän on itse pystyttävä pitämään puolemme ja Senor Chavez tietää kyllä keinot.

Jeeppi pysähtyi jarrut kirskuen päärakennuksen eteen. Miehet astuivat sisälle taloon ja Callen sai tavata paikan isännän tuntia myöhemmin päivällisellä. Raul Chavez oli kookas ja iän harmaannuttama, mutta silti voimakas ja jäntevä viidakon kasvatti. Hänen sormensa rummuttivat hermostuneesti

Siksi olen aseistanut jokaisen työläiseni ja näyttänyt heille kädestä pitäen kuinka automaattikivääri ja konepistoolit toimivat.

Callen kuunteli tarkkaavaisesti, mutta vaieten Chavezin purkausta. Päivällispöydässä istui isännän ja vieraan lisäksi ainoastaan Ruiz ja Chavezin tytär Sylvia. Tyttö ei osallistunut keskusteluun, antoi vain ohjeita ruokaa ja juomia tarjoileville intiaanitytöille. Callen sai myöhemmin kuulla, että Sylvia oli käynyt koulunsa loppuun Bogotassa ja oli nyt lomalla plantaasilla ennen lähtöään Yhdysvaltoihin. Siellä tytön oli määrä aloittaa opinnot hienossa yksityisessä collegessa. Jo pöydässä Callenilla oli vaikeuksia pitää silmänsä erossa Sylviasta, sillä tytön häikäisevä kauneus oli saada hänet siemaisemaan viinin väärään kurkkuun. Yksikin pitempi katse riitti paljastamaan Callenille, että häntä vastapäätä istui todellinen kurvikaunotar, jonka upeat muodot kevyt kesäpuku pikemminkin paljasti kuin peitti.

Seuraavat päivät Callen vietti kumipuuviljelmiä katsatellen ja näytteitä keräten. Hänen ei tarvinnut tutkia näytteitä kovinkaan kauan ennenkuin oli selvää, että kumipuihin oli iskenyt sama mikroskooppisen pieni tuholaistoukka, joka kymmentä vuotta aikaisemmin oli pannut matalaksi satoja Brasilian viljelmiä. Callen tiesi, ettei uutinen ilahduttaisi Chavezia sen enempää kuin Sancheziakaan.

Elokuun kymmenentenä Callen palasi viljelmiltä lounaalle haciendalle. Hän ehti parahiksi eteiseen kuullakseen kiivasta sanasotaa Chavezin toimistohuoneesta. Samassa sen ovi lennähti auki ja Ruiz marssi ulos kirousten tulviessa vuolaasti hänen leveästä suustaan. Ovi paukkui kiinni hänen jälkeensä.

Iltaan mennessä Callenille selvisi, että Ruiz oli saanut potkut. Yksi plantaasilla työskentelevistä intiaaneista oli tavannut Ruizin lemmentouhuissa 14-vuotiaan sisarensa kanssa ja suuttui tietenkin silmittömästi. Seuranneessa tappelussa Ruiz hakkasi intiaaniparan tainnoksiin ja uhri makasi vieläkin tiedottomana plantaasin sairashuoneessa.

— Ruiz hoitaa kyllä hommansa etumiehenä, mutta naisten kanssa hän on aivan mahdoton, virkkoi Chavez Callenille illallispöydässä. — Koko plantaasilla ei ole niin nuorta tai vanhaa naisenpuolta, ettei Ruiz häntä raiskaisi jos vain tilaisuus tulee kohdalle. Minun oli pakko antaa hänelle potkut, sillä tämä oli ties kuinka mones varoitus. Ruiz lähtee täältä seuraavalla postikoneella eli neljän päivän kuluttua.

— Minä lähden sitten samaa matkaa, sillä työni täällä alkaa olla valmis, ilmoitti Callen. — Jatkan tutkimusta Riossa, jossa minulla on paremmat välineet. Koetan keksiä noille tuholaisille tehokkaan vastamyrkyn ja lähetän sen sitten käyttöönne.

Tämä suunnitelma ei kuitenkaan toteutunut, sillä kun postikone saapui, siihen ei astunut sen enempää Ruiz kuin Callen. Kemisti työskenteli lähtöpäivää edeltävänä iltana hyvin myöhään viljelyksillä ja palasi jeeppeineen haciendalle vasta yön laskeutuessa. Muutaman mailin päässä haciendasta jeepin valokiila paljasti miehen, joka seisoi tiellä kädet levällään. Tuo mies, joka sai Callenin polkaisemaan jarrut pohjaan oli Ruiz.

— Hittoako sinä teet täällä viidakossa keskellä yötä? kysyi Callen hämmästyneenä. Etumies kiipesi jeeppiin ja virnisti leveästi kemistille.

— Tuolla työläisten kylässä on yksi nuori ja hehkeä leski, joka oli tähän saakka minulle hieman ynseä eikä suostunut antamaan mitään vapaaehtoisesti. Nyt kun minulla oli vain tämä ilta jäljellä, päätin käyttää viimeisen mahdollisuuteni ja ottaa selvää miksi se tipu oli niin haluton. Asia tuli hoidettua ilman suurempaa tappelua ja nyt olen matkalla haciendalle. Jos Chavez olisi antanut minun käyttää jeeppiä tai edes hevosta, en olisi varmasti pyrkinyt kyytiinne, mutta ukko poltti päreensä pahemman kerran. Siksi minun piti kulkea jalan.

— Te olette todella maineenne arvoinen pukki, Ruiz, huomautti Callen synkästi. Se ei pilannut puoliverisen hyvää tuulta tippaakaan. Tämä katsoi Callenin huomautuksen tunnustukseksi.

— Minkä minä sille voin jos naiset kiinnostavat minua? Paha juttu vain, etten ehtinyt kaataa Chavezin tytärtä. Siinä olisi ollut makea pala maiskuteltavaksi. Maksaisin kuukauden palkkani siitä hyvästä, että saisin viedä siltä typykältä hänen impeytensä! Tyttö on ollut valmis marja poimittavaksi jo pari vuotta. Sääli, että työ on jäänyt tekemättä! Se typykkä olisi oikein käsiteltynä todellinen tulivuori sängyssä.

Ruiz murisi tyytymättömyyttään ja paukutteli pajavasaran kokoisella nyrkillään jeepin tuulilasia. Silloin kuului edestä laukauksia ja tulitus kiihtyi yhä kiivaammaksi mitä lähemmäs haciendaa jeeppi saapui. Mailia ennen piikkilanka-aitaa Callen kurvasi ajoneuvon tien syrjään. Miehet hyppäsivät ulos ja lähtivät juosten kohti haciendaa. Jotakin vakavaa oli tekeillä. Mitä lähemmäs he pääsivät, sitä kiivaammaksi kävi tulitus. Kenenkään ei tarvinnut kertoa Callenille, että piru oli irti. Päästyään haciendaa reunustavien kukkuloitten laelle miehet heittäytyivät maahan heinikon suojaan ja katselivat edessään avautuvaa näytelmää. Taistelu oli jo siirtynyt piikkilangan sisäpuolelle, jossa perääntyvä puolustusjoukko yritti epätoivoisesti ja harventuvin rivein tulittaa päällekäyvää sissilaumaa. Käsikranaatteja lenteli ilmassa puolin ja toisin, miestä kaatui kuin kuloheinää. Jo nyt oli aivan selvää kuinka taistelu tulisi päättymään: aseellisesti joukot olivat

Helikopteripartiot pyyhkivät jatkuvasti haciendan ympäristöä löytääkseen viidakossa mahdollisesti piileskelevät sissiarmeijan jäännökset ja tuhotakseen ne lopullisesti...

tasapäisiä, mutta sisseillä oli kymmenkertainen miesylivoima. Se oli liikaa haciendan puolustajille. Täysikuu paljasti kukkulalla tilannetta seuraavien miesten silmiin todella karmean näyn.

Taistelu loppui lyhyeen ja Callen saattoi erottaa kuunvalossa satoja sissejä, jotka parveilivat haciendan pihalla kuin lauma nälkäisiä heinäsirkkoja. Osa hyökkääjistä omisti hevosen, suurin osa oli kuitenkin tavallista jalkaväkeä. Kysymyksessä ei ainakaan vaatetuksesta päätellen voinut olla muu kuin joukko kommunistisissejä. Tämä joukko oli uskomattoman suuri. Näytelmä muuttui aina vain karmeammaksi, sillä toisten sissien lopetellessa suurilla viidakkoveitsillään haavoittuneita haciendan puolustajia muutamat sisseistä olivat rynnänneet sisälle taloon. Sieltä he raahasivat ulos kaikki talon palvelijat ja komensivat kaikki polvilleen pihamaalle. Pelästyneet vangit saattoivat vain totella. Muuta he eivät sitten ehtineetkään, sillä sissit ampuivat heidät julmasti yhteislaukauksella. Verta ja aivoja valui roiskuvana massana öiselle pihamaalle. Näky sai Callenin melkein antamaan ylen. Myös Ruiz kirskutteli hampaitaan pahaenteisesti.

Kohtaus huipentui siihen, että kolme sissiä raahasi Raul Chavezin ulos pääovesta. Kuistilla yksi miehistä tempaisi esiin julman näköisen macheten ja antoi sen kaaressa viuhahtaa ilman halki. Pihalla sissijoukko päästi riemukiljunnan kun tilanomistajan pää putosi kuin kypsä omena ja vieri kolisten alas portaita. Tämä oli kylliksi. Molemmat näytelmää seuranneet miehet hautasivat päänsä käsiinsä.

Samassa alkoi kuulua ammuntaa myös heidän tulosuunnastaan. Se saattoi merkitä vain yhtä asiaa.

— Ne murhaavat myös kyläläiset, henkäisi Ruiz ja päästi hiljaisen kiroustulvan. Rosvoja oli siis kaksi eri joukkiota. Tämä yö tulisi vaatimaan satojen ihmisten hengen. Callen ei ollut kolmen Vietnamin vuoden aikanaan kokenut vastaavaa verilöylyä. Se sai karskinkin miehen nieleskelemään.

— Jumalauta, emmekö voi tehdä mitään? hän huudahti epätoivoisesti. Ruiz pudisti päätään.

— Yksikin väärä liike ja olemme kuolleita, puoliverinen murahti synkästi. — Nuo siat ovat uhranneet ainakin viisikymmentä miestä haciendan valtaamiseen, joten ne eivät epäröi uhrata vielä muutamaa jos rupeamme vastarintaan. Meillä ei olisi pienintäkään mahdollisuutta. Jo nyt ovat pelastumismahdollisuudet yksi sataa vastaan.

— Shh . . . Kuulin selvästi jotakin aivan läheltä, kuiskasi Callen varottavasti. Ruiz lopetti vuodatuksensa ja makasi hiirenhiljaa piilopaikassaan.

Callen oli kuullut aivan oikein, sillä ääni toistui nyt entistä selvemmin. Joku raahautui vaivalloisesti lähemmäs heidän piilopaikkaansa ja valitti samalla hiljaa. Callen nosti hieman päätään ja saattoi erottaa polulla edessään ihmishahmon, joka yritti kavuta kohti kukkulan lakea. Se oli nainen. Se oli Sylvia Chavez. Näky sai Callenin ryntäämään pystyyn ja varovaisuutensa unohtaen hän rynnisti tyttöä vastaan.

— Täällä Dan Callen, senorita! hän äännähti niin kovaa kuin uskalsi. Tyttö äännähti heikosti ja lysähti maahan, mutta tuo äännähdys kertoi Callenille tarpeeksi. Tyttö oli tunnistanut äänen. Callen syöksähti tytön luokse ja koetti nostaa tämän pystyyn. Se ei kuitenkaan onnistunut, sillä tyttö oli haavoittunut jalkaan eikä pystynyt seisomaan kävelemisestä puhumattakaan. Sylvialla oli yllään vain puoliksi läpinäkyvä yöpaita, jonka okaat olivat pahasti repineet. Muuta tyttö ei ollut ehtinyt siepata yl-

leen. Epätoivoisesta tilanteesta huolimatta Callen ei voinut olla panematta merkille tytön vartalon mykistävää kauneutta, jonka kuunvalo paljasti hänen silmiensä eteen. Se sai hänet haukkomaan henkeään.

— Kuinka te onnistuitte pakenemaan, senorita? kysyi Callen tytöltä, joka tuntui olevan järkytyksestä suunniltaan.

— Salakäytävä, kuiskasi tyttö ja irvisti tuskasta. — Keittiöstä johtaa salakäytävä maanalaiseen tunneliin. Isä kaivatti sen salaa monta vuotta sitten . . .

Callen tutki tytön vammaa ja huomasi sen melko pahaksi. Harhaluoti oli lävistänyt lihaksen, mutta jänteitä ei luultavasti ollut katkennut. Verenhukka oli ollut melkoinen ja haava piti sitoa mitä pikimmin.

— Parasta jättää tyttö tänne ja häipyä hyvin äkkiä, huomautti Ruiz kuivasti. — Emme voi raahata häntä mukana, sillä se hidastaisi pakoa liian paljon.

— Älkää jättäkö minua, kuiskasi tyttö apua anovasti. — Tiedän paikan, jonne voimme kaikki kolme piiloutua. Isä kaivatti salaisen piiloluolan varasto 12:n lattian alle. Ruiz tietää paikan ja voi ohjata meidät sinne.

Kolmikko ei enää viivytellyt hetkeäkään. Miehet kantoivat tyttöä vuorotellen ja vihdoin he pääsivät jeepille. Varasto 12 oli melko kaukana, joten heidän oli pakko turvautua jeeppiin. Sen ääni saattaisi hälyyttää sissit, mutta riski oli otettava. Onni oli kuitenkin tällä kerralla myötä, sillä sissejä ei näkynyt heidän tiellään. Ilmeisesti rosvojoukko piti voitonhuumassaan sellaista meteliä, ettei auton moottorin surina kantautunut heidän korviinsa. Sylvia pyörtyi ainakin kahdesti ajon aikana. Lopulta oltiin kuitenkin varastolla. Tyttö oli sen verran tajuissaan, että hän pystyi neuvomaan bunkkerin suuaukon sijainnin. Miehet siirtelivät syrjään vajassa olevan rojukasan ja lopulta sen alta paljastui betonilaatta. Kahden miehen voimin se siirtyi helposti syrjään, sillä laatta oli asetettu ikäänkuin kiskoille. Tarpeen vaatiessa se oli nopeasti avattavissa. Pian oli alla miehenmentävä aukko, josta pilkisti esiin tikkaitten yläpää.

Callen ja Ruiz laskeutuivat bunkkeriin ja tarkastelivat tilannetta. Taskulampun valokiila paljasti melkoisen ruokavaraston: säilykepurkkeja ja vettä ainakin kahden viikon tarpeeseen ja lisäksi jopa kemiallinen käymälä. Callen vihelsi hämmästyneenä.

— Se vanha haaska! Varasi itselleen ja tuolle nartunpenikalle yksityisen piilopaikan kaiken varalta, murisi Ruiz äkäisenä. — Äijä olisi tosipaikan tullen piileskellyt täällä ja me muut olisimme saaneet tapella hengestämme. Se saatanan sika!

Luolan aukko oli todella hienosti suunniteltu. Raskas betonilaatta kulki kiskoilla, joten sen siirtäminen oli helppoa sisältäkin käsin. Siihen oli liitetty erittäin vahvat lukituslaitteet, jotka pitäisivät sen tiukasti kiinni. Lukon ollessa päällä laattaa oli mahdoton avata ulkopuolelta. Siihen tarvittaisiin vähintään dynamiittia ja sitä sisseillä tuskin oli. Paikka oli sitäpaitsi sen verran syrjäinen, ettei sissijoukko luultavasti eksyisi sinne edes vahingossa

— Chavez saattoi olla itsekäs tämän paikan rakennuttaessaan, mutta se taitaa pelastaa meidän henkemme. Systeemi tuntuu melko turvalliselta, sillä tuota ovea ei avaa väkipakolla kuin pari kiloa dynamiittia, tuskin sekään. Olen sitäpaitsi varma siitä, että sissit painuvat taas viidakon suojiin saatuaan haciendan poltetuksi ja kaikki ihmiset tapetuiksi. Sen jälkeen voimme hiipiä tiehemme täältä.

Miehet nousivat takaisin maanpinnalle. Ruiz marssi ulos ja lähti kätkemään jeeppiä. Callen kantoi tytön bunkkeriin ja asetti tämän hellävaroen telttavuoteelle. Lääkekaapista löytyi sekä sidetarpeita että morfiinia. Callen antoi ensin lievittävän ruiskeen tytön käsivarteen ja alkoi sitten puhdistaa haavaa. Ruiske vaikutti melkein heti, sillä puolen minuutin sisällä Sylvia oli syvässä unessa. Callen sitoi haavan niin hyvin kuin taisi ja jätti sitten tytön vuoteelle.

Ruiz palasi juuri kun Callen oli ehtinyt takaisin maanpinnalle. Puoliverinen näytti tyytyväiseltä työhönsä.

— Ajoin jeepin suoraan suohon. Upposi kuin kivi. Se ei ainakaan voi meitä paljastaa.

Callen oli vähällä avata suunsa moitteisiin, mutta vaikeni sitten. Jeeppiä olisi saatettu tarvita myöhemmin, mutta toisaalta sen kätkeminen oli vaikeaa. Ruiz oli ehkä ollut oikeassa upottaessaan sen. Miehet kasasivat uudelleen rojua bunkkerin suuluukun suojaksi ja järjestivät kasan niin, että se kaa-

tui luukun päälle heti sen sulkeuduttua. Sissien täytyi olla todella ovelia jos ne aikoivat suuluukun löytää. Raskas betonilaatta kääntyi paikoilleen ja salvat paukkuivat kiinni. Kolmikko oli nyt bunkkerin tukevien seinien suojassa.

— Tämä kolo on niin pieni, että tukehdumme päivässä jos luukkua ei avata välillä, murisi Ruiz epäillen.

— Ei hätää. Täällä on ainakin puoli tusinaa ulos johtavaa ilmaputkea, joten happi ei lopu vaikka istuisimme täällä vuoden, virkkoi Callen rohkaisevasti. — En sitäpaitsi usko, että joudumme olemaan täällä kovinkaan kauaa. Huomenna voimme livahtaa tutkimaan tilannetta heti pimeän tultua. Silloin paikka on aivan varmasti tyhjä sisseistä.

Miehet ottivat seinustalta muutaman huovan ja kääriytyivät niihin. Uni tuli hyvin nopeasti, sillä illan tapahtumat olivat väsyttäneet heidät perusteellisesti.

Kun Callen vihdoin havahtui, bunkkeri oli kuuma kuin sauna. Aurinko oli ilmeisesti jo korkealla. Ruiz oli herännyt jo aikaisemmin ja seisoi nyt hajareisin Sylvian telttavuoteen äärellä. Puoliverisen silmät kiiluivat himokkaina ja kieli nuoleskeli ahneesti paksuja huulia. Tyttö nukkui yhä. Morfiinin vaikutus ei siis vieläkään ollut lakannut. Bunkkerin kuumuus oli saanut hien nousemaan tytön vaalealle iholle ja ohut vesivana norui hänen pyöreitten rintojensa välisessä notkelmassa. Ohut yöpaita paljasti kaiken mahdollisen, myös vaaleanpunaiset nännit, jotka olivat ylpeästi pystyssä. Ruizin tuijotus häiriintyi kun hän kuuli Callenin liikahtavan takanaan. Puoliverinen kääntyi nopeasti.

Callen mittaili katseellaan vuoroin Ruizin himokasta irvistystä, vuoroin tytön puolialastonta ruumista, jota rikkirepeytynyt yöpaita ei liikaa verhonnut. Vaaleanpunaiset nännit kohosivat herkullisesti esiin ohuen kankaan läpi ja saivat jopa Callenin katseen pysähtymään aavistuksen verran pitemmäksi ajaksi.

— Haavoittunut nainen on sentään paljon parempi kuin ei mitään, murahti Ruiz ja Callen tiesi liiankin hyvin mitä puoliverinen sanoillaan tarkoitti.

— Jumalauta, Ruiz! Taidat olla suurempi sika kuin luulinkaan! Tyttö on verenhukan takia melkein kuolemankielissä ja hänen isänsä on teloitettu tuskin 12 tuntia sitten kuin kapinen kylärakki. Kaiken tuon jälkeen sinä uskallat havitella tytön käyttämistä hyväksesi.

— Älä hikeenny, jenkki. Minä en ole sen suurempi sika kuin sinäkään. Sanon ehkä suoraan mitä ajattelen ja haluan, mutta olenhan ainakin vilpitön. Sinä olet takuulla tuuminut aivan samaa, mutta et ole halunnut paljastaa tunteitasi. Olkoon menneeksi, pääset osingolle, jos lupaat olla nostamatta meteliä!

Callen ei suostunut vastaamaan vaan alkoi tarkastella muonavarastoa vihaisesti murahdellen. Ruokaa oli ainakin kahdeksi viikoksi, ehkä pitemmäksikin aikaa jos oli pakko. Callen toivoi löytävänsä aseita, meässä viettämäni hetket tuntuivat ikuisuuden mittaisilta. Ammunta koveni koko ajan ja lopulta villi karjunta kantautui taloon saakka. Ihmisiä juoksenteli edestakaisin päärakennuksessa ja kuulin täysin tuntemattomien ihmisten puhuvan kiihtyneesti. Pelkäsin heidän löytävän tunnelin ja siksi pakenin niin nopeasti kuin jaloistani pääsin. En nähnyt isääni enää, luuletteko hänen selvinneen hengissä?

— Sitä on vaikea sanoa, valehteli Callen, uskaltamatta kertoa tytölle koko karmeaa totuutta. — Teidän olisi viisainta syödä jotakin, Senora. Olette menettänyt pajon verta.

Callen sai tietää myöhemmin, että hän oli ollut silminnäkijänä ja osallisena Latinalaisen Amerikan hurjimmassa vallankumoushankkeessa sitten Castron päivien. Sissien johdossa oli surullisen kuuluisa Luis Infante, jolla oli komennossaan lähes parituhatta vakituista taistelijaa...

mutta siinä suhteessa hänellä ei ollut onnea. Ainoat kynttä karkeammat esineet olivat muutama lyhyt keittiöveitsi, joilla ei pitkälle potkittaisi. Vielä tuolloin hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, että Ruizilla oli piilossa järeäkaliiberinen paukkurauta ja siihen runsaasti panoksia.

Kun Sylvia vihdoin hieman tointui morfiiniruiskeen antamasta syvästä horroksesta, hän kertoi katkonaisin lausein mitä haciendalla oli tapahtunut. Tyttö oli ollut jo nukkumassa kun sissien hyökkäys alkoi. Chavez ei ollut aluksi tajunnut hyökkäyksen laajuutta ja tilanteen vakavuutta, vaan oli kiireesti sysännyt tyttärensä salakäytävään ja rientänyt itse johtamaan puolustusta.

— Odotin tunnelissa varmaan tuntikausia, ainakin nuo säkkipi-

Kolmikko pysytteli maan alla koko hikisen päivän. Kun kello näytti vihdoin tuntia vailla puoliyötä Callen kohottautui pystyyn ja venytteli jäseniään.

— Eiköhän lähdetä vilkaisemaan miltä tuolla ulkona näyttää? hän murahti Ruizille.

— Menkää te yksin, vastasi Ruiz virnistäen. — Yhtä miestä ei huomata niin helposti kuin kahta.

— Me lähdemme molemmat, Ruiz, lausui Callen päättäväisesti ja sai puoliverisen kohauttamaan olkapäitään. Hän tiesi liiankin hyvin mitä tämän jäämistarjouksen takana oli. Juuri sen takia Callen ei halunnut jättää Ruizia hetkeksikään tytön kanssa kahden.

— Mennään sitten, mutta kuka pitää huolta tytöstä jos meille molemmille käy köpelösti, murahti Ruiz vastahakoisesti.

— Sylvia pystyy kyllä huolehtimaan itsestään, vakuutti Callen ja tiesi hyvin valehtelevansa. Tyttö oli vielä aivan liian heikko tekemään yhtään mitään.

Miehet kiipesivät varovaisesti maan pinnalle ja lähtivät hiipimään kohti haciendaa. Heidän hämmästyksensä oli melkoinen kun paikkaa ei oltukaan hävitetty maan tasalle. Juuri sitä he olivat odottaneet. Myöskään kumipuuviljelmää ei oltu tuhottu. Callenin pää oli täynnä kysymysmerkkejä.

— Tämä on enemmän kuin omituista, kuiskasi Ruiz kun miehet hiipivät eteenpäin pensaitten suojassa. — Tavallisesti nuo ryövärit eivät jätä kiveä kiven päälle. Nyt koko paikka näyttää siltä kuin mitään ei olisi tapahtunut. Tässä on raato haudattuna. Nenässäni kelluu kalman haju!

Miehet pääsivät vihdoin samalle tähystyspaikalle, josta he edellisenä iltana olivat katselleet verilöylyä. Kaikki näytti niin rauhalliselta, että he itsekin alkoivat epäillä uneksineensa koko kapinan ja massamurhan. Haciendan ikkunoissa loistivat valot, piikkilanka-aitaa kiersi virkapukuinen vartiosto karabiinit olalla kuten ennenkin.

— Nyt meidät peri piru, huokaisi Callen ääneen, tajuttuaan tilanteen koko kauheuden. Kaikki taistelun merkit oli huolellisesti poistettu tai korjattu. Sissit olivat asettuneet taloksi ja tehneet haciendasta itselleen jonkinlaisen varuskunnan tai päämajan. Ulkopuoliset eivät ikinä saisi tietää todellisuutta jos joku ei pääsisi hälyyttämään armeijaa apuun. Callen arvasi helposti kuinka sissit olivat hoitaneet postikoneen. Joku miehistä oli lähetetty viemään Chavezin valmiiksi laatimat kirjeet lentokentälle, joten koneen henkilökunta ei osannut aavistaa mitään pahaa tapahtuneen.

— Mutta haciendalla on oma radiolähetin, murahti Ruiz. Jos joku muu lähettää kutsun eikä saa vastausta, silloin arvellaan asioiden menneen pieleen.

— Tuskinpa vaan. Sissit ovat saattaneet lähettää Bogotan yhteysmiehelle viestin, että Chavez on antanut radistilleen potkut. Silloin kukaan ei ihmettele vaikka radio pysyykin mykkänä muutaman viikon. Chavezia pidettiin yleisesti juuri niin tuittupäisenä, että hän saattaisi hyvinkin tehdä jotakin yhtä älytöntä.

— Miksi kukaan tekisi jotakin tällaista, kysyi Ruiz epäuskoisena. — Tämä ei ole mitään tavallista sissitoimintaa. Kuka tämän

Sylvia loikkasi vuoteeltaan naarastiikerin jäntevyydellä ja raivolla ja tarrautui kaksin käsin Ruizin asetta pitelevään käteen...

homman takana oikein on?

— Sitä voit kysyä hiljaa itseltäsi, vastasi Callen kiusallisen tietoisena siitä, että hänen elämänsä jatkuminen ei enää ollutkaan niin varmaa kuin vielä pari päivää aikaisemmin.

Paljon myöhemmin Callen sai tietää, että hän oli ollut silminnäkijänä ja osallisena Latinalaisen Amerikan hurjimmassa vallankumoushankkeessa sitten Castron päivien. Sissien johdossa oli surullisen kuuluisa Luis Infante, jolla oli komennossaan lähes parituhatta vakituista taistelijaa. Chavezin haciendan valtaus kuului hänen suunnitelmaansa uuden vakinaisen päämajan hankkimiseksi. Chavezin paikka oli sijaintinsa puolesta erinomaisen sopiva Infanten tarkoituksiin, sillä sieltä käsin hän saattoi vapaasti terrorisoida ympäröivää seutua ilman suurtakaan uhkaa armeijan tai yksityisten taholta. Kukaan ei uskaltaisi epäillä Chavezin haciendaa, ei ainakaan jos se näytti ulkoapäin täysin rauhalliselta. Infante uskoi sitäpaitsi saavansa esimerkillään vähitellen koko kansakunnan liikkeeseen ja nostattamaan kapinan hallitusta vastaan. Kun kaikki oli lopussa ja Infante teloitettiin marraskuussa 1970, ruumiinavaus paljasti syyn hänen mielipuolisiin suunnitelmiinsa. Sissipäällikkö sairasti pahanlaatuista kuppaa, joka oli ehtinyt aivoihin saakka.

— Meidän olisi pitänyt painua täältä helvetin kuuseen jo eilen illalla, murisi Ruiz tyytymätömänä. — Silloin meillä oli vielä jeeppi tallella ja sissit tuskin pitivät vielä koko maakuntaa komennossaan. Nyt olemme kuin rotat loukussa. Tai emme ehkä kuitenkaan: tunnen viidakon kuin omat taskuni ja jos ehdimme livahtaa sinne rosvojen huomaamatta, olemme turvassa. Soille ne eivät ainakaan lähde meidän peräämme.

— Suunnitelma ei kuulosta hullummalta, mutta taisit kokonaan unohtaa Sylvian, huomautti Callen kuivasti. — Häntä emme voi raahata mukana, joten ainakin toisen meistä on jäätävä vahtiin jos toinen lähtee hakemaan apua.

Ruiz oli ilmeisesti unohtanut tytön sissien outoa käyttäytymistä puntaroidessaan. Hän murahti tyytymättömänä kun suuntasimme jälleen askeleemme kohti salaista piilopaikkaamme. Tyttö oli vielä valveilla kun pääsimme takaisin bunkkeriin. Hän istui telttavuoteellaan ja karbiidilampun kalpea valo lankesi hänen täyteläisille piirteilleen. Ruizin ahnas katse sai hänet vetämään huovan tiukasti uhkeitten rintojensa peitteeksi ja tytön säikähtynyt katse kiersi Ruizin olan yli Calleniin kuin apua anoen.

He viettivät koko seuraavan viikon maan alla. Oli selvää, etteivät ruokavarastot kestäisi loputtomiin ja kuitenkin he yrittivät syödä niin säästeliäästi kuin mahdollista. Jokainen sai kaksi kupillista vettä päivässä ja annoksen kylmää säilykelihaa säilykevihannesten kera. Bunkkerissa oli pienoisliesi, mutta sitä he varoivat käyttämästä, koska ruoan tuoksu olisi saattanut ilmanvaihtoaukkojen kautta kantautua sissien neniin. Se olisi saattanut merkitä paljastumista. Callen ihmetteli itsekseen Ruizin rauhallisuutta, sillä puoliverinen ei ollut yrittänyt mitään tytön suhteen. Kaikki sujui liiankin rauhallisesti aina siihen päivään saakka jolloin Ruiz kaivoi esiin aseen. Nyt sen ilkeän näköinen reikä tuijotti vaativasti Callenin otsaan ja iskuri oli jo siirtynyt taakse.

— Otatte helvetinmoisen riskin, Ruiz. Minut saatetaan napata heti kun pistän nenäni ihmisten ilmoille. Entä jos paljastan sisseille piilopaikkanne?

— Te olette liian täynnä jenkkien typerää sankaruutta tehdäksenne mitään sellaista, josta voisi koitua harmia tytölle, irvisti puoliverinen häijysti. Hän tiesi olevansa vahvasti niskan päällä.

— Oletteko aivan varma asiastanne, Ruiz? kysyi Callen vakavana ja otti ensimmäiset askeleet kohti tikkaita.

— Jos en olisi teistä aivan varma, olisin saattanut päästää teistä ilman pihalle jo aikoja sitten. Siinä olisi säästynyt sekä vettä että ruokaa. Te ette kertoisi noille kommunistipiruille mitään vaikka ne kiskoisivat kielen suustanne. Jos ne sattumalta löytäisivät meidät, tytöllä tuskin on mitään hätää. Noin muhkeaa tipua ei kannata tappaa, ei varsinkaan kun päämaja on vain kivenheiton päässä. Siellä on aina tilaa yhdelle viihdyttäjälle. Nyt olemme keskustelleet asiasta jo aivan tarpeeksi, joten voitte alkaa nostella. Toivon todella, että pääsette läpi. Maailma on vielä täynnä naisia, joita en ole ehtinyt . . .

Ruiz tarttui vapaalla kädellään luukun salpalaitteen laukaisijaan. Hänen katseensa saatteli Callenia, joka asteli hitaasti ylös tikkaita. Silloin alkoi tapahtua. Sylvia loukkasi vuoteeltaan naarastiikerin jäntevyydellä ja raivolla ja tarrautui kaksin käsin Ruizin asetta pitelevään käteen. Pitkät ja terävät kynnet pureutuivat lihaan ja saivat karjahduksen purkautumaan puoliverisen huulilta. Ruiz ei kuitenkaan ollut poissa pelistä. Ase istui yhä hänen kädessään kuin valettuna ja vapaa käsi sivalsi tyttöä murskaavalla voimalla vasten kasvoja. Tämä suistui tuskasta vingahtaen maahan. Callen oli kuitenkin heti tilanteen tasalla. Tytön iskettyä kyntensä Ruizin ranteeseen jenkki kääntyi salamannopeasti ja ponkaisi tarzanhypyllä puoliverisen niskaan. Tämä ei ehtinyt laukaista asettaan vaan molemmat paiskautuivat voimalla kovaan lattiaan. Ase lensi Ruizin kädestä kaaressa säilykepurkkien joukkoon. Metallin kolina oli korviahuumaava.

Ruiz ehti ensin jaloilleen ja oli juuri sukeltamassa aseen perään kun Callenin moukarinyrkki pamahti hänen niskaansa halvaannuttavalla voimalla. Tuskallinen örähdys pääsi puoliverisen suusta. Isku sai hänet suistumaan voimattomana polvilleen. Callen täydensi työnsä tempaamalla tukevan otteen Ruizin öljyisestä tukasta. Se toi puoliverisen naamataulun sopivan matkan päähän Callenin luisesta polvesta, joka upposi rusahtaen kauhusta parkaisevan etumiehen hammastarhaan. Jälki oli yhtä verinen kuin haciendan tappotanner. Veren valuessa vuolaana virtana molemmista suupielistä Ruiz suistui kanveesiin. Silmät olivat käännähtäneet nurin hänen päässään. Tilannetta olisi voinut hyvällä syyllä kutsua täydelliseksi tyrmäykseksi.

Callen pyyhki hikeä otsaltaan ja noukki pistoolin sormiinsa säilykepurkkien joukosta. Varmistin napsahti takaisin paikoilleen ja ase siirtyi Callenin vyöhön. Sitten hän kiiruhti ottamaan selvää tytön voinnista. Tämä makasi yhä lattiassa ja irvisti tuskasta. Callen tutki nopeasti haavoittuneen jalan. Se ei ollut kuitenkaan kärsinyt rytäkässä lisävaurioita. Sylvian kasvot olivat kokeneet melkoisen iskun ja niiden väri muuttuisi epäilemättä sinertäväksi. Callen nosti tytön varovasti käsivarsilleen ja kantoi tämän takaisin telttavuoteelle.

— Kiitoksia avusta, hän ähkäisi saatuaan tytön lasketuksi käsistään. — Pelastitte henkeni, sillä tuolla ylhäällä olisin ollut vainaa tunnin sisällä. Sissejä vilisee joka puolella kuin rottia kaatopaikalla. Haen tuolta lääkekaapista teille hieman lääkettä lievitykseksi. Morfiini meidän on kuitenkin syytä säästää todelliseen tarpeeseen.

— Antakaa olla. Kyllä minä pienen kivun kestän, kuiskasi tyttö ja viittasi Callenia pysymään paikallaan. — Taidan olla oikeassa jos väitän isäni olevan kuollut, vai kuinka?

Callen ei sanonut mitään, mutta nyökkäsi vaisusti ensihämmästyksestään toivuttuaan. Vahvistus ei suurestikaan hätkähdyttänyt tyttöä.

— Sitä minä arvelinkin, hän virkkoi väsyneesti ja sulki silmänsä ikäänkuin saadakseen pyyhittyä menneen viikon tapahtumat mielestään. Samassa kuului tikkaitten juurelta rahinaa. Ruiz kömpi vapisevin jaloin pystyyn tyrmäyksestä toivuttuaan, ilmeisen rauhoittuneena.

— Toivottavasti ymmärrätte minunkin näkökantani, Callen, hän ähki hampaita suustaan syljeskellen. — Me kolumbialaiset päästämme niin kovin helposti tunteemme valloilleen. Niitä on hyvin vaikea hillitä. Kaikesta huolimatta olen yhä ystävänne, jos haluatte uskoa minua.

Callen ei ollut kovinkaan vakuuttunut Ruizin vilpittömyydestä. Hän otti pari rivakkaa askelta puoliverisen suuntaan ja oli aikeissa tarjota tälle saapasta vastaukseksi. Omituinen ääni keskeytti hänen aikeensa. Heidän yläpuoleltaan kuului aivan selvästi askeleita ja raahaavaa ääntä. Kaikki kolme pidättivät henkeään ja odottivat kalman kolkutusta kattoluukkuun. Jännitys tiivistyi melkein käsinkosketeltavaksi. Kukaan ei uskaltanut liikuttaa varvastaankaan pelosta paljastaa piilopaikka ylhäällä mahdollisesti piileskeleville sisseille. Jokainen noista kolmesta kuuli sydämensä lyönnit kuin pajavasaran iskuina rumpukalvojaan vasten. Kihelmöivää piinaa kesti viisi minuuttia. Sitten ylhäältä kuuluneet äänet kaikkosivat ja lakkasivat lopulta kokonaan.

— Mitä helvettiä se oli? ähkäisi Ruiz voipuneesti ja vaipui istumaan tikkaitten juureen.

Luis Infanten johtama sissiarmeija terrorisoi julmasti lounaisen Kolumbian vuoriseutuja.

— Sinä saat luvan kiivetä ottamaan siitä selvän, murahti Callen ja veti pistoolin karskisti esiin. Ruiz totteli vikkelästi ja kiipesi tikkaille, vaikka liikkuminen näyttikin tuottavan hänelle tuskaa. Irvistellen hän työnsi luukun syrjään. Se kävi jostakin syystä tavallista kömpelömmin, ikäänkuin betonilohkare ei olisi ollut kunnolla kiskoillaan. Tavallisesti luukun avaaminen aiheutti raikkaan ulkoilman virtaamisen bunkkeriin, mutta tällä kerralla ei tapahtunut mitään. Aukosta ei myöskään kajastanut valoa. Ruiz työnsi kätensä aukkoon ja veti sen nopeasti pois kuin kuumalta liedeltä. Kirous pääsi hänen ruhjotuilta huuliltaan.

— Helvetin perkele! Aukko on tukittu, kähisi puoliverinen raivoissaan.

— Mitä sinä hourit? kysyi Callen hämmästyneenä. Pelko alkoi käärmeen tavoin madella hänen tajuntaansa. Ruiz vastasi kohottamalla molemmat kätensä päänsä päälle ja yrittämällä kaikin voimin punnertaa luukun päällä olevaa estettä syrjään. Se ei onnistunut.

— En tiedä mitä meidän niskaamme on kasattu, mutta se on ainakin tehty metallista. Luultavasti yksi tai useampia ammuslaatikoita. Painavat ainakin tonnin. Olemme näköjään joutuneet ojasta allikkoon!

Pakolaisten tietämättä sissijoukot olivat siirtäneet osan ammustaydennyksistään juuri siihen varastoon, jonka alle bunkkeri oli kaivettu. Hämärässä laatikoitten kuljettajat eivät olleet huomanneet luukkua, vaan olivat kuormanneet laatikot suoraan sen päälle. Bunkkerin asukkaat olivat toistaiseksi paremmassa turvassa kuin koskaan, sillä laatikkopinon alta luukkua ei tultaisi löytämään ennenkuin viimeinenkin ammuslaatikko kuljetettaisiin pois. Siihen saattaisi kulua kuukausia ja kuolema olisi paljon nopeampi.

Henkilökohtaiset kannat unohtuivat hyvin äkkiä uuden vaaran ilmaannuttua. Callen ja Ruiz työskentelivät epätoivoisesti saadakseen bunkkerin aukon vapaaksi. Yritykset olivat tuomittuja epäonnistumaan. Miehet vetäytyivät takaisin bunkkeriin vetämään henkeään ja miettimään tilannetta. Se tuntui alkuun melko toivottomalta.

— Taitaa olla turhaa puskea päätämme seinään, huokasi Callen vihdoin. — Jos jatkamme samaan malliin, joku saattaa kuulla metelöimisemme tuonne ylös ja se tietää nikkeliä. Parasta keksiä hiljaisempi konsti.

— Mitä me sitten voimme tehdä? kysyi Sylvia värisevällä äänellä. Callen naurahti vaisusti.

— Aluksi voimme ainakin odottaa ja koettaa keksiä jotakin järkevää. Emme me toistaiseksi ole nälkään kuolemassa, ei sinne päinkään. Sissit saattavat koska tahansa tulla siirtämään tuon lastin muualle. Jos eivät tule, voimme koettaa porata reiän tuon laatikon pohjaan. Saattaa olla, että metalli on kyllin ohutta ja onnistumme. Jos voimme tyhjentää sen alakautta, paino vähenee niin paljon, että pystymme nostamaan sen syrjään. Tässä vaiheessa ei siis ole mitään syytä heittäytyä toivottomaksi.

— Kynsilläkö tuo terässeinä puhkaistaan, Callen? En ole ainakaan tähän saakka huomannut täällä mitään liekinheittäjään viittaavaa, lausui Ruiz katkerana.

Ruiz puhui totta. Heiltä puuttui työkaluja. Sen Callen sai katkerasti huomata tutkittuaan bunkkerin jokaisen mahdollisen piilopaikan läpikotaisin. Inventaario osoitti, että heillä oli käytössään muutama purkinavaaja, muutama keittiöveitsi, kahdet tongit ja pari ruuvitalttaa. Niillä ei luultavasti saisi pienintäkään koloa teräkseen. Joka tapauksessa oli pakko yrittää.

— Sinä saat ottaa ensimmäisen vuoron, Ruiz, virkkoi Callen vaisusti ja ojensi etumiehelle purkinavaajan. Tämä katseli amerikkalaista hieman ivallisesti ja nuolaisi kuivuneen veripisaran suupielestään.

— Oli todella ensiluokkainen idea kätkeytyä tänne sissejä pakoon, vai kuinka Callen? hän kysyi myrkyllisesti. Tämä ei vastannut. Ruiz kirosi ja kiipesi tikkaille. Työ alkoi huonoissa merkeissä.

— Jos aiomme päästä täältä elävänä, meidän on viisainta tehdä tiukasti yhteistyötä ja unohtaa menneet, Ruiz, virkkoi Callen hetken kuluttua. — Jos alat vielä rettelöimään, täällä on sen jälkeen yksi ruumis ja kaksi elävää olentoa. En kovin mielelläni poraa kuulaa kalloosi, koska tiedän kokemuksesta kuinka hauskaa on asua samassa huoneessa ruumiin kanssa. Löyhkä on vähemmän miellyttävä, varsinkin jos yhdessäolo kestää kauemmin kuin muutaman päivän.

Etumies ei kommentoinut Callenin saarnaa vaan jatkoi kiroillen työtään. Kun hän väsyi, Callen kiipesi vuorollaan tikkaille ja jatkoi siitä mihin Ruiz oli jäänyt. He tekivät työtä kunnes molempien kädet olivat verillä. Menestys oli todella olematon, sillä ainoa tulos oli laatikon pohjasta raavittu maalikerros. Itse teräkseen heidän työkalunsa pystyivät yhtä vähän kuin maitohampaat betoniin. Työkalut särkyivät yksi toisensa jälkeen. Muutaman päivän kuluttua jäljellä oli vain yksi ainoa purkinavaaja.

— Tämä on aivan pähkähullua, ähki Ruiz voimattomana. — Se ei tule ikinä onnistumaan. Jos rikomme viimeisen purkinavaajan, tulemme kuolemaan nälkään. Pelkin kynsin ei kukaan vielä ole säilykepurkkia avannut.

— Olet oikeassa. Meidän on pakko luopua, tunnusti Callen.

Ruiz virnisti tyytyväisenä kuullessaan nuo sanat Callenin suusta. Samassa hän kuitenkin muisti jotakin, joka sai katkeran sävyn hänen virnistykseensä.

— Purkkeja ei avata kynsillä eikä paljon hampaillakaan. Riivatun vaikeaa se olisi ainakin niillä harvoilla, jotka minulle jäi jäljelle. leukaluu taitaa olla melkein aivoissa saakka!

Callen ei halunnut kuunnella Ruizin valituksia ja sulki korvansa kylmäverisesti. Sitäpaitsi hänellä oli muita huolia. Alkuaikoina hän oli ollut hyvin selvillä ajan kulusta, mutta nyt olivat päivät menneet sekaisin. Sekä Callenin että Ruizin kellot olivat kerran pysähtyneet heidän molempien ahertaessa samanaikaisesti tikkailla. Sen jälkeen ei tarkasta ajasta ollut tietoa. Yöt ja päivät sekoittuivat yhdeksi jatkuvaksi pimeydeksi, sillä valoa ei ollut varaa pitää muuta kuin ruoka-aikoina. Lamppujen polttoainetta oli säästettävä. Kukaan heistä ei enää uskaltautunut vannomaan bunkkerivankeuden pituutta. Se saattoi olla yhtä hyvin kolme viikkoa kuin kolme kuukautta.

Callenin viimeinen ponnistus sai tytön upottamaan helmenvalkoiset hampaansa hänen olkapäähänsä ja päästämään naarastiikerin valitusta muistuttavan äänen. Sitten molemmat laukesivat niin rajusti, että puistatus kulki kuumana aaltona heidän lävitseen...

— Entä jos sissit ovat jo lähteneet? kysyi Sylvia alistuneesti miehiltä. Tytön reisi oli parantunut melkoista vauhtia, joten sillä saattoi ottaa jo muutaman ontuvan askeleen.

— Saattaa olla, ettei siellä ole enää ketään, mutta siitä ei voi mennä takuuseen, huomautti Callen.

— Entä jos ampuisit muutaman laukauksen ilmastointiputken kautta, Dan? Jos sotilaat ovat tulleet, he saattavat kuulla ja tulevat pelastamaan meidät täältä.

— Se saattaisi olla meidän loppumme, Sylvia. Jos sotilaat ovat täällä, meidät ehkä pelastettaisiin. Jos sissit kuulevat laukaukset ja tulevat ottamaan selvää niiden alkuperästä, meidät tapettaisiin aivan varmasti. Sinulle saattaisi käydä vielä pahemmin. Ymmärrät kai mitä tarkoitan? Vielä tällä hetkellä meillä on sekä ruokaa että vettä jäljellä. On parasta, että odotamme niin kauan kuin niitä riittää. Toivo ei suinkaan vielä ole mennyt.

— Pitäkää kitanne kiinni, molemmat! Pääni on halkeamaisillaan! karjui Ruiz, joka alkoi olla hermoromahduksen partaalla. Etumies ei ollut enää päiväkausiin luonut silmäystäkään tyttöön ja se oli Callenin mielestä selvä merkki puoliverisen asteittaisesta henkisestä luhistumisesta. Callen toivoi toisinaan olevansa itse samanlaisessa tylsässä tilassa, sillä nyt kun hän istui toimettomana, ajatukset kiertyivät pakostakin tyttöön, jonka lämpimän hengityksen hän saattoi kuulla viereltään. Sylvian rikkinäinen yöpaita oli enää pelkkä repale, joka roikkui hänen uhkean vartalonsa yllä vain symbolisena peitteenä. Se ei kätkenyt katseelta yhtään kohtaa hänen sopusuhtaisessa ruumiissaan. Alkuaikoina tyttö oli häveliäästi kietoutunut huopaan, mutta viikkojen vieriessä hän tuli yhä välinpitämättömämmäksi ja oli lopulta aivan luontevasti ilman vaatteita miesten seurassa. Päivien kuumuus oli joskus niin tukahduttava, että se pakotti hänet heittämään jopa yöpaitariepunsa menemään. Callenin silmät mittailivat kaiholla tytön valkeata ja sametinpehmeää ihoa. Jos hän olisi ollut yksin Sylvian seurassa, tytön pyöreät rinnat olisivat pian saaneet tuntea hänen käsiensä kosketuksen. Hän olisi halunnut puristaa ja hyväillä niitä sydämensä pohjasta, mutta Ruizin läsnäolo sai Callenin karkoittamaan ajatuksen mielestään. Hän tiesi olevansa syyllistymäisillään samaan tekoon, josta hän aikaisemmin moitti ankarasti etumiestä. Nyt Callenin oli toisaalta helpompi ymmärtää puoliveristä, sillä etelämaalainen veri oli aina ollut kuumaa. Callen leikitteli mielessään ajatuksella, olisiko tyttö suostuvainen. Veikkauksen tulos oli, että hänen mahdollisuutensa Sylvian suhteen olisivat melkoiset. Kaikki jäi kuitenkin pelkän ajatusleikin asteelle.

Lopulta Ruizin mieliala oli lähellä täydellistä hulluutta. Hänen mielipuolista karjuntaansa ei enää jaksanut kuunnella. Etumiehen ruhjottu suu oli pahoin tulehtunut ja huulet olivat turvonneet melkein banaanin kokoisiksi. Pari etuhammasta oli uponnut tärskyn voimasta syvälle hammasluuhun ja tulehdus oli tehnyt miehen olon kertakaikkiaan sietämättömäksi. Hän ulisi yöt kuin koira ja karjui päivät kuin piinattu tiikeri.

— Minun on vedettävä nuo hampaat ulos, Ruiz. Jos jatkat tuota karjumistasi, olemme kaikki ennen pitkää pähkähulluja. Minulla on sopivat tongit ja tarpeeksi morfiinia nukutukseen. Kipu lakkaa heti kun hampaat ovat ulkona ja saamme jodia tulehtuneisiin paikkoihin.

— Sinä tapat minut, ulisi Ruiz toivottomana.

— Paskapuhetta. Tämä on sinun ainoa mahdollisuutesi. Olisi ollut liian onnellinen sattuma, että olisit joutunut samaan bunkkeriin hammaslääkärin kanssa. Tongit ja morfiini tekevät minusta tässä tilanteessa yhtä pätevän tohtorin kuin ammattilaisestakin!

Lopulta tuska sai voiton pelosta ja Ruiz suostui tohtoroitavaksi. Callen ruiskutti kokonaisen viivan morfiinia etumiehen käsivarteen ja veti tongit esiin. Heti kun Ruiz oli unessa, Sylvia piteli hänen leukojaan avoinna ja Callen kiskoi molemmat hampaat irti. Ne olivat valmiiksi katkenneet ja tulivat helposti ulos. Kaikki oli muutamassa sekunnissa ja Ruiz makasi lattialla vanutuppo suussaan.

— Sammuta lamppu, Sylvia. Saatamme tarvita valoa myöhemmin ja polttoainetta ei ole enää nimeksikään jäljellä.

— Kuinka kauan Ruiz pysyy unten mailla? kysyi tyttö uteliaasti ja nousi seisomaan.

— Hitostako minä sen tietäisin. Pari tuntia ainakin, sillä sinä nukuit samalla annoksella koko päivän.

— Sitä minä arvelinkin, kuiskasi tyttö lämpimästi. Hän nosti kätensä Callenin hartioille ja mies tunsi tytön kukkean vartalon painuvan kiihkeästi hänen omaansa vasten. Yöpaidan riekale oli unohtunut jonnekin tuntemattomaan paikkaan. — Olen halunnut sinua alusta saakka, Dan. Et usko kuinka odottavan aika voi olla pitkä! jatkoi Sylvia kehräävällä äänellä.

Callen oli yhtä aikaa sekä hämmästynyt että äärettömän kiihtynyt. Hän muisti nyt aikaisemmat veikkauksensa omista mahdollisuuksistaan, jotka silloin olivat tuntuneet melkoisilta. Hän oli siis ollut oikeassa. Tyttö oli nyt hänen edessään kuin etelämaalainen jumalatar, jonka äärettömän täyteläiset rinnat työntyivät useita tuumia hänen vartalonsa ääriviivojen ulkopuolelle. Callenin karheat kädet pusertuivat noiden pehmeiden puolipallojen ympärille ja tytön suusta pääsi kuuma huokaus.

— Olen todella odottanut tätä tilaisuutta, Dan. Valitettavasti minun on tunnustettava, ettet sinä ole ensimmäinen mies, joka makaa minun kanssani. Bogotassa eräs ylioppilas opetti meille Pyhän Augustinuksen oppeja teoriassa ja tuntien jälkeen sain häneltä vielä käytännön yksityisopetusta. Toivottavasti se ei kuitenkaan haittaa . . .

Callen tuskin kuuli näitä kuiskaamalla lausuttuja tunnustuksia. Hänen kätensä hamuilivat pitkin valkeita reisiä ja ihastelivat niiden pehmeyttä. Lopulta he molemmat makasivat vierekkäin lattialla.

— Varovasti sitten, Dan. En halua repiä haavojani auki enää tässä vaiheessa, kuiskasi tyttö miehen korvaan. Hänen kapeat sormensa päästelivät samalla miehen vyötä auki. Toisella kädellään Sylvia ohjasi täyteläisen rintansa Callenin huulten väliin. Mies suuteli sitä himokkaasti ja tunsi nännin paisuvan nopeasti mansikan kokoiseksi. Hänen nuoleskellessaan sitä karhealla kielellään tyttö voihki mielihyvästä ja pyysi vihdoin kuiskaten Callenia tekemään saman myöskin toiselle nännille. Sylvia ei tarvinnut enää mitään lisäkiihotusta vaan suorastaan raastoi Callenin päälleen ja auttoi miehen tunkeutumaan sisäänsä koko pituudeltaan. Tytön kynnet pureutuivat kipeästi miehen selkään ja molemmat elivät muutaman ohikiitävän kiihkeän hetken toisiinsa hautautuneina. Callenin viimeinen ponnistus sai tytön upottamaan helmenvalkoiset hampaansa hänen olkapäähänsä ja päästämään naarastiikerin valistusta muistuttavan äänen. Sitten molemmat laukesivat niin rajusti, että puistatus kulki kuumana aaltona molempien lävitse. Kun Sylvian reidet puristivat miehestä kaiken mahdollisen mehun irti, hän ei voinut olla ajattelematta Ruizia, joka makasi morfiininukutuksessa vain muutaman metrin päässä. Etumies polttaisi päreensä pahemman kerran jos tietäisi. Siitä Callen oli varma.

Kun Ruiz vihdoin palasi tajuihinsa, sekä Callen että tyttö istuivat pukeutuneina vuoteen laidalla. Etumies vääntäytyi kiroillen pystyyn ja sylkäisi vanutukon suustaan. Callen nousi samalla istuimeltaan ja otti muutaman nopean askeleen luukun alle. Hän oli selvästi kuullut jotakin muutakin kuin Ruizin kiroilun. Laatikoita liikuteltiin vajassa heidän yläpuolellaan edes takaisin. Laahaava ääni kantautui selvästi bunkkeriin. Seurasi taas muutama henkeäsalpaava minuutti. Heidän paljastumisensa oli nyt todella veitsen terällä, sillä sissit saattaisivat huomata luukun ja tulla epäluuloisiksi. Ei ollut mahdotonta, että Ruizin kiroilu olisi kuulunut myös heidän korviinsa. Kolmikko seisoi hiiren-

— Tämä on *minun* sellini! Olen asunut täällä yksin yli kolmekymmentä vuotta enkä jumaliste aio jakaa tätä *kenenkään* kanssa!!
STRAND

hiljaa paikoillaan ja odotti mitä tuleman piti. Kuolema ei kuitenkaan ollut teroittanut viikatettaan heitä varten, sillä äänet lakkasivat pian kuulumasta ja bunkkerissa vallitsi jälleen kerran piinallinen hiljaisuus.

Callen odotti puoli tuntia ja kiipesi sitten tikkaille. Betoniluukku siirtyi nyt syrjään huomattavasti kevyemmin kuin ennen. Sen päällä ollut paino oli poissa! Laatikot olivat kadonneet. Luukun avautuessa äänettömästi sisään virtasi sekä raikas tuulenhenkäys että kimppu auringonsäteitä. Callen pisti päänsä ulos luukusta ja olisi halunnut kiljua riemusta.

— On korkea aika ottaa hatkat, Ruiz, hän virkkoi vakavana palattuaan takaisin bunkkerin pohjalle.
— Ruoka ja vesi loppuvat parissa päivässä. Vaikka niitä olisikin riittämiin, saatamme joutua uudelleen loukkuun jos jäämme tänne piileskelemään. On pakko saada apuvoimia hälyytetyksi, se on meidän viimeinen mahdollisuutemme pelastua.

— Mitä hittoa me voisimme tehdä? Ruoka ja vesi on lopussa, viidakko täynnä sissejä. Suoalueen kautta emme voi yrittää ilman muonaa, sillä siellä ei ole mitään syötäväksi kelpaavaa!

— Minulla on parempi suunnitelma, Ruiz virrkkoi Callen hymyillen. — Haciendan varastot ovat täynnä raakakumia. Sitä on satoja tonneja. Jos saamme sen tuikatuksi tuleen, roihua ei pysty sammuttamaan edes taifuuni. Siitä lähtee niin paksu ja musta savu, että se näkyy kirkkaalla ilmalla satojen mailien päähän. Armeijan tiedustelu huomaa kyllä sellaisen savumerkin ja ottaa tänne yhteyttä radiolla. Jos kukaan ei vastaa, ne käsittävät jotakin olevan vinossa. Siinä on meidän pelastuksemme tästä helvetinloukusta.

— Millä helvetillä me pääsemme käsiksi kumivarastoon? Se on piikkilangan sisäpuolella!

— Jos Sylvia käytti salakäytävää päästäkseen sieltä ulos, me voimme käyttää samaa käytävää päästäksemme takaisin sisään!

Kaksi tuntia ennen päivänkoittoa Callen ja Ruiz livahtivat ulos bunkkerista lähtien varovasti etenemään kohti haciendaa. He seurasivat huolellisesti karttaa, jonka Sylvia oli piirtänyt heille haciendaa ympäröivästä maastosta. Siihen oli tunnelin suuaukon sijainti merkitty hyvin tarkasti ja sen löytäminen oli pimeässäkin lastenleikkiä. Aukko oli tiheikössä ja niin hyvin naamioitu, ettei sitä olisi huomannut edes metrin päästä, ellei tiennyt sen olemassaolosta. Miehet arvioivat aukon olevan ainakin 50 metrin päässä piikkilangasta ja kolminkertaisen matkan päässä päärakennuksesta. Jännittyneinä molemmat laskeutuivat pimeyteen vetäen puisen ja mestarillisesti naamioidun luukun perässään kiinni.

Tunneli päättyi puiseen oveen, joka oli huomaamattomasti upotettu päärakennuksen keittiön seinään. Ruiz avasi sen äärimmäisen varovasti. Saranat oli voideltu hyvin, sillä ääntäkään ei kuulunut. Keittiö oli pimeänä ja ilmeisen tyhjä. Ennen niin siisti huone oli kuin kaatopaikka, tyhjiä rommipulloja ja homeisia ruoantähteitä

Kului puolisen tuntia ja bunkkerin asukkaat kuulivat ensimmäisten hakkujen iskeytyvän betoniseen salaluukkuun. Hyvin raudoitettu betonijärkäle tuntui kuitenkin vastustavan sissien yrityksiä. - Ne saatanat löysivät meidät sittenkin!

lojui kaikkialla. Haju oli vähemmän miellyttävä.

— Meidän on pakko saada jostakin bensiiniä tai kerosiinia tai mitä tahansa hyvin syttyvää ja palavaa, kuiskasi Ruiz kurkistaessaan ulos keittiön ikkunasta. Kumivarasto näkyi tummana möhkäleenä pimeydessä. Piha ei ollut valaistu ja se auttoi heidän suunnitelmansa toteuttamista melkoisesti. Matkaa oli ainakin 150 metriä, mutta Callen uskoi heidän selviävän. Bensiini oli autotallissa, mutta sinne ei ollut asiaa, koska talli oli etuoven valojen piirissä. Silloin Callenin silmät sattuivat keittiön nestekaasulieteen. Asia oli ratkaistu. Nestekaasupullot olivat keittiön ulkoseinustalla hyvässä järjestyksessä. Miehet hiipivät pihalle ja Ruiz irroitti yhden pulloista varovasti kiinnikkeistään.

Callen lähti edellä varmistamaan, että reitti olisi selvä. Oli enemmän kuin luultavaa, että kumivarastossa oli vartija. Sissi oli tehtävä ensin vaarattomaksi, vasta sitten voitaisiin kumi tuikata tuleen. Callen ryömi polvillaan kohti varastoa ja ehti parinkymmenen metrin päähän. Silloin ovi aukeni ja ulos asteli sissi, joka rauhallisesti sytytti savukkeen, puhalteli haikuja ja vihelteli hiljaa. Callen ei uskaltanut kunnolla hengittääkään, sillä paljastuminen juuri nyt olisi tiennyt hyvin todennäköisesti kuolemaa heille kaikille. Vihdoin pahaa aavistamaton vartija tumppasi savukkeensa ja kääntyi takaisin varastorakennukseen. Callen aikoi juuri kohottautua ja loikata sissin niskaan kun keittiön suunnalta kuului metällin kalahdus. Callen kirosi mielessään Ruizin kömpelyyttä ja odotti vartijan kääntyvän minä hetkenä hyvänsä. Tämä ei kuitenkaan tuntunut kuulleen mitään, sillä mies ei palannut enää ovelle. Callen nousi varovasti ja hiipi ovelle. Vartija istui parin askeleen päässä ovesta ja rasvaili karabiniaan. Hän ei huomannut aavemaisen hiljaa hiipivää Callenia, joka pääsi pimeän turvin aivan miehen eteen, ennenkuin tämä tajusi mitään. Se olikin jo liian myöhäistä, sillä jenkin pistoolin perä rusahti samassa sissin pääkuoreen tappavalla voimalla. Ääntä päästämättä sissi vierähti maahan ja karabiini kirposi hänen käsistään.

Ruiz saapui paikalle muutamaa minuuttia myöhemmin nestekaasupullo olallaan.

— Onko tuo jätkä varmasti hiljainen? hän kysyi epäluuloisesti ja viittasi maassa makaavaan sissiin.

— Hiljainen poika. Ei takuulla edes tiennyt kuka hänet nitisti. Onni, ettei täällä ollut muita, se olisi tiennyt ammuskelua ja sitä meidän on syytä välttää.

— Vauhtia sitten! Paikka on saatava roihuamaan ja äkkiä. Sissit nukkuvat vielä pari tuntia ja vaikka hälytys annettaisiin he eivät unenpöpperössä tiedä mitä tekisivät. Jos tuuli pääsee heti vauhtiin, tätä paikkaa ei pelasta pirukaan. Saattaa mennä päärakennuskin sen sileän tien.

Miehet kantoivat nestekaasupullon keskelle kumivarastoa, kasasivat sen ympärille kaikkea mahdollista helposti syttyvää ja tuikkasivat koko komeuden tuleen. Liekit nuolivat ahneesti kuivia sytykkeitä ja pian pullo oli tiiviin tulimeren ympäröimä. Näytelmä oli alkanut.

Nyt mentiin! pullo räjähtää viidessä minuutissa ja sen jälkeen tämä paikka roihuaa kuin helvetin esikartano.

Miehet ottivat jalat alleen kumivarastosta ja painelivat kyyryssä kohti haciendan päärakennusta. He ehtivät muutaman metrin päähän keittiön ovesta kun matka katkesi. Kulman takaa ilmestyi kolme sissiä, jotka melkein törmäsivät tuhopolttajiin. Sissit yllättyivät yhtä paljon kuin Callen ja Ruizkin, mutta sissit eivät kulkeneet aseet valmiina kädessään ja se koitui heidän kohtalokseen. Callenin automaatti räiskähti kolmesti ja miehet keikahtivat kasteiselle nurmelle. Pauke sai ryminän syntymään talossa kun äkkiherätyksen saaneet sissit poukkoilivat aseitaan etsien. Callen ja Ruiz rynnistivät keittiöön ja suoraan salakäytävään. Ovi pamahti kiinni heidän jälkeensä tuskin sekuntiakaan liian aikaisin. Ehdittyään käytävään heidän korvansa erottivat kumean jysähdyksen. Nestekaasu oli räjähtänyt ja suunnitelma oli siis onnistunut.

Miehet rynnistivät täyttä vauhtia ulos salakäytävästä ja ehtivät tuskin vilkaista taakseen. Sen verran he kuitenkin ehtivät nähdä, että paksu, musta savu tuprusi ulos kumivarastosta. Pian liekit löisivät läpi ohuesta katosta ja sisseille riittäisi katselemista ainakin kuudeksi tunniksi. Vahtikoirien haukunta kuului piikkilangan rajaamalta pihalta ja se sai miehet kiiruhtamaan askeleitaan entisestäänkin. Jos koirat pääsisivät heidän jäljilleen, heidän henkensä saattaisi olla enää palaneen puupennin arvoinen. Lopulta he olivat bunkkerissa ja laskeutuivat läähättäen tikkaita alas. Luukku lennähti paikoilleen.

— Onnistuiko? hengähti Sylvia

kiihtyneenä.

— Onnistui, vastasi Callen väsyneesti. Hänen kasvoillaan ei näkynyt hymynhäivettäkään.

Kului puolisen tuntia ja bunkkerin asukkaat kuulivat ensimmäisten hakkujen iskeytyvän betoniseen salaluukkuun. Hyvin raudoitettu betonijärkäle tuntui kuitenkin vastustavan sisien yrityksiä.

— Ne saatanat löysivät meidät sittenkin! Vahtikoirat ovat nuuskineet jälkemme selville, kuiskasi Ruiz raivoissaan.

Sylvia nyyhkytti kauhuissaan ja Ruiz tarttui tiukasti kiinni kattoluukun tukemiseen tarkoitettuun pylvääseen, siirtäen sen paikoilleen. Callen hoiteli toisen tolpan kohdalleen. Nyt betonilohkare ei ainakaan joustaisi sisään päin, iskivätpä sisien hakut siihen kuinka voimallisesti tahansa. Jyske oli valtava ja koko bunkkeri tuntui vapisevan. Pölyä ja kivenpalasia varisi katosta heidän niskaansa. Ilma alkoi käydä vaikeaksi hengittää. Lopulta betonilaattaan ilmestyi pieni reikä, joka kuitenkin suureni uhkaavasti. Pian se olisi niin suuri, että kivääripiippu mahtuisi siitä sisään.

— Pois tulilinjalta, Sylvia, kuiskasi Callen ja viittasi tyttöä maastoutumaan vuoteen alle. Samassa Ruizin tukipylväs petti ja suistui rymisten bunkkerin seinää vasten. Callen ei uskaltanut yksin jäädä luukun alle, vaan hyppäsi syrjään ja veti aseensa esiin. Saman tempun teki Ruiz, joka oli takavarikoinut aseen yhdeltä tyhjää potkaisseelta sissiltä haciendan pihalla. Hakut ja rautakanget olivat tehneet tehtävänsä ja luukku rämähti irti saranoiltaan. Callenin ja Ruizin yhteislaukaus tipautti ensimmäisen sissin suoraan bunkkerin pohjalle. Puolet miehen päästä oli lentänyt taivaan tuuliin. Muut sissit heittäytyivät suojaan. Samoin tekivät Ruiz ja Callen, jotka hakivat turvaa seinän viereltä.

— Toivottavasti niillä ei ole kranaatteja, huokasi Callen ääneen. — Se olisi paskainen loppu hyvin alkaneelle yritykselle!

Samalla hetkellä ilmestyi aukkoon jättiläiskokoinen susikoira, joka selvästi aikoi loikata piileksijöitten niskaan. Callen painoi liipasinta ja koira kierähti ulvahtaen sivuun. Tilalle rynnisti heti kaksi samanlaista hurttaa, jotka olivat ilmeisen halukkaita tappamaan bunkkerissa piileskelevät. Koirat olivat sisällä ennenkuin Callen ehti ampua uudelleen ja toinen irvihampaisista elukoista rynnisti suoraan kohti Callenin kurkkua. Koiran mahtava hyppy kaatoi jenkin kumoon. Hän ehti tuntea hurtan valtavien leukojen uppoavan olkapäähänsä ja kuuli Ruizin aseen haukahtavan. Koira nytkähti ja lysähti hänen päälleen. Ulkoa alkoi kuulua kiihtyvää ammuntaa, joka läheni koko ajan. Juuri silloin Callenin tajunta pimeni.

— Kun tulin vihdoin tajuihini, makasin armeijan paareilla, kertoi Callen myöhemmin haastattelijalle. Hänen ennen tajunnan menettämistään kuulemansa ammunta johtui siitä, että Kolumbian armeijan helikopterijoukot olivat hyökänneet haciendan vallanneiden sissien kimppuun. Savu oli hälyyttänyt heidät tutkimaan asioita juuri kuten Callen oli arvellutkin. Kun sissit huomasivat sotilaiden tulon, heille tuli kiire viidakkoon. Vain jokunen noista metsäläisistä uskalsi ammuskella päin sotilaita. Haciendalla oli vain pieni joukko Infanten miehiä, pääosa oli lähtenyt ryöstöretkilleen ympäröivään maakuntaan. Kun he vihdoin palasivat tukikohtaan, heitä odotti siellä epämieluinen yllätys: komppania hampaisiin saakka aseistautuneita sotilaita konepistoolien takana. Alle viikossa oli joko joukolta laulu seis. Callen, Ruiz ja Sylvia oli siirretty ensimmäisellä helikopterilla Florencen sotilassairaalaan. Sinne kantautuneet tiedot kertoivat Infanten itsensä päässeen pakoon, mutta tuo aivokuppaa sairastava kapinakenraali joutui kyllä lopulta loukkuun ja teloituskomppanian eteen. Se oli piste erään värikkään vallankumoushankkeen historiassa.

Dan Callen palasi lopulta takaisin töihin, mutta piti ennen sitä hyvin ansaitun loman.

— Sen kumiplantaasivallankumouksen jälkeen päätin pysyä mahdollisimman kaukana viidakosta. Kun kuulin jälkeenpäin, että olimme olleet maan alla kokonaista 37 päivää, päätin visusti astua seuraavan kerran maan pintaa alemmas vasta laudoissa.

Näin kertoi Callen työhön palattuaan haastattelijalle. Hän sanoi myös, että Sylvia kirjoitteli hänelle silloin tällöin kauniita kirjeitä. Tyttö oli jo ehtinyt yllättää Callenin melko perusteellisesti, sillä hän oli lähtenyt hoitamaan plantaasia isänsä jälkeen, eikä ollut halunnut kuulla puhuttavankaan mistään sisäoppilaitoksesta. Kaikkein hämmästyttävintä oli se, että plantaasin etumiehenä hääri jälleen kerran — kukapa muu kuin Clemence Ruiz. Seksihullu tai ei, hän oli helvetin pätevä etumies, jolla oli otsaa lähettää hampaittensa korjauslasku Callenille. Se lasku ei ollut pieni. □

AMBRA

ELÄMÄNNE PARHAINA HETKINÄ

UUTUUS, kiihottava **AMBRA**-deodorantti **9:50, AMBRA**-partavesi .... **10:—**
Dorub Erecta, 100 %:n tehostepakkaus miehille ..... **16:—**
Ero-protein, energiatabletti, viikon voimalataus 36 tablettia ..... vain **5:—**
Erecta total, voimakas tehostetabletti miehille 100 tablettia ..... **24:—**
Erovital, voimakas ruotsalainen siitepölytabletti, 30 tablettia **11:50**
Erovital forte, erittäin voimakas siitepölytabletti, 30 tablettia **19:50**
Amiprotein, voimatabletti miehille. Pakkaus 100 tablettia **11:40**
Hieromasauva, iso pituus n. 18 cm **19:—, Supersauva** 23 cm pitkä .. **22:—**
Black Dream, uusi **musta** jatkokondomi »lyhyydestä kärsiville» ..... **11:—**
Erikoisjatko 5 cm pidentävä **9:—,** Erikoisjatko kiinnityshihnoilla ..... **18:—**
Vahvennus, uusi malli+voide **17:—, Erikoistuki vyöllä** ..... **19:—**
Geisha-pallo, »esilämmitin» naisille ..... **29:—**
Kaksois-geishapallo, edellistä tehokkaampi »hieromalaite» ..... **38:—**
Rin-Tin-Tin, tehokas väline naisille intiimiin hierontaan ..... **49:—**
Miesten seksibikinit vetoketjulla, koot: L=iso, M=keskik., S=pieni .... **23:—**
Naisten seksibikinit pitsikoristein, merkitkää koko: L, M tai S ..... **19:—**
Hector-seksibikinit mustaa keinonahkaa vetoketjulla ja sivurenkailla .. **34:—**
SEX-sukkanauhaliivit .....**25:—, SEX-sukkanauhat** .....pari **19:—**
Trixi-Garnitur, kaksiosainen, musta pitsinen seksiasu naisille .....**39:—**
Goldfinger, edestä »makeasti» muotoillut seksihousut miehille .....**19:—**
Love balm -Rakkauden balsami, kiihottavatuoksuinen voide ..... **25:—**
Special cream, liukuvoide suuri tuubi **3:90, Bio special cream -voide** .. **5:50**
Tyttöpelikortit, 54 eril. tyttöä **10:—, Riisuuntuvat tytöt -kynä** ..... **3:—**

GEISHA-NUKKE
hinta vain **39:—**

UUTUUS, BLACK DIANA
musta Geisha **49:—**

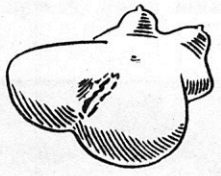

VARMUUSKUMEJA:	**10 kpl**	**30 kpl**	**70 kpl**
WELL-FORM kostea jurmukondomi, aaltomuotoiltu, ...	**9:—**	**24:—**	**49:—**
Sultan C ribbed, kostea kiihotuspintainen	**9:—**	**26:—**	**58:—**
Sultan Conture, erikoiskäsitelty ja muotoiltu	**4:50**	**12:—**	**28:—**
Sultan Color, erikoiskäsitelty viisi eri väriä	**4:50**	**12:—**	**28:—**
Sultan Super, erikoiskosteuskäsitelty	**4:50**	**12:—**	**28:—**
Sultan Thin, kuiva liukupuuteroitu	**4:—**	**11:—**	**23:—**
UUTUUS, LITTLE MAN, kostea »yhden koon kondomi»	**5:—**	**14:—**	**30:—**
Black little man, musta kostea pienehkö	**6:—**	**16:—**	**32:—**
Excelled Red, kostea luxuskondomi	**10:—**	**26:—**	**59:—**
Long-act,erikoiskosteuskäsitelty,ohut.....	**9:—**	**24:—**	**56:—**

ERIKOISKUMIT 3:50/kpl 10 eril. 28:— 20 eril. 49:—

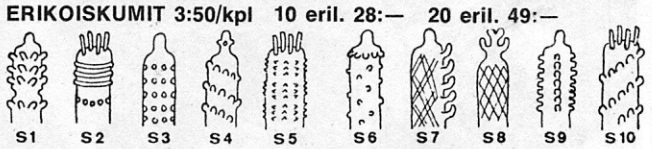

S1 S2 S3 S4 S5 S6 S7 S8 S9 S10

KIIHOTUS- JA TUKIRENKAAT

Happy End, pehmeitä kumipiikkejä suorakulmaisesti kahdessa tasossa **34:—**
UUTUUS, 3 in 30 (3 orgasmia 30:ssä minuutissa). Suurtehorengas **32:—**
Top-life, tehokas, korkea kiihotin ja leveä tukirengas ..... **38:—**
Happy Eros, pitkä holkki, missä kolme tukirengasta ja pehmeät sakarat **14:50**
Pubis-rengas, säädettävä patenttirengas, säilyttää erektion pitkään **29:—**
Pubis de Luxe, tehokkaalla välilihan kiihottimella varustettu malli **36:—**
Clitomatic (Super-Pubis) täydellisin tuki- ja kiihotuslaite **56:—**
Condensor, tehokas kiihotusnystyröillä varustettu **32:—**

KIRJOJA:

111 asentoa värikuvin, suuret selkeät kuvat ..... **22:—**
Ruotsalaiset seksilehdet, lajitelmassa kolme erilaista lehteä .. **20:—**
Rakkauden ilo, arkailematon tanskalainen kuvateos. Suomal. teksti .. **20:—**
Sukupuolielämän tietokuvasto, 150 yhdyntävalokuvaa, myös värillisiä .. **15:—**
Missä me voisimme rakastaa, tosi raisu värikuvateos aikuisille .... **25:—**
Enemmän iloa toisistamme, tanskalainen seksikirja, runsas kuvitus .. **9:50**
Kahden kesken, ruotsalainen seksisensaatio, myös värikuvia ..... **15:—**
UUTUUS. Seksiä ilman sensuuria, ennennäkemättömän rohkea, loistelias kuvitus. Ei alaikäisille **18:65**

Lähetykset toimitetaan postiennakolla eri lähettäjänimellä ja laatikkopakkauksissa. Yli 30 mk:n tilaukset postivapaasti. Yli 40 mk:n tilauksiin **KAUPANTEKIJÄISENÄ** Capots-kondomi ☐ 3 kondomia ☐ tai seksilehti ☐ Yli 60 mk:n tilauksiin 2 lahjaa.

SEKSIPARAATI -73
80 kuvaa, 130 tuotetta
2 mk:n postimerkkejä vastaan tai tilauksen yhteydessä **ilmaiseksi.**

Suomen Supermo, BOX 611, 00101 HELSINKI 10

PUHELINTILAUKSET YÖTÄ PÄIVÄÄ (H:KI 90-) 762 952

Nimi .....

Osoite .....

VERISTÄ KULTAA KAAKKOIS-AASIASTA

●●● HÄN HAISTELI aivan kuin tietäen meidän olevan lähellä ja koettaen saada vainun.

Bao ja minä painauduimme puun runkoa vasten hänen yläpuolellaan ja koetimme olla mahdollisimman näkymättömiä.

Mies olisi jäänyt henkiin ja palannut prikaatiinsa, ellei olisi vilkaissut ylös.

Laukaisin jousen. 25-senttinen metsästysnuoli osui tarkalleen sydämen kohdalle. Hän kaatui koettaen tempoa nuolta irti. Väkäsin varustettu kärki sanoi ei.

Sitten hän raukeni kädet yhä nuolenvarressa. Hän muistutti nukkuvaa, kukka rinnan päällä.

Bao ja minä pudottauduimme elefanttiruohikkoon. Baon kasvot, ikuisesti poikamaiset, vaikka hän olikin jo 25-vuotias, olivat onnettomat. Niin minunkin.

Kohautimme olkapäitä ja hymyilimme ankeasti.

Vainaja oli Pohjois-Vietnamin armeijan sotilas, asetakin kaulusmerkeistä päätellen amerikkalaista kersanttia vastaava heppu. Ja missä yksi pohjoisvietnamilainen sotilas, siellä olisi lähellä lisääkin.

Selvä juttu. Hepun ilmestyminen tiesi meidän pikaista poistumistamme. Piti rientää leiriin, käskeä Chamin koota aseet ja muona, jättää kaikki muu ja painella pois. Kymmenen minuutin viitkastelukin olisi kohtalokas.

Otin kaatuneen aseen. Se oli hyvä ase, kiinalainen AK-47-rynnäkkökivääri. Bao otti lipasvyön.

Heitin kiväärin olalleni. Mene ja tiedä, vaikka tarvittaisiin.

Kuulin Kambodzan laittomasta kultakuumeesta aika ironisesti ollessani siellä muissa laittomissa puuhissa elokuussa 1971. Ranger A-yksikköni, amerikkalaisia sotilasneuvonantajia, toimi Kambodzan armeijan apuna. Ainakin virallisesti niissä merkeissä. Todellisuudessa hommanamme oli etsiä ja nitistää kambodzalaisia NLF-sissejä sekä pohjoisvietnamilaisia sotilaita. Heillä oli samat pyrkimykset meihin nähden. Kumpikaan ei piitannut julkisuudesta. Kumpikaan osapuoli ei myöntänyt pitävänsä joukkoja siellä. Mutta sanalla sanoen se oli käytännössä selvää sotaa. Prinssi Sihanouk oli silloin vielä presidentti. Hallituksen joukot taistelivat sissien kanssa usein ja kiivaasti. Eihän sellainen ole mitään tavatonta Kaakkois-Aasiassa, mutta kun sitä tehtiin Phnom Penhin, pääkaupungin kaduilla, maassa oli vähän hankaluutta. Hallituksen asema oli hiukan niin ja näin.

Eräs tilanteen lieveilmiö oli laiton kullanhuuhdonta sivujokien varsilla takamaissa Tonle Sapin, Suuren järven tuolla puolen. Maan laki oli tämän asian suhteen tiukka ja selvä:

Phnom Penh valvoo kaikkea. Ei mitään yksityisyritteliäisyyttä. Ensimmäisestä rikkomuksesta kymmenen vuotta linnaa, uusinnasta elinkautinen.

Mutta tässä tilanteessa hallituksella ei ollut mitään mahdollisuuksia valvoa pohjoisia mineraaliesiintymiä. Sotilaat tarvittiin tarkkaan pidättelemässä sissien rykmenttien vahvuisia yksiköitä saartamasta maan suurimpia kaupunkeja.

Kullanhimoiset miehet vaarantavat henkensä sukellellessaan Kambodshan jokien syvyyksissä.

Ho-Tshi-Minhin reitti on Kaakkois-Aasian valtasuoni, jota myös kullan salakuljettajat käyttävät.

Kulta-aarre oli heidän ulottuvillaan. Saadakseen sen heidän ei tarvinnut muuta kuin säästää nahkansa kahden sotivan armeijan ja yhden rosvoilevan kurkunleikkaajaporukan keskellä...

KAAKKOIS-AASIAN SOTAA - SELLAISENA KUIN SITÄ EI SELOSTETTU SANOMALEHDISSÄ!

Francis Valenti

Ei siinä kaikki, että tämä kostea ja vihamielinen metsä oli matkan keljuinta maastoa. Sitä oli myös eniten...

Kullanetsijät täyttivät täten syntyneen tyhjiön.

Ironista kyllä, vaarat olivat vielä suuremmat kuin hallituksen joukkojen ollessa paikalla valvomassa. Niiden mukana häipyivät myös laki ja järjestys.

Laittoman kullanetsijän täytyi nyt varoa Vietkongia ja Pohjois-Vietnamin sotilaita. Näiden sanottiin kohtelevan kullan havittelijoita vielä ikävämmin kuin hallituksen joukot tekivät. He yksinkertaisesti nakkelivat kullanetsijöiden leiriin muutaman käsikranaatin, viimeistelivät työn liekinheittimillä ja pitivät kullan itse.

Kullanetsijöiden oli myös pidettävä silmällä taivasta, sillä Kambodzan ilmavoimilla oli ikävä tapa joskus ahdistella leirejä.

Sitten oli vielä KKK — Kambodzan vuoristorosvot. Voidaan sanoa, että ne kaverit olivat Kambodzan ainoa täysin ennakkoluuloton ryhmittymä. KKK tappoi ja ryösti ihan kaikkia, ilman mitään erottelua.

Ja sitten olivat vielä arvoisat ammattiveljet. Kullanetsijät ryöstelivät toisiaan ehtimiseen. Eloon jääneet uhrit puolestaan pyrkivät kauheaan kostoon. Kahden ryhmän väliset verikostot vaativat 14 uhria pelkästään Ranger A:ssa viettämäni ensimmäisen kuukauden aikana. Eikä siinä hommassa kukaan hyötynyt yhtään mitään: yhtä ja samaa kultaa siirreltiin edestakaisin.

Sellaista se oli. Töitä tehtiin pirusti. Tulta ei sopinut sytyttää. Valoa yöllä vielä vähemmän. Ei yhtään laukausta saanut ampua, ellei ollut ihan tavaton pakko. Piti pysytellä hissun kissun, paljastamatta olemassaoloaan. Sitten helkutin karkua pois, ennenkuin kukaan edes aavistaisi paikalla käydynkään.

Kaksi viikkoa tuntui olevan ehdoton yläraja. Sen kauempaa ei sopinut viipyä paikalla. Ylimääräinen aika oli kohtalon härnäämistä. Mutta ne kaksi viikkoa voivat olla joillekin hyvin tuottoisia. Kullan hinta oli niihin aikoihin maailmalla 42 dollaria unssilta.

Sen laskee helposti. Jos huuhtoi jostakin joesta kymmenen paunaa (4,54 kiloa) kultaa päivässä kahden viikon ajan, tuotto oli 100.000 dollaria. Ja kymmenen paunaa oli kuulemma sellainen keskiarvosaalis.

Jutussa oli selviä yhtäläisyyksiä niiden aikojen kanssa, jolloin kultakuumeen valtaamat kaverit touhusivat henkensä kaupalla vihamielisten intiaanien mailla Amerikoissa.

Voi hyvin käsittää sen voiman, joka houkutteli miehiä länteen vuonna 1871. Sama veti minut Kambodzaan sata vuotta myöhemmin.

Sain eron palveluksesta San Franciscossa lokakuussa. Jo joulupäivänä olin palannut Kaakkois-Aasiaan. Phnom Penhissä tapasin kaksi miestä.

Toinen oli Bao Thuc Tri, 25, kovimman, mutta reiluimman tuntemani kambodzalaisen poika. Mainittu isäukko oli naimisissa amerikkalaisen lähetyssaarnaajan tyttären kanssa ja oli hankkinut varallisuutensa puutavarahommilla. Sanottiin, että hän oli siinä puuhassa kerran tappanut miehen. Bao Thuc Tri oli yhtä siloinen kuin vanha Nguyen Tri oli parkkiintunut. Ei hän silti ollut mikään pehmeä heppu. Hän vain sattui uskomaan, että älyllä menestyy paremmin kuin raa'alla voimalla. Tavatessani hänet hän kehitteli parhaillaan suunnitelmaa hallitusherrojen sveitsiläisten pankkitilien keventämiseksi väärennetyillä shekeillä. Hän harjoitteli jo erinäisiä nimikirjoituksia ja koodinumeroita. Kaikkein sievintä koko hankkeessa oli se, etteivät herrat ministerit olisi voineet inahtaakaan asiasta, koska tileillä olevat varat oli hankittu lahjuksilla ja valtion varojen kavalluksilla.

Toinen mies oli Cham. Ihan pelkkä Cham. Hän ei tiennyt muuta nimeä. Ikää hänellä oli 20 vuotta. Hän oli joutunut orvoksi Kaakkois-Aasian monimutkaisessa ja -vaiheisessa sodassa nelivuotiaana. Hän oli ollut sotilaana neljä vuotta, mutta saanut nyt eron samoin kuin minäkin. Miina oli lohkaissut häneltä varpaat, polvilumpion ja osan oikean säären verisuonista. Hänellä oli paljon hyödyllisiä taitoja, kuten laaja ja sujuva kielitaito, ja hänestä olisi tullut mainio kouluttaja, mutta eipä vain kelvannut Kambodzan armeijalle.

Tapasin heidät baareissa jo palvelusaikanani. Pidin molemmista, mutta Chamista ehkä enemmän.

Yhtenä syynä olivat yhteiset sotilaskokemukset. Baolta ne puuttuivat, kylläkin ilman hänen omaa syytään.

Toiseksi, Bao oli hiukkasen turhan pidättyvä. Cham taas oli avoin ja hilpeä. Tässä saattaa olla erään rikkaan ja köyhän ero.

Lähdimme matkaan jeepillä tammikuun 3. päivän aamuna 1972. Kullakin oli tavaraa sen verran, mitä sai kulkemaan selässä ja käsissä. Työvälineinä vain kuokka, lapio ja iso säkki, jonka toivoimme tuovamme täytenä takaisin. Huuhdontavälineet oli tarkoitus kyhätä paikan päällä.

Meillä oli jalkajouset, jotta voisimme metsästää syötävää ilman melua. Ja oli Sterno-keitin, joka ei loista eikä savua.

Matka merkitsi meille kullekin hiukan erilaista asiaa.

Baolle: Tilaisuutta osoittaa olevansa isänsä veroinen kovissa hommissa. Nguyen Tri ei ollut oikein sulattanut sitä, että armeija hylkäsi hänen poikansa palvelukset liiallisen verenpaineen ja sydämen epäsäännöllisyyksien takia. Mitä tuli osuuteen mahdollisesti löytyvästä saaliista, se ei toki ollut välttämätön nuorelle miehelle, joka omisti Jaguarin, pooloponeja ja muuta mukavaa ja lisäksi perisi joskus miljoonia.

Cham: Chamille raha oli tarpeen. Kambodzan armeijan eläkkeellä ei suuria juhlittu. Hän sai sitä noin 14 markkaa kuussa. Retkemme merkitsi hänelle mahdollisuutta taloudellisesti turvattuun asemaan koko iäkseen.

Minä itse: Lähdin kai seikkailun halusta. Ei kenenkään tarvitse tulla selittämään minulle moisen touhun ajattelemattomuutta ja typeryyttä. Tiesin kyllä. Mutta halusin tehdä jotakin railakasta, ennen kuin asettuisin arkisen porvarillisen työelämän puitteisiin kotona Kaliforniassa.

Oli koillismonsuunin aika, sää oli kuiva. Tultiin Kompong Thomiin Sen-joen varrelle noin kolmen tunnin ajon jälkeen. Jeep jäi sinne Baon ystävien luo. Teitä olisi riittänyt kauemmaskin koilliseen, mutta meitä neuvottiin olemaan ajamatta sinne. KKK tai VC luultavasti tappaisi meidät matkalla sen auton saadakseen.

Jatkoimme jalan aamulla kohti Mekong-jokea ja noin 80 kilometrin päässä olevaa Stung Trengin aluella. Paljon laittomia kultahommia tehtiin Mekongin lukemattomien sivujokien varsilla. Chamin jalkavamman vuoksi etenimme maltillista vauhtia. Eipä silti, että hän olisi valittanut, vaikka olisi paineltu oikein aika ravia . . .

Ensin kuljettiin seitsemän kilometriä niittyä. Oli kuuma, mutta sen sieti, sillä sellaisilla aukeilla ilma oli kuivaa. Sitten edessä siinti metsä. — Tervetuloa Kambodzaan, Cham sanoi. — Nyt alkaa pottumainen taival.

Metsän latvalehvistön alapuolella ei ollut valoa. Jo neljännestunnin kuluttua naamiopuvut tihkuivat hikeä. Lehvät liimaantuivat ihoon. Lilimadot pudottautuivat niskaan joka paikkaan luikertelevista »hetkinen-vain» -köynnöksistä. Hämähäkki turrutti ranteeni pistollaan. (Olikohan sen pisto tappava? mietin.) *Krait*-käärme katkaisi myrkkyhampaansa saappaaseeni. Siunatut armeijan ylijäämäsaappaat. Lujat kuin Shermanpanssarivaunu. *Krait* on kuulemma eräs maailman vikkelimmistä pienkäärmeistä. Sen myrkky lamaannuttaa miehen puolessa minuutissa, ja toisinaan on kahden minuutin kuluttua henki tiessään.

Eikä siinä kaikki, että tämä kostea ja vihamielinen metsä oli matkan keljuinta maastoa. Sitä oli myös eniten.

Tammikuun 6. päivä . . . Alapuolella oli palanen Ho Tsi Minhin tietä. Sitä ei voitu välttää. Oli pakko mennä sen poikki, jos halusimme päästä Stung Trengin alueelle. Tiesimme, että sen ylittäminen oli välttämätöntä ainakin kerran, emmekä lainkaan pitäneet siitä.

Piilouduimme eräälle kummulle. Jalkaväkeä marssi etelään, prikaatin verran. Monella miehellä oli täyspakkauksensa ja henkilökohtaisen aseensa lisäksi selässään konekivääri jalustoineen. Eräs aukoi housunsa ja kusi kulkiessaan, varoen visusti kinttujaan. Voi hitto, ajattelin. Tuollaiset pakkaukset selässä tässä helteessä, eivätkä edes pysähdy pissalle. Jos Saigonilla olisi ollut kymmenen divisioonaa tuollaisia, sota olisi ollut ohi kuukaudessa.

Oli outoa katsella sitä. Tämä palanen kuului tieverkostoon, jota B-52-koneet eivät kyenneet murjomaan pysyvästi kuoppasarjaksi, eikä mikään jalkaväkihyökkäys pystynyt katkaisemaan pysyvästi.

Ja nyt me kolme piileskelimme vain 100 metrin päässä siitä valmiina ylitykseen.

Hämärissä erään prikaatin häntäpää solui ohitsemme. Seuraavan kärkeä ei vielä näkynyt. Ehdotin lähtöä. Sivulle 60

Voita ihannematka Ceyloniin. Sinulle ja Hänelle.

Paratiisisaari Intianvaltameressä kutsuu.
Kaikilla mahdollisuus voittaa, osallistuminen on helppoa — täytä allaoleva kuponki ja pistä postiin. Postimaksu on jo maksettu. KAIKKI meille ennen 1.3.1974 tulleet kupongit osallistuvat arvontaan.
Samalla voi tilata hienon kellon, osallistuminen kilpailuun ei kuitenkaan edellytä tilausta.
Voittajan nimi julkaistaan 30.6.1974 Helsingin Sanomissa, ja voittajalle ilmoitamme voitosta kirjatulla kirjeellä.
Palkintoon kuuluu 2 viikkoa perillä. Matkat lentäen.

SVEITSIN suurin kelloyhtymä SANDOZ

1 VUODEN TAKUU

SANDOZ of Switzerland

Yli 50 eri mallia – tilaa ilmainen esite!

Jokaiselle kellon tilaajalle ilmainen lahja! Joko transistoriradio tai kultadubleinen LAURIN-kynä ja dubleiset kalvosinnapit lahjakotelossa.

1 VUODEN TAKUU

N:o 135 Muodikas miesten päivyrikello 17 kiv. FHF-koneistolla. Kehys jaloterästä, kellotaulun väri joko sininen, punainen, vihreä, ruskea, harmaa tai valkoinen.
Hinta käteisellä mk 108:—
Osamaksulla mk 138:—/kk-erät mk 10:—

N:o 105 Miesten kultadublekello 17 kiv. FHF-koneistolla. Hinta sama kuin N:o 135.

N:o 140 Naisten automaattikello, itseviriävä 25 kiv. AS-koneisto. Moderni kehys on jaloterästä. Kellossa on myös päivyri. Saatavana vaalealla tai kauniin sinisellä kellotaululla.
Hinta käteisellä mk 175:—
Osamaksulla mk 210:—/kk-erät mk 20:—.

N:o 141 Samanmallinen naisten kello kultadubleta, 17 kiv. FEF-koneistolla.
Hinta käteisellä mk 105:—
Osamaksulla mk 135:—/kk-erät mk 10:—.

N:o 138 Naisten sievä päivyrikello kultadubleta 17 kiv. FHF-koneistolla. Kellotaulu saatavana joko kullanvärisenä tai vaaleana.
Hinta käteisellä mk 117:—
Osamaksulla mk 147:—/kk-erät mk 10:—

N:o 142 Naisten kromiteräskello päivyrillä 17 kiv. FHF-koneistolla. Kellotaulu vihreä.
Hinta sama kuin N:o 138.

N:o 104 SANDOZ sukeltajan kello, 25 kiv. täysautomaattinen FHF-koneisto, kehys on jaloterästä ja on 100 % vesitiivis aina 200 metrin syvyyteen saakka. Testattu 20 ilmakehän paineessa (20 ATM). Kellossa on päivyri joka automaattisesti näyttää oikean päivämäärän. Pikasiirrolla voidaan päivämäärä vaihtaa myös suoraan nupista, vetoakselissa on kolme eri astetta. Pyörivä aikarenas ajanottoa varten. Saatavana sekä mustalla että oranssinvärisellä kellotaululla, molemmissa erittäin selvät, pimeässä voimakkaasti loistavat osoittimet ja indexit. Toimitetaan Tropic-rannekkeella. Hinta käteisellä mk 175:—
Osamaksulla mk 210:—/kk-erät mk 20:—

KILPAILUKYSYMYKSET:

	kyllä	ei
1. Onko Ceylon saari?	☐	☐
2. Onko Sandoz tehdas Sveitsissä?	☐	☐
3. Onko esitteessä yli 50 eri mallia?	☐	☐

TILAAN ILMAISEN KELLOESITTEEN ☐

Lähettäkää vaihto- ja palautusoikeudella ja kirjallisella takuulla kello N:o .....
Maksan käteisellä ☐ osamaksulla ☐
Lahjaksi valitsen: .....
Kellotaulun väri .....

Nimi: .....

Arvo tai ammatti: ..... Puh: .....

Osoite: .....

.....

Kirjoilla: ..... Synt.aika: .....

DE-NA-VI maksaa postimaksun

DE-NA-VI
PL 361
00003 Helsinki 300

Vastauslähetys
Hki 10/10 lupa 2788

N:o 1 Kaulakello isoäidin tyyliin, kultadubleta, 17 kiv., Saatavana myös Savonette-mallisena jolloin kellossa on avattava kansi. Tilausnumero on silloin **N:o 2**
Hinta käteisellä mk 120:—
Osamaksulla mk 145:—/kk-erät mk 10:—

N:o 500 Isoisän taskukello, kromiteräst, 15 kiv.
Hinta käteisellä mk 98:—
Osamaksulla mk 130:—/kk-erät mk 10:—

onnenjoulu 1973

pääpalkinto 30000 mk

LAHJAKORTILLA voit vaikkapa vaatettaa perheesi 10 vuotta tai ostaa elintarvikkeet 5 vuodeksi SOKOS-tavaratalosta tai SOK-osuuskaupoista. Hankkia kesämökin, laiturin ja veneen tai tilata rakennustarvikkeita, koneita jopa auton.

Voit myös valita urheilu-, retki- ja puutarhavälineitä tai sisustaa kotisi ja hankkia ajanmukaiset talouskoneet.
Käy omassa SOKOS-tavaratalossasi tai SOK-osuuskaupassasi ja tutustu valikoimiin. Valinnanvaraa on.

I

I

II PALKINTO:
ASA:n täydellinen stereosetti.

III PALKINTO:
10 kpl Elektrohelios Formula pölynimureita.

IV PALKINTO:
50 kpl 100 markan arvoisia Saarioisten jouluisia eines- ja vihannessäilykkeitä.

V PALKINTO:
30 kpl Agfamatic Sensor kamerapakkauksia.

VI PALKINTO:
100 kpl Epekon Caliber 12 miesten kosmetiikkasarjaa.
100 kpl Epekon Masumi naisten kosmetiikkasarjaa.

VII PALKINTO:
500 kpl Montreal-jääkiekkomailoja.

II

III

IV

V

VI

VII

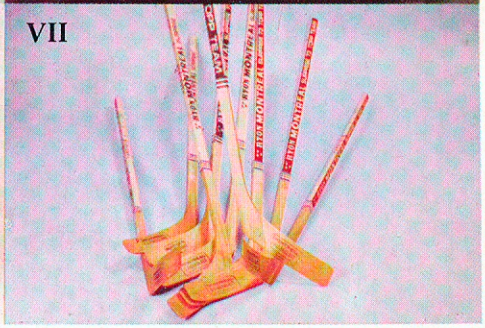

valitse tästä lehtesi vuodeksi 1974

Tilaa ennen 30.11.1973 — säästät rahaa, sillä hinnat nousevat 1.12.1973.

MONALISA
Suomen suurin kuukausittain ilmestyvä naistenlehti.
12 numeroa vuodessa.

ELÄMÄNI TARINA
Lehti naiselle naisesta.
12 numeroa vuodessa.

KOTIPOSTI
Koko perheen kookas ja värikäs, hyvä lehti.
24 numeroa vuodessa.

INTRO
Ajanvietettä ja asiaa ajanhermolla elävälle nuorisolle.
12 numeroa vuodessa.

JERMU
Karvan verran kovempi aikamiesten aikakauslehti.
12 numeroa vuodessa.

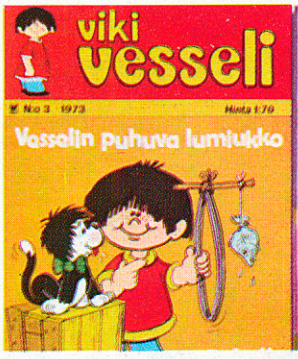

VIKI VESSELI
"Vanhanaikaisen" hyvä lastenlehti.
12 numeroa vuodessa.

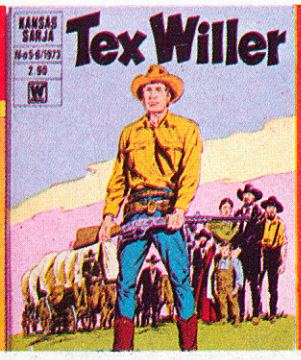

TEX WILLER
"Yön Kotkan" hurjat seikkailut villissä lännessä.
12 numeroa vuodessa.

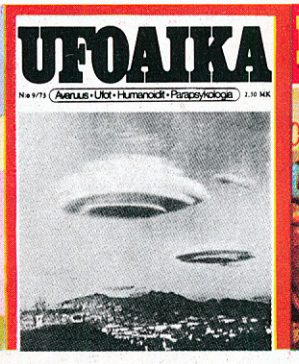

UFOAIKA
Kertoo erilaisista tuntemattomista ilmiöistä.
12 numeroa vuodessa.

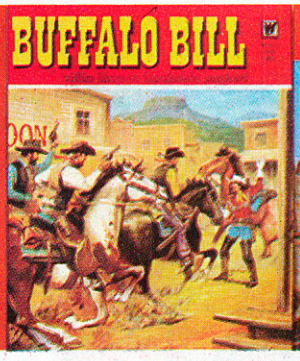

BUFFALO BILL
Villin lännen kuuluisiman sankarin seikkailut.
12 numeroa vuodessa.

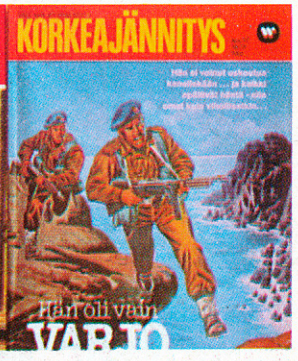

KORKEAJÄNNITYS
Iskee kuin miljoona volttia.
24 numeroa vuodessa

näin osallistut kilpailuun:

Täytä oheinen ONNENJOULU ristisanatehtävä. Vaakasuorat sanat muodostuvat hyvien lehtien nimistä. Kun olet saanut ristikon valmiiksi, kirjoita pystysuoraan muodostunut sana kilpailukuponkiin, lisää kuponkiin tiedot itsestäsi ja toimita kuponki postiin.
Nyt olet mukana kilpailussa.
Mutta muista — samalla kupongilla voit tilata kätevästi yllämainitut lehdet!

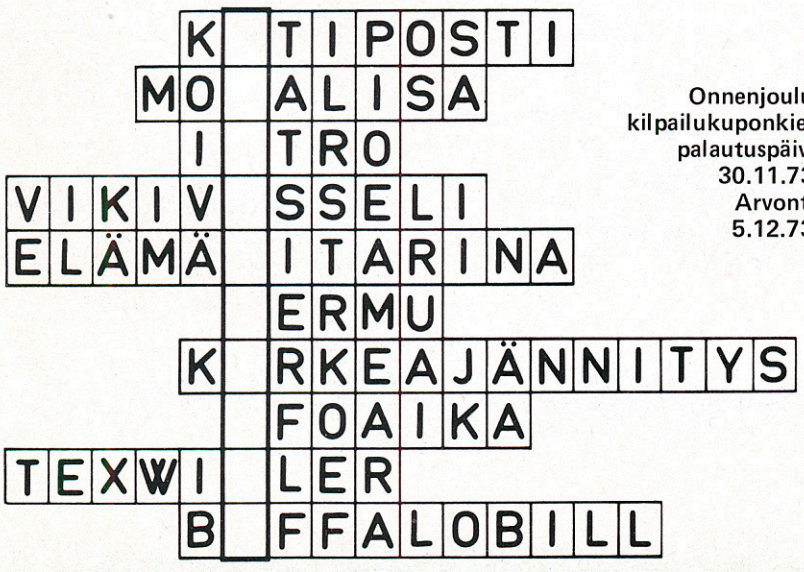

Onnenjoulu-kilpailukuponkien palautuspäivä 30.11.73. Arvonta 5.12.73.

KILPAILUVASTAUS:

Tilaan samalla rastilla merkitsemäni lehdet 1.1.74 alkaen.

☐ KOTIPOSTI	41,–	☐ JERMU	22,–
☐ MONALISA	31,–	☐ KORKEAJÄNNITYS	30,–
☐ INTRO	24,–	☐ UFOAIKA	25,–
☐ VIKI VESSELI	17,–	☐ TEX WILLER	29,–
☐ ELÄMÄNI TARINA	30,–	☐ BUFFALO BILL	19,–

Tilausmaksu laskutetaan tammikuussa.

Nimi

Lähiosoite

Postinumero Postitoimipaikka

kl 20	mt 0001 L

pk	kp	lk	aa	k	h	1 e kk	1 e mk	2 e kk
pk	kp	lk	aa	k	h	1 e kk	1 e mk	2 e kk

onnenjoulu
KUSTANNUS OY WILLIAMS
Postilokero 10645
00002 Helsinki 200

60 p

VANHA JERMU OLI SIELLÄ

Ennen hyökkäystä kävivät Stukat moukaroimassa vihollisen asemia. Saksalaiset olivat vielä silloin aseveljiämme . . .

SA-KUVA

VUOSALMI 1944

Sodan arkipäivä oli sekä verinen että paskainen. . .

KEIJO KATAJAINEN

●●● — HEI KOLLIT, miltäs tuntuis kuolla paskaan?

Kysymyksen heitti eräs porukkani pitkä, laiha aina sinnikäs alikersantti ollessani juuri tulossa korsuuni.

Viimeiset viikot Vuosalmella olivat — sotilasarvoista riippumatta — äärettömän raskaat. Mieliala lähenteli nollapistettä, lomilta palaavat kertoivat ihmeellisiä huhuja pian koittavasta rauhasta, kukaan ei varmaankan ajatellut tunnusta »Koti, Uskonto, Isänmaa» vaan lähinnä nahkansa säilyttämistä loppuun asti. Päällystön osuus ei ollut niitä helpoimpia, mistä syystä pyrittiin säilyttämään se osa upseereista, joka oli ollut alusta (ts. v:sta -41 lähtien) mukana. Allekirjoittanut kuului tuohon vanhaan kaaderiin ja uteliaana mielialasta jäin kuuntelemaan keskustelun jatkoa.

— No, Mäkiniemi tempas suoraan riu'ulta alas ja tukehtui sinne.

— Osuiks' siihen?

— Ei! Urkupyssyjen ilmanpaine heitti sen alas ja se nieli kusta ja paskaa puolitajuttomana tarpeekseen . . .

— Voi, jumalauta, reilu mies, mitähän kapu selittää sen omaisille?

— Sankarivainaja, sehän on selväkin, olis kaveri ansainnut paremmankin muuton »Rautaiseen divisioonaan.»

Kapu, se olin minä, avasi korsun oven hitaasti ja pojat jäivät odottelevalle kannalle. Pumppasin alikessulta kaikki tiedot, jotka hän oli ytimekkäästi äsken kertonut, soitin JSP:lle, missä asia vahvistettiin, komppaniaan, jonka päällikkönä Mäkiniemi oli toiminut, määräsin vanhimman luutnantin päälliköksi ja ryhdyin käsi poskella miettimään.

— Kuolema oli jokapäiväinen tuttu, mutta nuori, isänmaallinen osuuskaupan hoitaja, joka otti tehtävänsä niin vakavasti, että häntä piti väliin vähän hellätä, miksi hänen piti saada hakemansa sankarikuolema juuri siitä liejusta, mitä etulinjan miesten eritteet saavat aikaan? Hahmottelin juuri mielessäni kirjettä hänen omaisilleen, kun kenttäpuhelin ilmoitti elämän vielä jatkuvan.

— Jaa, terve, rahisi everstin vakiorauhallinen ääni toisessa päässä. Luuletko, että porukkasi lähtisi vastahyökkäykseen tai mitäs minä kyselen; hehän suorastaan ovat vapaaehtoisia tällaisiin tehtäviin. Hänen huumorintajunsa oli kuivaa, hirtehisen kuivaa, mutta niissä oloissa juuri sopivaa aspiriinia rääkätyille hermoille.

— Porukka suorastaan hikoilee palvelualttiutta ohjesäännön mukaan herra eversti. Hän piti vastauksesta, koska se oli yhtä kaukana totuudesta kuin Helsingin huoltovirkailijat virka-ajoistaan. Sitten tuli litaniaa kuin Valamon luostarin munkeilta ja elokuisena aamuna ryhmitin porukkani pieneen, kallioiseen niemenkärkeen, missä onneksi oli lehvästöä niin paljon, että toivoin meidän olevan suojassa »näön vuoksi».

Porukka, jossa komppanioitten vahvuus heilui 60—70 miehen välillä, suuri osa reservistä kiskottuja ukkoja tai maidon tarpeessa olevia nuorukaisia, runkona vanhat, kokeneet ja hengissä säilyneet aliupseerit ja miehet, joihin perustin kolmen vuoden yhdessäolon perusteella luottamukseni.

Makasimme tiiviissä muodostelmassa; kolme joukkuetta edessä — yksi takana, alla kallioinen maasto. H-8, viiden minuutin kuluttua viiden patteriston tuli-isku, sen jälkeen Stukat, oltiin vielä saksmannien kanssa väleissä, H-1 ja sitten me, jalkineväki, kuten pojat sanoivat; ja eikös perkele nämä torvit täydennysmiehet pistä tupakaksi ja rupea juttelemaan huolimatta ankarasta käskystä. Maata rapakivisellä kielekkeellä,

Vuosalmi aselevon tultua voimaan. Puista näkyy, että oksat voidaan karsia jv. aseillakin ilman moottorisahaa. Taustalla panssarikauhulla tuhottu Sotka, jonka »pelkistäminen» vaati yhden luutnantin ja kahden lähetin hengen. Kuvassa puolet pataljoonan taisteluosan upseereista! Kirjoittaja kolmas vasemmalta.

missä raskas kranaatinheitin saa kymmenkertaisen tehon (veli venäläinen käytti niitä lisäksi patteristoina!) ja muutama syntymäidiootti yrittää järjestää meistä vapaavalintaista apulantaa . . .

Kirosin mielessäni kaikki tk-miehet, jotka puhuivat ylistävästi suomalaisesta »yksittäistaistelijasta», joka taaplaa järjellään. Se järki vastaa suunnilleen eduskunnan rahainhoitajaa: mitäs muista kun mulla on mukavaa, ja vanhat jermut sananmukaisesti löivät sekä sätkät että pätkät matalaksi. Ja sitten kuului ääniä, ääniä ikäänkuin vedettäisiin korkki pullon suusta. Heittimet, helvetti! Kello vielä meidän kohdallamme H-4 ja nyt ne ovat jo havainneet meidät!

Sekunnin murto-osassa luin jo isämeidät etu- ja takaperin, sekoittaen joukkoon erinäisiä piru-perkeleitä koskien a) nostomiehiä yleensä ja b) minulle osuneita erityisesti ja toivottaen heidät veli Luciferin huomaan ajasta iankaikkisuuteen tai jotain, mitä rippikoulusta mieleen oli jäänyt. Tuloksena oli — Ei Mitään.

Samassa repesi, mutta repesi meidän vauhdittajamme. Viisi patteristoa sylki tuli-iskunsa; kolmetuumaista, kuusituumaista taisi olla joukossa jäykkälavettisia tykkejä Pariisin valtauksesta 1800-luvun lopulta, jotka Ranska lähetti Suomeen »myötätuntona» talvisodan aikana.

Tuli-iskun jälkeen oli hiljaista. Joskus rintamalla sattuu — kuten jokainen mukana ollut tietää — yllättäviä pianissimotilanteita. Niin nytkin. Minuutin kuluttua on meidän vuoromme, mutta Stukat? Kyyryssä, valmiina eteenpäin odottaa harmaa pataljoona lähtöään. Mikä heitä vie eteenpäin? Ei ainakaan valloitushalu, Suomessa riittää lääniä joka pojalle. Mikä sitten? Ihmeellinen sana, nykynuorisolle kai tuntematon, jermun velvollisuudentunto.

Mietteet keskeytyvät lähestyvään surinaan. Stuka-lentue tulee, suorittaa kaarroksensa Äyräpään it-tykeistä piittaamatta, yksi tulee palavana soihtuna alas Vuokseen, ja pommitus alkaa.

Täsmällisesti kuin harjoituslennolla pommi toisensa jälkeen putoaa kohteisiinsa ja silloin on aika III/JR 57:n lähteä liikkeelle. Se lähtee, syöksyy yli kapean metsäaukean, pääsee tavoitteeseensa, kaikki osittain huumaantuneina mielettömästä ihmis- ja muun materiaalin sekasotkusta. Luutnantti vasemmalla siivellä haavoittuu vatsaan; hän ei pode shokkia, sanoo vain paareilla pois vietäessä: Onnistuipa sittenkin!

Vihollisilta on luonto pois; he juoksevat vastaan huutaen »tuka, tuka». Naapuri kohdistaa nyt Äyräpään it-tykit suorasuuntauksella meikäläisiin, mutta ei — koska omia on runsaasti joukossa — pyri varsinaiseen jalkaväkeen. Käsikranaatti-konepistooli-kamppailua jatkuu paikoin Vuoksen rantaan asti ja samat linjat olivat meikäläisillä vielä aselevon tullessa. □

MONTANAN TAISTELEVA SUSI

sivulta 35

ka hän kantoi koneeseen Roy Castlen kanssa.

Asiasta ei jää juuri epäilystä. Pahasti haavoittuneena Butcher Boy virui maassa kuolleiden ja kuolevien susien seassa koneiden laskeutuessa. Se tiesi, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Olihan se nähnyt saman aikaisemmin. Eloon jääneet sudet ammuttaisiin, sitten raadot koottaisiin koneisiin. Butcher Boy ei kyennyt pakenemaan. Ainoa mahdollisuus oli piiloutuminen. Ja ainoa piilopaikka oli lähin lentokone.

Metsästäjien tappaessa haavoittuneita susia Butcher Boy nilkutti Withersin Cessnan luo ja lymysi sinne. Kohta kuolleita susia heiteltiin sen seuraksi. Se pysyi hiljaa — neuvoiko siihen vaisto vai äly? Joka tapauksessa se odotti, kunnes kone oli ilmassa. Sitten se lähti hivuttautumaan eteenpäin metsäsuden aidolla kärsivällisyydellä ja varovaisuudella.

Se oli päässyt kuolleiden susien yli, kun jokin ääni sai Roy Castlen vilkaisemaan taakseen. Näky oli kauhistava: suden hurjat keltaiset silmät, mahtava kita ja yhä voimakas ruumis, joka samassa heittäytyi eteenpäin. Roy Castlelle tilanne oli varmaan täynnä aavemaista kauhua. Withers kertoo, että hänen huutonsa oli sanoin kuvaamaton. Mutta Withers ei voinut tehdä mitään — hänen täytyi väistää Intiaaninpäätä, johon kone oli törmäämäisillään.

— Jos Butcher Boy olisi valinnut minut kohteekseen, olisimme kaikki rysähtäneet vuoreen. Oli siis minun onneni, että se kävi Royn kimppuun. Ainakin sain koneen viime hetkellä Intiaaninpään yli. Mutta Royta ei voi sanoa onnekkaaksi. Butcher Boy oli samassa hänen kimpussaan, ja sen leuat kävivät kuin niittauskone.

Withersin mukaan Roy Castle koetti epätoivoisesti torjua sutta. Hänen onnistui iskeä sitä silmien väliin kiväärinperällä niin, että se paiskautui susikasaan. Nopeasti hän vertavuotavana käänsi aseen ja laukaisi, mutta ohi.

Bud Withersillä oli kolkkoja hetkiä koettavana. Hän keplotteli konetta kapeiden solien läpi, ja hänen takanaan mies ja susi kamppailivat elämästä ja kuolemasta. Peto ärisi taukoamatta. Mies karjui. Kuluisi vielä useita minuutteja, ennen kuin Withers voisi laskeutua. Hän kuuli puun räsähtävän ja metallin kalahtavan. Sitten Roy Castlen huudot äkkiä muuttivat sävyä.

— Vilkaisin pikaisesti olkani yli, Withers kertoo. — Roy ei huutanut enää. Hän uikutti. Hän makasi koneen nurkassa Butcher Boy päällään. Suden takajalat vuotivat pahasti verta. Se huohotti raskaasti ja tunki kuonoaan Royn käsivarsien väliin tavoitellen kurkkua ja kasvoja. Tiesin, että Roy oli mennyttä. Hänen jalkansa nytkähtelivät ja herpaantuivat.

Withers tiesi, että susikin oli ehkä kuolemaisillaan. Mutta se eli vielä ja oli siis vaarallinen. Hänen istuimensa viereen kiinnitettynä oli kaksiteräinen palokirves. Hän antoi koneen painua viimeisten rinteiden yli kohti niittyä, jolle voisi laskeutua. Ohjaten toisella kädellään hän tarttui toisella kirveeseen. Ääni sai hänet vilkaisemaan taakseen.

— Butcher Boy tuijotti minua. Sen pää oli veressä, sekä sen omassa että Royn. Roy oli hirveää nähtävää. Susi oli kirjaimellisesti syönyt hänen kasvonsa pois. Katsoin pedon selkää. Karvat pörhistyivät. Se alkoi murista ja lähestyä. Heikkona ja haavoittuneena, mutta siitä huolimatta. Vilkaisin eteen. Niitty vilisi alitse. Oli aika sysätä kone maahan. Mutta entä Butcher Boy?

Withers huitaisi kirveellä taakseen. Susi ärjäisi terän hipaistessa hartiaa. Kone töyssähti maahan, kohosi, töyssähti taas ja rullasi mutkitellen hurjasti. Withers käännähti pidellen kirvestä kaksin käsin. Susi hyökkäsi raskaasti, epävarmasti, harittava katse silmissä.

— Jos iskuni olisi osunut, se olisi menettänyt päänsä, Withers sanoo. — Mutta se osui vain hartioiden tienoille ja kolhaisi, muttei leikannut. Susi paiskautui ovea vasten juuri koneen pysähtyessä. Kompuroin perässä ja iskin uudelleen osuen jonnekin, en tiedä, mihin. Ovi lennähti auki painostamme. Butcher Boy putosi ulos.

Withers tuijotti sutta. Oliko se kuollut? Ei, se kömpi jaloilleen vuotaen verta kauttaaltaan. Withers käännähti, löysi Roy Castlen kiväärin ja nosti sen olkaansa vasten. Butcher Boy lähti liikkeelle, ensin horjuen, sitten siinä näkyi aavistus sen entistä tarmoa. Withers tiesi, että hänen oli ammuttava äkkiä, ennen kuin peto pääsisi pimeän turviin. Mutta hän laskikin aseen kädestään sudenraatojen päälle.

— Minusta se pentele ansaitsi päästä pakoon, hän sanoo. □

WEIDERIN HÄMMÄSTYTTÄVÄ TWISTER

FRANK ZANE
Mr. Universe

Suorastaan p-a-k-o-t-t-a-a lihakset kasvamaan!

Weiderin — maailman johtavan kuntovälinetehtaan — kuuluisimpia tuotteita. Saat käsivarret, joissa dynaamista voimaa — hauislihas kasvaa nopeasti paksuutta jopa 5 cm. Saat »he-man»-rintakehän — rinnan ympärysmitta kasvaa lyhyessä ajassa jopa 12 cm. Hartiasi levenevät, miehistyvät. Tunnet olevasi huippukunnossa.

Twisterin salaisuutena on vieterin ainutlaatuinen vastus. Vain erikoisjäreä Twister tarjoaa sen tarpeellisen vastuksen, jota tarvitaan jotta suorastaan silmin nähtävät tulokset saavutetaan lyhyessä ajassa. **TAKAAMME, ETTÄ JO 14 PÄIVÄN PÄIVITTÄISEN HARJOITTELUN JÄLKEEN VOIT HUOMATA EDISTYMISESI MITTANAUHAN AVULLA** — mutta ellet kuitenkaan tämän koeajan kuluessa ole vakuuttunut Twisterin tehosta voit ilman minkäänlaisia selityksiä palauttaa sen ja saada rahasi takaisin.

KURSSI ILMAISEKSI! Hintaan sisältyy huipputehokas, suomenk., kuvitettu harjoitusohjelma. 10 min. päivässä riittää.

VAIN 59:- + postik.

WEIDERIN PROTEIINI YLIVOIMAISESTI PARAS RUOTSALAISESSA YLIOPISTOTUTKIMUKSESSA!

Weiderin proteiinin testiarvo (proteiinipitoisuus × NPU-arvo) oli 48 % parempi kuin lähimmän kilpailijan ja 9 kertaa parempi kuin huonoimman merkin. Se jolle vain paras on kyllin hyvää, valitsee siis Weiderin proteiinin!

UUSI SUPER "90"

DAVE DRAPER
Mr. Universe

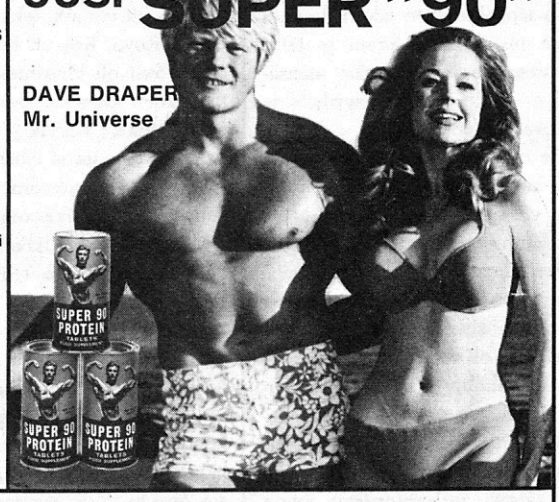

Mestarit valitsevat Weiderin proteiinin

Urheilun suuret mestarit ovat jo kauan käytännössä todenneet Weiderin proteiinin ylivoimaisuuden ja valinneet sen omaksi merkikseen.

● **TÄHTIEN SUOSITTELEMA**

Super 90 on kaikkien suurten kehonrakentajien käyttämä ja suosittelema. Esim. **Arnold Schwarzenegger,** kehonrakennuksen moninkertainen maailmanmestari, sanoo: **Saadakseni ne poikkeuksellisen hyvät lihakset, jotka minulla on, piti minun täydentää ruokavaliotani WEIDERIN PROTEIINILLA.**

Myös Suomen joukkue Münchenin olympiakisoissa käytti Weiderin proteiinia.

● **TESTIVOITTAJA**

Nyt sinäkin voit valita Weiderin proteiinin omaksi merkiksesi vielä luottavaisemmin mielin: kahdessa arvovaltaisessa tutkimuksessa se on saanut loistavat testiarvot. Uppsalan yliopiston testissä Weiderin proteiinilla oli ylivoimaisesti parhaat testiarvot. Valtion Teknillisen Tutkimuslaitoksen testissä Weider oli ainoa varsinaisten proteiinitablettien valmistaja, jonka kaikkien valmisteiden ilmoitettu proteiinipitoisuus piti paikkansa.

350 tabl. tölkki (n. 1 kk:n normaalikäyttöön) käyttöohjeineen.

VAIN 19:50 + postik.

TOM WRANGE CO., Osuuskunnantie 33, 00660 HKI 66

Tilaan postiennakolla seuraavat maailmankuulut Weider-tuotteet:

☐ Twister + ilmainen kurssi
☐ Uusi Super 90 Protein ..... tölkkiä

.....
Nimi
.....
Osoite
.....
Postin. ja postitoimip. W 11/73

PIKAPALKINTO
Upea, n. 5 mk:n Weider-lehti ILMAISEKSI niille, jotka lähettävät TWISTER-tilauksensa 5 pv:n kuluessa.

VERISTÄ KULTAA KAAKKOIS-AASIASTA

Sivulta 54

Ryömimme tienvarteen. Se voi tuntua turhalta, mutta emme suurin surminkaan halunneet kenenkään näkevän.

Bao painui yli ensimmäisenä, minä toisena. Cham tuli viimeisenä. Tästä oli vedetty pitkää tikkua.

Cham ei ihan selviytynyt.

Jälkeenpäin emme oikein tajunneet, mistä se mies siihen putkahti, mutta siinä hän vain oli, seuraavan jalkaväkiosaston tunnustelijana.

Hän hölkytti hitaasti Chamia kohti, mutkitellen, jotta mahdollisella tähtääjällä olisi hankalampaa. Hän osasi etenemisen taidon. Seis, hän komensi.

Cham ei pysähtynyt. Hän ynähteli osoittaen suutaan, Hän oli muka mykkä. Hän osoitteli korviaan, oli muka kuurokin. Hän heittäytyi etevästi aistivialliseksi kylänhölmöksi, jolla ei ollut järjessäkään hurraamista.

Tärisin jännityksestä, kuten aina taistelun edellä. Jalkaväki kuului jo lähestyvän mutkan takana. Äkkiä nyt, Cham. Tule jo! Houkuttele hänet tänne!

Aioin iskeä sotilasta lapiolla puun takaa.

En voinut odottaa. Kuulin jo varusteiden kalahtelua tienmutkan läheltä.

Paiskasin lapion hitaalla yliolan heitolla. Hämärässä hän ei nähnyt sitä ajoissa. Se osui nenän viereen halkaisten hänen naamansa.

Chamin veitsi upposi samassa sotilaan kurkkuun. Saman tien Cham heitti hänet minua kohti, sieppasi hänen aseensa tieltä ja pujahti pensaikkoon luoksemme juuri, kun rivistön etupää valui mutkan takaa.

Hämärässä kukaan ei huomannut verta tiellä.

Tammikuun 9. päivänä 1972 oksat edessäni taipuivat syrjään päästäen esiin pistimen, joka sohaisi kohti kasvojani. Sain viillon poskeeni, ennen kuin ehdin napata kiinni ranteesta ja tempaista. Kättä seurasi mies. Iskin hänen kätensä puunrunkoon. Luut rusahtivat. Pistin putosi. Hän katsoi minua aivan kuin ihmetellen, että olipas näppärä kaveri. Hänellä oli mustat housut ja musta paita, hiukan samanlaiset kamppeet kuin VC:llä. Isku jousenvarrella rintaan pudotti hänet istumaan.

Edessä oksat jakaantuivat monessa kohdassa. Lisää miehiä ilmestyi. Kaikilla oli samanlainen musta asu ja kammottavat määrät käsikranaatteja ja konepistooleita. Liian paljon sitä lajia viidakkokahakan vaatimaan liikkuvuuteen nähden.

Taistelu oli lyhyt. Ja kaiketi myös Kaakkois-Aasian hassuin. Meidän puolemme sotatoimi oli välitön ja helkutin kova juoksu. Juoksimme tunnin. He eivät ajaneet takaa, vaikka heitä oli seitsemän meitä kolmea vastaan. Heidän ei tehnyt niin kovasti mieli jatkaa tuttavuutta. Meidän ei tehnyt mieli palata kostamaan heille. Kumpikin osapuoli pelkäsi kahakkaa, jonka jokin kolmas taho olisi voinut kuulla.

Kaikesta päätellen ilmestymisemme oli heille yllätys, eivätkä he ehtineet järjestää kunnon väijytystä. Bao sanoi aina luulleensa Vietkongia pätevämmäksi.

Kyllä Vietkong onkin, väitin. Jos nuo olisivat edustaneet Vietkongia, olisimme nyt kaikki vainajia. Kyllä ne olivat KKK:n rosvoja.

Bao pudisti päätään. Kaksi selkkausta viikon kuluessa, ja toisen yhteydessä tappo. Ja tämä . . . rosvoja putoili puista kuin orangutaneja. Alkoi olla turhan vilkasta.

Tahtoiko Bao palata? Tai Cham?

Ei, ei kumpikaan.

Mutta Chaminkin into laimeni tuntuvasti.

Ystävät kalliit, sanoin, emmehän me huviretkeä odottaneetkaan. Otetaan asiat realistisesti.

Realistisesti? Valenti, oletkohan ihan oma itsesi? Bao epäili. Ei kai pelota?

Pelottaa, sanoin. Mutta kun tähän asti on tultu, mennään kai perille saakka?

Päätettiin mennä.

Tulimme jokiseudulle tammikuun 15. päivänä. Valitsimme aluksi joen, jolla ei ollut edes nimeä valtion kartassa. Vain numero. 22. Kuulemamme perusteella se kelpasi oikein hyvin alkajaisiksi. Pystytimme telttamme puiden kätköön. Rakensimme kourun hiekkasärkälle. Tammikuun 18. päivänä lapioimme ensimmäiset mudat kouruun.

Sinä päivänä emme löytäneet mitään.

Ja toinen päivä jäikin kesken.

Bao ja minä olimme jousinemme etsimässä lihaa aamulla. Cham oli jäänyt joelle töihin. Hän oli taas toiveikas.

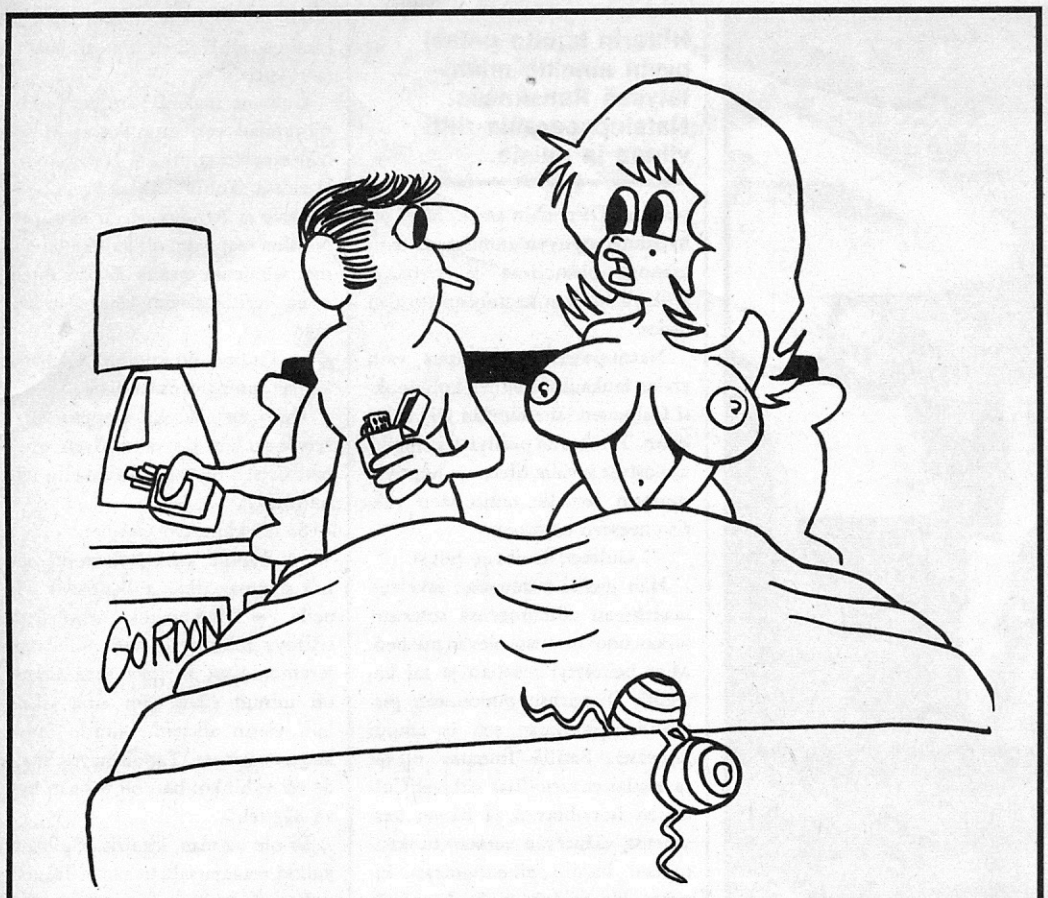

— Et sinä ennen pitänyt tupakkataukoja.

Se tapahtui yhdentoista aikaan. Pohjoisvietnamilaisia sotilaita ilmestyi parikymmentä yksilöä eräälle harjanteelle noin puolen kilometrin päähän.

Mitä lempoa? Bao kysyi.

Sitä vain, että oli syytä korjata luumme ja sassiin.

Mutta hehän liikkuivat laiskasti, ihan ilmeisesti ilman varsinaisia tehtäviä, Bao huomautti. Vieläpä meistä poispäin.

Viis siitä, se riitti, että heitä oli niin lähellä. Emme voineet ajatellakaan huuhtoa kultaa muina miehinä, kun pohjoisvietnamilaisia oli lähistöllä.

Kiipesimme tuomiokirkon kokoiseen puuhun katselemaan heitä tarkemmin. Se kersantti ilmestyi puun juurelle sitten.

Hän oli nähnyt meidät. Sen huomasi hänen tavastaan pidellä asetta. Hän ei nyt ollut aivan varma siitä, missä olimme, mutta tiesi, että lähellä oltiin.

Hän olisi elänyt kauemmin, ellei olisi vilkaissut ylös.

Hän kohotti AK-47:nsä. Aikoi pudottaa meidät puusta muitta mutkitta.

Ammuin nuolen hänen rintaansa sydämen kohdalle.

Julmaa, Bao huokasi ottaessamme hänen aseensa ja lippaansa.

Kenelle? Meillekö? kysyin. Vai hänelle?

Sekä että, Bao selitti. Mutta etenkin meille, kai. Näytti jo niin lupaavalta.

Tähdensin taas kerran realistista ajattelua. Olimme aikamiehiä, ei tähän seikkailuun sopinut suhtautua höpsöjen poikasten lailla . . .

Juoksimme varoittamaan Chamia. Myöhästyimme.

Pohjoisvietnamilaisia olikin kaksi ryhmää. Se toinen oli jo työmaallamme. Kuulimme sen kauas, kyllähän ammuskelu kuuluu. Pauke siirtyi hiljalleen länteen. Cham joko pyrki irti kahakasta, tai sitten häntä ajettiin tahallisesti aukeampaan maastoon.

Räiske päättyi kovaan paukahdukseen.

Kuulitko? Bao henkäisi.

Hiljaa! Juokse!

Löin lippaan AK-47:hen. Rukoilin. Pelkäsin. Chamin ja meidän kaikkien puolesta.

Ehkä hän pääsi pakoon, Bao ehdotti puuskuttaen hillittömästi.

Älä hupsi, sanoin.

Ryhmä pohjoisvietnamilaisia puuhasi jotakin Chamin kanssa. Siitä ei ensin saanut oikein selkoa, mutta pian kyllä. Se ei ollut oikein ystävällistä.

Kaksi sotilasta sitoi parhaillaan Chamia sikiöasentoon, kädet ja jalat nippuun rintaa vasten. Kaksi muuta pystytti erään lapioistamme rantahiekkaan tukevasti terä ylöspäin.

He leikkasivat Chamilta housut jalasta. Sitten he nostivat hänet maasta ja asettivat varovasti lapionterälle. Yksi heistä levitti hänen pakaransa niin, että lapio painui tarkalleen peräaukon kohdalle.

He karjuivat hänelle. Ymmärsin osan, Bao tulkitsi lopun muutamalla sanalla. Kuka? Mitä puuhasi? Kenen kanssa? Miten monen? Missä he olivat? Ja muuta sellaista.

Cham huusi vastauksen, jota on pidettävä äärimmäisen urheana niissä olosuhteissa.

He painoivat hänet lujasti lapion päälle. Näki, miten se tunkeutui sisään. Cham kiljaisi häpeilemättä. He keikuttivat häntä edestakaisin lapion päällä. Kyselijä kyseli lisää.

Mitä me teemme? Bao nyyhki. Mitä teemme?

Ja helvetti, sanoin ja ammuin. Painoin liipaisinta, kunnes lipas tyhjeni ja singahti ulos. Muuan pohjoisvietnamilainen kaatui kuin keila. Toinen istahti luotien katkaistessa jalat hänen altaan.

Painoin aseeseen uuden lippaan.

Bao ampui myös niin vikkelästi kuin kykeni ja karjaisi joka laukauksella.

Loikimme puulta puulle, kiveltä kivelle, jotta he luulisivat meitä olevan montakin.

Mutta he olivat liian hyvin koulutettuja. He levittäytyivät aikoen saada meidät pussiin.

Eivätkä Chamin kuulustelijat suinkaan päästäneet häntä, vaan nojasivat hänen olkapäihinsä ja painoivat lujaa. Hän kiljui niin, että se voitti aseiden rätinänkin.

Oli vain yksi mahdollisuus. Otin Baolta .30-06-kiväärin. Siinä oli kiikaritähtäin.

Etäisyys oli pitkä, ja ilma väreili helteessä. Tähtäsin huolellisesti. Otin silmäni tähtäimeltä sekunniksi ja katsoin taas. Kyllä, tähtäin oli kohdallaan. Laukaisin. Näin osuman oikean silmän yläpuolella. Se luultavasti tappoi oitis. Onneksi.

Me juoksimme pakoon kaksi viikkoa. Laskettelimme tukkien avulla jokia alas. Livahdimme vartiomiesten ohi ripustautumalla vesipuhvelien löysään vatsanahkaan. Piileksimme ontoissa puissa melkein kokonaan termiittien peitossa. Kerran jopa näyttelimme hautajaisia. Bao oli sureva leski. Minä olin vaimovainaja härkärattailla olevassa arkussa.

VC:n ja pohjoisvietnamilaisten teki kovin mieli rupatella kanssamme. Palkkio päästämme nousi viimein aina 54.000 rieliin, noin tuhanteen Yhdysvaltain dollariin, ja se oli pitkä penni Kambodzassa.

Tulimme Phnom Penhiin tammikuun 29. päivänä Baon jeepillä. Nguyen Tri odotti meitä komeassa kodissaan. Hän nousi tullessamme. Sillä eleellä hän osoitti katsovansa poikansa viimeinkin mieheksi. Hänen kaltaisensa mies nousee vain vertaisensa edessä.

Juttelimme kauan. Hän otti osaa murheeseemme Chamin vuoksi. Sitten siirryttiin liikeasioihin.

Hän antoi pojalleen liikekumppanin aseman puutavarayrityksessään. Minulle hän tarjosi aluepäällikön tointa. Viis siitä, etten tiennyt mitään sikäläisistä puutavarahommista. Oppisin kyllä. Olisiko 25.000 dollaria vuodessa kohtuullinen palkka aluksi?

Olihan se.

Mutta kieltäydyin kohteliaasti.

Olin nähnyt Kaakkois-Aasiaa jo kylliksi.

Los Angelesin yliopiston kevätlukukausi alkaisi pian. Olin jo kirjoittautunutkin. Arvelin viisaimmaksi olla ajoissa paikalla. □

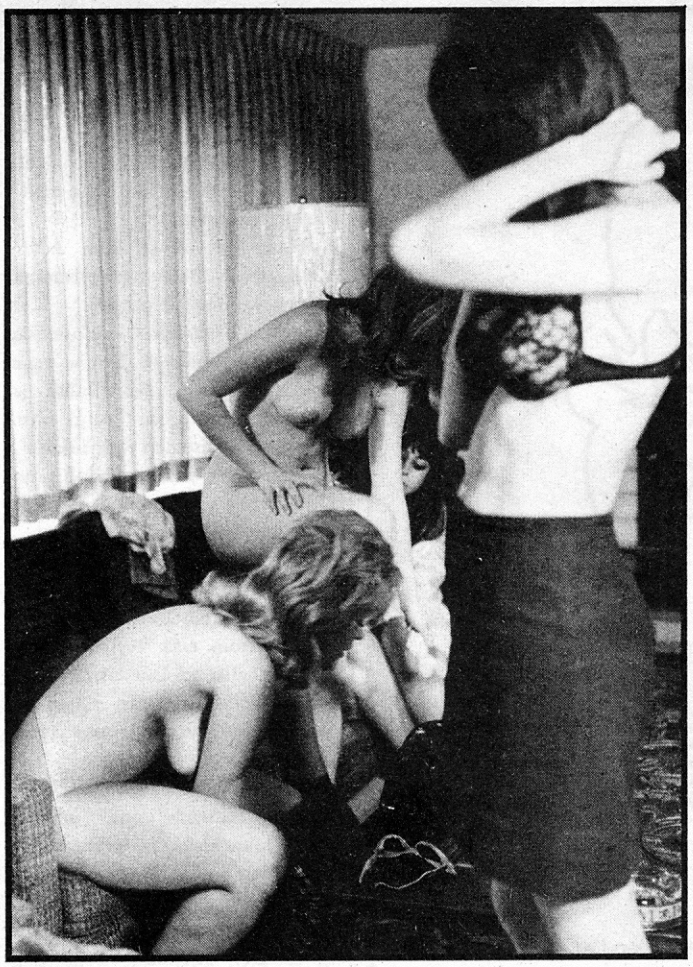

KUOLEMA TULI KUOKKA-VIERAAKSI

sivulta 11

Klo 19.05: Sillä aikaa kun Culhane kumppaneineen ui lähemmäs Gulmetin linnaa, heitä avustamaan tulevat P-47:t joutuivat Bretagnen rannikon yläpuolella Messerschmitt 110 -yöhävittäjien tuleen. P-47-lentueen johtaja huomasi vihollisen vasta sitten, kun hänen vieressään lentänyt kone äkkiä tipahti muodostelmasta, syttyi palamaan ja putosi kieppuvana soihtuna maahan.

— Jumalauta! huusi lentueen johtaja radioonsa kiskaistessaan koneensa kaarrokseen välttääkseen yössä kiiluvia valojuovaluoteja. — Emme ehdi maalialueelle ajoissa!

Klo 19.25: Culhane nousi pintaan linnan terassin alapuolella. Hän veti naamarin kasvoiltaan, kiskaisi keuhkoihinsa yöilmaa ja irrotti Stenin ja käsikranaatin selästään. Kauas ulapalle kuulunut musiikki ja puhe tulivat nyt aivan hänen päänsä päältä. Genevieve ja Arnoux nousivat yhtä ääneti pintaan hänen vierellään.

Terassin reunassa oli ristikko, joka jatkui veteen asti. Culhane lähti kiipeämään ristikkoa pitkin. Genevieve ja Arnoux tulivat hänen perässään. Vain muutaman metrin päässä istuvat natsit eivät aavistaneet, miten lähelle noutaja oli tullut.

Useita SS-upseereita naisineen oli kerääntynyt Dietrichin ja Gulmetin kaksoisolennon ympärille. He huojuivat juopuneina musiikin tahdissa ja lauloivat saksalaisia marssilauluja.

Yksi heidän ranskalaisista tarjoilijoistaan — joka myöhemmin kertoi tapauksesta — aavisti, että jotakin outoa oli tapahtumassa, ja livahti huomaamatta sisään rakennukseen.

Terassilla oli toistakymmentä ihmistä, mutta yksikään ei edes sattumalta vilkaissut järvelle päin, kun Culhane nykäisi itsensä kaiteen yli ja kohotti Steninsä.

Samassa kaikki juhlijat jäykistyivät humalaisten aivojen äkkiä tajutessa vaaran. Sitten natsit alkoivat hajaantua paniikin vallassa. Culhane seisoi haara-asennossa terassin puisella lattialla ja ampui. Nainen ja Arnoux olivat hänen vierellään, ja heidänkin Steninsä sylkivät tulta. Konepistoolien terävät yskäisyt kaikuivat korviasärkevinä linnan kiviseinistä.

Luodit repivät sälöjä lattiasta, pirstoivat huonekaluja, läiskähtelivät lihaan. Culhane suuntasi luotisuihkun Dietrichin eteen. Mies oli hypännyt pystyyn tuolistaan, temmannut pistoolinsa ja yrittänyt syöksyä suojaan kaatuneen pöydän taakse.

Hitlerin huolto pelasi hyvin ainakin miehitetyssä Ranskassa. Natsiupseereilla riitti viinaa ja naisia.

Natsiupseeri ehti ampua vain yhden laukauksen ennen kuin juoksi Culhanen lähettämään lyijysuihkuun. Teräksellä päällystetyt luodit upposivat syvälle lihaan ja heittivät ruumiin lattialle omituiseen vääristyneeseen asentoon.

— Gulmet! Culhane huusi.

Hän juoksi muutaman askeleen saadakseen tähtäimeensä sotamarsalkan unovormussa olevan miehen. Mies heittäytyi maahan ja sai käteensä Dietrichin pudonneen pistoolin. Hän nosti sen ja ampui nopeasti. Sisällä linnassa olevat ranskalaiset tarjoilijat näkivät Culhanen horjahtavan ja hänen kasvojensa vääntyvän vatsaan tunkeutuneen luodin aiheuttamasta kivusta. He näkivät myös Arnoux'n ryntäävän kohti terassilta rakennuksen sisään johtavaa ovea. Ovella hän törmäsi metelin paikalle hälyyttämiin SS-miehiin ja laski Stenistään sarjan heitä kohti.

Arnoux'n eteneminen pysähtyi, kun SS-miehet pumppasivat useita sarjoja hänen ruumiiseensa. Hän horjahti ja putosi polvilleen. Kun miehet juoksivat hänen ylitseen, hän vielä heilautti tyhjää Steniään kuin nuijaa.

Natsiupseerit ja heidän naisensa hyppivät kauhuissaan järveen lentävän lyijyn tieltä, jota Genevieven ja Culhanen aseet jatkuvasti sylkivät. Mutta nyt juoksi paikalle jo kymmeniä SS-miehiä talon sisäosista. He ampuivat Genevieveä vasemmalta puolelta.

Genevieven ruumis näytti vapisevan, kun luodit läjähtivät siihen. Hänen huulensa raottuivat, niiden välistä kuului huokaisu ja hänen silmänsä levisivät suuriksi. Ennen kuin lysähti maahan, hän kääntyi vielä kerran jaloillaan, ja sanat tulivat hänen suustaan kuin verisuihku:

— Gulmet! Tapa Gulmet!

Culhane tyhjensi Steninsä lippaan päin sotamarsalkan pukuun pukeutuneen miehen kasvoja. Ne painuivat sisään ja muuttuivat veriseksi massaksi. Jos amerikkalainen olisi nyt saanut tietää, että tuo hajalle ammuttu pää ei kuulunut Heinrich Gulmetille, sillä ei olisi ollut mitään merkitystä. SS-miesten luodit repivät hänen ruumiinsa seulaksi ja tyhjä Sten putosi kolahtaen lattialle.

Culhane makasi velttona pitkin pituuttaan verilammikossa. Mutta hän räpäytti silmiään. Hän oli vielä elossa. Tulitus oli lakannut. Genevieve ja Arnoux olivat kuolleet. Natsien saappaita oli kaikkialla hänen silmiensä tasalla ja hän piteli omia verisiä sisälmyksiään kädessään.

— Gulmet on kuollut! Culhane kähisi hampaidensa välistä.

Kuin vastaukseksi saappaat siirtyivät syrjään ja ovelta käveli amerikkalaisen luo nykivin askelin laiha mies.

Se oli Heinrich Gulmet.

— Tapoit kaksoisolentoni! sanoi sotamarsalkka pilkallisella äänellä. — Miehen joka tavallisesti esiintyy minun sijastani julkisissa seremonioissa ja joka tänä iltana oli minun sijaisenani sillä aikaa kun vietin aikaani kauniin ranskattaren kanssa. Tapoit näyttelijän! Se oli vahinko, hän oli tosiaan hyvä näyttelijä.

Ei ole varmaa, kuuliko Culhane kaikki sotamarsalkan sanat. Hänen puheensa katkesi, kun joku terassilla olijoista huusi jotakin lentokoneista, ja samalla kantautui veden yli amerikkalaisten P-47-koneiden lähestyvä jylinä.

Taistelun viivyttäminä jäljelle jääneet kolme konetta lähestyivät linnaa etelästä päin. Niiden konekiväärit lähettivät tuhansia luoteja järven rantaveteen ja jo ennestään runneltuun rakennuksen seinään. Gulmet suojautui lattialle Culhanen viereen. Luotisuihkut piiskasivat suojatonta terassia. Jack Culhane yritti nousta polvilleen, mutta ei onnistunut. Sen sijaan hän pystyi ojentamaan toisen kätensä ja tarttumaan esineeseen, jonka oli vähän aikaisemmin pudottanut. Toisella kädellään hän otti kiinni Gulmetin univormusta.

Se esine oli käsikranaatti.

Sotamarsalkka yritti nykäistä itsensä irti Culhanen otteesta. Hän käänsi pistoolinsa kohti Culhanen ohimoa, ja automaattiase hypähteli hänen kädessään luotien tunkeutuessa Culhanen kalloon.

Samalla hetkellä käsikranaatti räjähti.

Kuusi tuntia myöhemmin samana yönä toisen U-64:n lentäjä teki kierroksen bretagnelaisen viinitarhan yläpuolella. Merkkivaloja ei näkynyt, joten hän ei laskeutunut. Tehtävä, luutnantti Culhanen noutaminen takaisin Englantiin, jäi suorittamatta. Lentäessään pois pilotti näki, että läheisen järven rannalla riehui tulipalo . . . □

JERMU

AIKAMIESTEN
AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja
ART VIRMOLA

Toimitussihteeri
ERKKI LEIKOSKI

Graafinen asu
RISTO PIKKARAINEN

Toimituksen sihteeri
ARJA PALMU

Toimitus
Postiosoite PL 10645,
00101 Helsinki 10
Puhelin vaihde 622471

JERMU ilmestyy kerran kuukaudessa
Kuudes vuosikerta

Julkaisija
Kustannus Oy Williams

Toimitusjohtaja
KAI BRUNILA

Levikkipäällikkö
AULIS MYLLYPERKIÖ

Asiamiesasiat
RAILI LINNONMAA

Ilmoituspäällikkö
OUTI CARITA NIEMI

Markkinointipäällikkö
PAAVO HAATAJA

Pankki
HOP-KAUPPAPANKKI

Postisiirto 915 02-7

IRTONUMERO 2,50
Ilmoitushinnat pyydettäessä

Kirjoituksia ja kuvia voi lähettää sitoumuksetta. Vain palautuspostimerkein varustetut palautetaan. Pyydetään ottamaan ensin neuvottelukosketus toimitukseen.

Paino UUSI KIVIPAINO OY

MIES. MUISTA.

mies

VARTEENOTETTAVA MIESTENLEHTI
Lehtipisteistä. 100-sivuinen, 4;80.

MIEHISTÄ VOIMAA...

Bullworkerilla mahtavat lihakset . . . ja nopeasti!

Jos olette 30-, 40-, 50-vuotias tai vanhempikin, Bullworker pystyy palauttamaan kuntonne ja kasvattamaan lihaksianne, ettekä tarvitse enempää kuin 5 minuuttia päivässä. Huomaatte edistyvänne jo kahdessa viikossa.

Totta . . . vain 5 minuuttia päivässä! Sen enempää ette tarvitse, sillä vallankumouksellinen, kansainvälisesti tunnettu Bullworker kehittää vartaloanne nopeasti. Se tekee Teistä kuin toisen miehen. Tunnette olevanne huippukunnossa ja hyvännäköinen.

Jos haluatte uutta voimaa ja miehekkään vartalon, se käy helposti Bullworkerin avulla.

BULLWORKER TÄYTTÄÄ TOIVEENNE

Bullworker on helppo ja nopea. Ette tarvitse väsyttävää harjoittelua. Ei rasittumista. Tekin voitte päästä fantastisiin tuloksiin vain muutamassa viikossa. Leveät, vankat hartiat, laaja rintakehä, voimaa uhkuvat hauikset . . . koko vartalossa voimaa ja tarmoa.

Ei ikärajaa! Olittepa 15 tai 50 vuoden ikäinen, Bullworker pystyy tekemään Teille ihmeitä, vaikka harjoittelette vain 5 minuuttia päivässä. Jo ensimmäisestä päivästä lähtien voitte päivittäin todeta voimienne kasvun kun vain vilkaisette laitteeseen kuuluvaa voimamittaria. Kahden viikon kuluttua huomaatte eron, kun katsotte itseänne peilistä tai vaikkapa mittaatte lihastenne kasvun mittanauhalla. Tämän takaamme — tai ette maksa penniäkään.

14 PÄIVÄN ILMAINEN KOKEILU

Tarjouksemme on ainutlaatuinen. Kokeilkaa Bullworkerin harjoitusohjelmaa 5 minuuttia päivässä 14 päivän ajan. Ellette tämän jälkeen tunne olevanne vahvempi, kestävämpi ja notkeampi, voitte palauttaa laitteen, ja asia on sillä selvä. Mutta jos pääsette haluamiinne tuloksiin, voitte vain kuvitella kuinka suuri edistys onkaan kahdessa tai kolmessa kuukaudessa. Postittakaa ilmaiseen kokeiluun oikeuttava tilauskorttinne jo tänään.

Raskaansarjan huippunyrkkeilijä CASSIUS CLAY harjoittelee säännöllisesti Bullworkerilla. Hän sanookin: »Bullworker on ihmekapine. Suosittelen sitä kaikenikäisille miehille.»

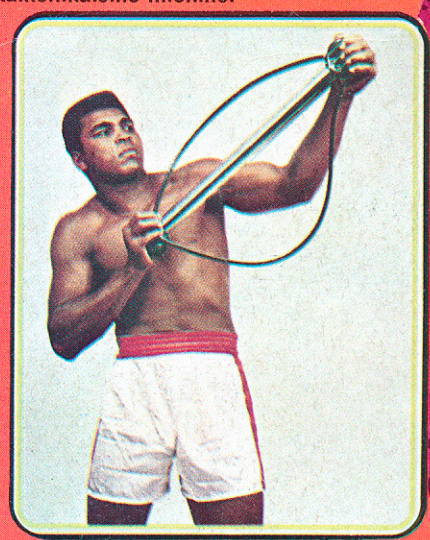

HANKKIKAA KARHUN VOIMAT BULLWORKERIN AVULLA

Bullworker lataa käsivartenne, olkapäänne vartalonne ja jalkanne ehtymättömällä miehisellä voimalla ja tarmolla.

Aloittakaa nyt 5 minuutin päivittäinen harjoittelu, niin Tekin voitte todeta, miltä tuntuu olla miehinen mies päästä kantapäähän; uupumaton, dynaaminen, elinvoimainen. Olette elämänne huipulla ystävien parissa ja työssä. Teistä säteilee luotettavuus ja miehinen voima . . . osaatte johtaa. Ja naisetkin ovat kiinnostuneita miehistä, joista huokuu voimaa ja miehekkyyttä. Tämän Te voitte saavuttaa Bullworkerin avulla. Päättäkää itse.

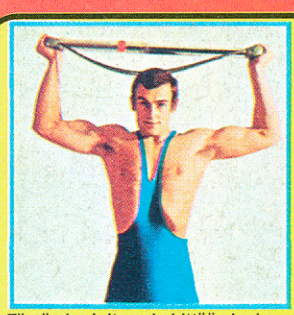

Tämä harjoitus kehittää laajan ja lihaksikkaan rintakehän.

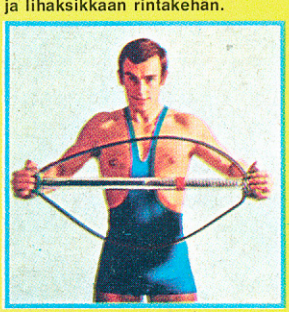

Tällä tavoin voitte leventää ja kasvattaa olkapäitänne.

Näin hankitte komeat atleettihartiat ja vyötäröä kohti kapenevan V:n muotoisen vartalon.

Näin muodostuvat teräksenkovat, värähtelevät hauikset, joita naiset ihailevat ja miehet kadehtivat.

7 sekunnin harjoitukset ovat niin helppoja, että osaatte tehdä ne oikein alusta alkaen.

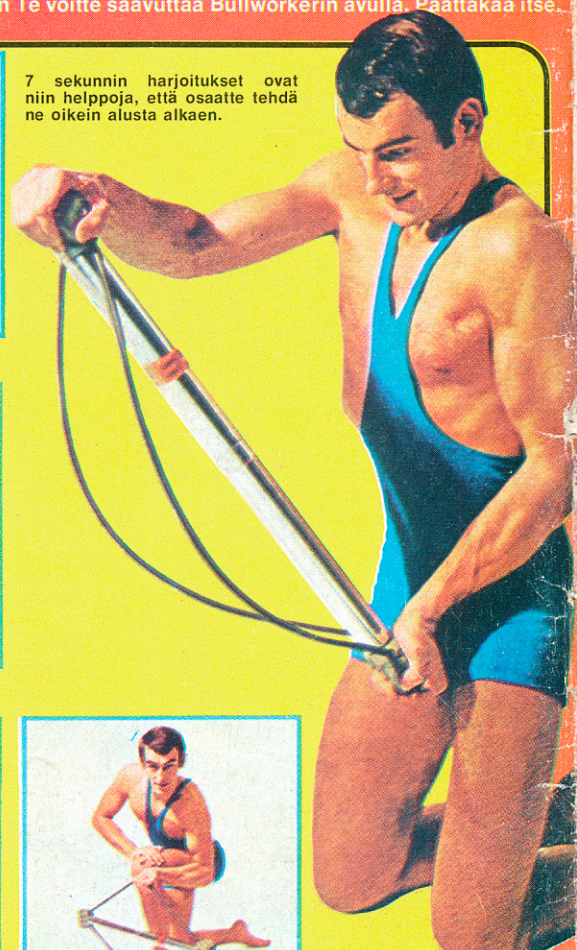

Tämä helppo harjoitus kehittää voimakkaat selän lihakset ja antaa Teille karskin »menevän miehen» ulkonäön ja ryhdin.

Hobby Hall maksaa postimaksun

Hobby Hall
PL 18
00003 HELSINKI 300

Vastauslähetys
HKI 10/56 Lupa 1700

TILAUSKUPONKI

Lähettäkää BULLWORKER pikimmiten kokeiltavakseni ilmaiseksi ja ilman ostopakkoa. Samanaikaisesti saan myös 24-sivuisen neliväriesitteen, jossa selostetaan koko sensaatiomainen harjoitusohjelma. Ellen ole laitteeseen täysin tyytyväinen, voin palauttaa sen Teille 14 päivän kuluessa vastaanottamisesta lukien. Mikäli pidän BULLWORKERIN itselläni, maksan siitä ainoastaan mk 17:— (+ postituskulut mk 6: -) 14 päivän kuluessa vastaanottamisesta ja sen jälkeen 17:—/kk viiden kuukauden ajan tai käteisellä mk 94:— (+ postituskulut mk 6:—) 14 päivän kuluessa vastaanottamisesta.

Sukunimi ..... Etunimi .....

Lähiosoite .....

Postinumero ..... Postitoimipaikka .....

Patentoitu voimamittari

uutuus!
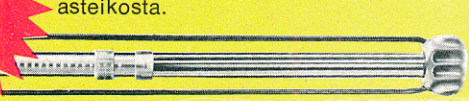
rekisteröi automaattisesti lihastenne maksimiponnistuksen, todistaen Teille päivittäisen voimienne lisääntymisen. Tuloksen voitte lukea suoraan mittarin asteikosta.